

PHAN HỒN NHIÊN

CÁNH TRÁI

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Phần I: Xanh - Cánh Trái](#)

[Africa](#)

[Vụ Mất Tích](#)

[Giờ Xanh](#)

[Ván Cờ](#)

[Phần Ii: Trắng - Sapa](#)

[Bay Về Phương Bắc](#)

[Thành Phố Trên Cốc](#)

[Phần Iii: Đỏ - Cột Nước Đỏ](#)

[Bưu Thiếp Từ Stuttgart](#)

[Người Ăn Táo](#)

[Khi Tôi 64](#)

Mục lục

Phần I: Xanh - Cánh Trái

Africa

Vụ Mất Tích

Giờ Xanh

Ván Cờ

Phần Ii: Trắng - Sapa

Bay Về Phương Bắc

Thành Phố Trên Cốc

Phần Iii: Đỏ - Cột Nước Đỏ

Bưu Thiếp Từ Stuttgart

Người Ăn Táo

Khi Tôi 64

CÁNH TRÁI

Phan Hồn Nhiên

www.dtv-ebook.com

Phần I: Xanh - Cánh Trái

1. Phòng bên cánh trái, như hết thảy các sáng chủ nhật khác, bắt đầu vang lên âm thanh kim loại. Thoạt tiên là tiếng rơi rành mạch một số vật thể chạm xuống mặt bàn gỗ.

Sau đó, tiếng lách tách lạnh toát của những bộ phận chắc chắn bằng thép, rời rạc bong ra rồi lại cắm phần siết vào nhau theo các khe rãnh và móc ngàm tinh vi. Cuối cùng, bao giờ cũng là âm thanh một cú trượt duy nhất. Nó phát ra bất thần, phảng phất đe dọa ma thuật. Vinh chờ đợi tiếng ô kéo đóng sập, chìa khóa lộc cộc xoay vặn. Giờ thì anh mới yên tâm nhắm mắt.

Cảm giác tiếp xúc với các vật thể chung quanh bị triệt tiêu. Chúng cấu tạo bằng chất liệu gì, mùi vị ra sao, công dụng thế nào, hết thảy đều vô nghĩa. Lưng và đầu anh nhẹ hẫng. Cơ mớ khi vẫn thức vào các sáng chủ nhật là thói quen mê hoặc, nhất là sau một tuần buộc phải tỉnh táo vận hành cật lực ở văn phòng tư vấn kiến trúc. Cơ mớ đẩy anh rơi vào trạng thái vô tâm thu.

Vinh hài lòng về mọi thứ anh đang nắm trong tay, về cuộc sống bình yên mà trong đó anh hiện diện. Đồng thời, anh cũng căm ghét nó. Anh quan sát bản thân một cách thờ ơ đờm mĩa mai. Với cái nhìn từ trên cao trong khoảnh khắc ấy, căn hộ tầng năm bỗng chốc biến thành quả khinh khí cầu bơm căng sự trống trải. Theo ô cửa sổ mở rộng, nó lơ lửng trôi ra ngoài không gian thản nhiên của tháng mười một.

Đoạn đường yên ắng. Kiến trúc nhiều thời kỳ hòa trộn vào nhau. Vẻ quái dị quen mắt biến thành việc chấp nhận chung sống lãnh đạm. Ngay tầm đồ bóng của một cao ốc phía đại lộ trung tâm, ngôi nhà màu vàng cũ kỹ đứng

bất động. Không có chậu cây trang trí và sự lay động của những tấm rèm vải. Thảng hoặc, vài chiếc xe lướt qua đoạn phố, tiếng động cơ vọng lên như thấm qua lớp màng vô hình, để lại vệt âm thanh xám trắng mờ hồ, nhanh chóng tan biến. Bên kia đường, chuông bồ câu nhô lên trên mái ngói. Vài con thường bay vụt sang, đậu trên cửa sổ phòng Vinh.

Tốt nghiệp đại học, Vinh bắt ngay vào thói quen nay đây mai đó. Anh thường chọn những công việc không cần gắn bó lâu dài. Hoàn tất vài dự án lớn, anh lại nộp đơn tìm một nơi khác. Dạng free lance như anh đầy rẫy trên thế giới này. Một công ty xây dựng từng thuê Vinh làm việc hai năm ở khu vực Đông Phi, khảo sát các chất liệu chuyên dụng. Theo các chuyến đi ngang dọc, anh suýt chết vì bệnh ruồi ngủ. Ba năm sau đó anh sang Serbia và Bangladesh hoạt động cho một tổ chức phi chính phủ, lắp ghép vô số dây nhà trú đông trong những thành phố đổ nát hoặc ngập nước. Công việc trôi dạt liên tục để lại trong anh một trải nghiệm bình thản: thực chất, các vấn đề trong cuộc sống này không có gì quan trọng. Chỉ cần thay đổi bối cảnh, một chuyện phức tạp nhất sẽ trở nên bình thường, thậm chí lố bịch. Anh hoàn toàn yên tâm với cuộc đời không ngừng dịch chuyển của mình.

Một mùa đông đầy mưa, uống vội cà phê trong quán Starbucks, nhìn qua cửa kính, mắt anh bắt gặp một gã vô gia cư chết cứng trên băng ghế công viên, tờ báo ướt nhoét phủ mặt. Những người đi bộ bước ngang thật nhanh, chẳng buồn ngoảnh nhìn. Từ chiếc xe thùng xám, hai nhân viên ập xuống nhặt xác gã vô gia cư, giống như cạy vật thể dơ bẩn ra khỏi mặt phẳng nhẵn nhụi của cuộc sống hoàn hảo. Tờ báo phủ trên mặt cái xác rơi lại, bết trên mặt ghế, in ảnh các cô gái rám nắng trên bãi biển tràn ánh mặt trời.

Vinh choáng váng như bị thoi mạnh vào bụng. Dù ở bất cứ góc ngách nào trên thế giới, phải chăng người ta cũng chỉ có một vài băn khoăn: Làm sao để được đồng loại thừa nhận? Có nên vững tin cuộc sống là đáng giá? Cuối cùng, người ta cũng sẽ hoảng sợ kiếm tìm đảm bảo nào đó cho phần

đời còn lại và hy vọng về một cái chết yên bình. Khám phá này khiến anh bất ổn.

Vứt bỏ các công việc say mê, Vinh kiếm một học bổng ngắn hạn. Anh sống ở tầng hầm ngôi nhà cổ giữa New York. Ngoài giờ học, anh chỉ đi lang thang, mua sách và xem tất cả các triển lãm thiết kế. Chưa bao giờ anh cô độc đến thế. Vài lần tỉnh dậy sau giấc ngủ dài, anh nhận ra mình ngập chìm trong sợ hãi. Một buổi sáng nhiệt độ xuống dưới không, đèn dẫn nhìn bản đồ treo tường và chiếc vali sờn góc chỉ có logo hàng không, Vinh quyết định trở về Việt Nam.

Ở tuổi ba hai, xuất hiện trong anh nhu cầu về một nơi chốn riêng biệt. Người quen giới thiệu cho Vinh căn hộ tầng năm của ngôi nhà xây từ thời thuộc địa, cách văn phòng tư vấn anh làm việc mười phút đi bộ, giá tiền rất vừa phải. Trái ngược với sự náo nhiệt các đại lộ trung tâm, tòa nhà nhúng trong không khí vĩnh viễn mùa thu. Phiền toái duy nhất là anh vẫn phải ở chung với chủ căn hộ, một bà cụ ngoài bảy mươi hoặc hơn thế, có đôi mắt trong veo nổi bật trên gương mặt đầy nếp nhăn. Bà ta sống một mình gần ba mươi năm. Gần đây, linh cảm về cái chết có thể ập đến bất cứ lúc nào khiến bà cụ cần ai đó sống cùng. Bà quyết định bán căn hộ với giá rẻ mạt, với duy nhất điều kiện kẻ mua căn hộ phải để bà ở lại trong một phòng nhỏ cánh trái căn hộ. Khi nào bà ta chết, căn hộ hoàn toàn thuộc về người mua.

Khi nói ra những điều kiện ấy, đôi mắt bà cụ chiếu thẳng vào Vinh, với vẻ thăm dò nhạy bén. Anh dễ dàng đồng ý. Kinh nghiệm dạy anh rằng phiền toái đến từ các vấn đề bên trong bản thân, chứ không dính líu tới kẻ khác.

Sau khi thanh toán bằng tiền mặt, Vinh dọn về căn hộ. Bà cụ ở yên bên cánh trái, chỉ ra ngoài lúc anh đã đi đâu đó. Nhiều khi suốt tuần, họ không chạm mặt. Tiếng chân bước vắng sang cho Vinh biết bà cụ còn sống. Các sáng chủ nhật, luôn là tiếng kim khí va chạm sắc nhọn. Sự tò mò thoáng qua nhưng thói quen không xen vào cuộc sống kẻ khác giữ anh lại. Lâu

dần, mùi trà và âm thanh kim loại mơ hồ giúp anh cảm nhận sự hiện diện của người cùng nhà, rõ rệt hơn chính con người bà cụ.

Vinh nằm trong giường, giữ nguyên trạng thái bay lơ lửng. Thành linh, vang lên một tiếng nổ, lớn và đanh. Anh mở choàng mắt. Không gian im ắng. Mấy con bồ câu biến khỏi khung cửa sổ. Một chiếc lông vũ bay lửng chùng ngoài khoảng trời xanh. Vinh bước lại ô cửa, thò đầu ra ngoài, nhìn quanh. Trên mái hiên che cửa sổ tầng dưới, một con bồ câu vừa bị bắn chết. Nó nằm ngửa, tư thế kỳ quặc với đôi cánh xoải rộng. Viên đạn tạo thành vết thủng thẫm đen trên cái ức lông tơ mịn màng phòng căng. Đôi chân hồng nhạt co giật nhẹ rồi cứng đờ. Vinh trở vào, không biết làm gì khác nên mở máy pha cà phê, ngồi chờ. Sau khi uống hết cốc cà phê lớn, anh tự nhủ tất cả những gì vừa chứng kiến chỉ là hình ảnh rớt lại của cơn ác mộng sáng chủ nhật.

2. Hoan đến, muện nửa tiếng. Lao bổ giữa các dãy ghế quán cà phê tràn trên vỉa hè, đột nhiên cô ta dừng khựng, xoay khuôn đầu hơi nhỏ trên cái cổ mảnh, nhìn quanh. Một cái túi da hình chữ nhật khổ lớn khoác trên đôi vai thẳng. Hoan bước nhanh, chạy nhanh bởi sự chậm rãi không hiện diện bên trong cô.

Luôn chậm trễ, nhưng luôn sợ vượt mất mọi thứ khỏi tầm tay, Hoan có vẻ ngoài của một con hươu non vừa ngơ ngác yếu đuối, vừa ranh mãnh khó lường. Kể từ lần gặp tình cờ tại văn phòng tư vấn kiến trúc, Hoan giữ liên lạc với anh thường xuyên. Cô khá xinh, đặc biệt ở tuổi hai ba. Mái tóc ngắn lòa xòa trên vầng trán trắng muốt. Các đốm tàn nhang trên gò má sẫm lại khi Hoan vui quá hay buồn quá. Đôi mắt rộng. Ánh nhìn lơ đãng gần như trống rỗng lúc trò chuyện. Nhưng có Chúa mới biết đầy rẫy những chuyện quái quỷ đang nở ra trong đầu cô.

Khi Vinh đang nói một câu dài, Hoan hay xen vào nhận xét vớ vẩn trật chĩa, giọng líu nhíu khó nghe. Ở Hoan, luôn lộ ra điểm gì đó không toàn vẹn, từ hình dáng bề ngoài cho đến các hành động vụng về, sự thiếu hụt

một số hiểu biết căn bản. Tuy nhiên, cô chẳng buồn che đậy vấn đề của mình. Duy nhất Hoan xóa tan cảm giác gò bó trong Vinh khi phải tiếp xúc người ngoài. Đó là cảm giác an toàn hiếm hoi khi đối diện với sinh thể mà mình biết rõ. Thi thoảng cả hai trải qua kỳ nghỉ cuối tuần ở một nơi xa thành phố. Bất kỳ bối cảnh nào, giữa căn phòng tiện nghi sang trọng hay trong một hõm cát sát biển đầy ngập bóng tối, cơ thể nhạy cảm bẩm sinh của cô đều thoải mái bộc lộ vẻ gần gũi tự nhiên khiến anh khoan khoái. Nhưng, ngay ở giây phút say sưa nhất, tận cùng mắt Hoan vẫn lóe lên một tia sáng bất thường. Rõ ràng xuyên qua trạng thái nồng nhiệt thơ dại, cô vẫn chờ đợi một điều gì đó.

Họ gắn bó đủ lâu. Vinh tự nhủ để cô gái này bước vào bên trong cuộc sống vốn được hạn chế của mình là điều có thể chấp nhận. Thật sự, cũng đến lúc anh phải nghĩ nghiêm túc về gia đình yên ổn. Một người phụ nữ non trẻ. Một hoặc nhiều đứa bé con. Với sự nhạy bén của loài vật nhỏ, Hoan đánh hơi ý định đang mọc lên trong anh. Chẳng ngại ngần gì, cô nói thẳng ý muốn chung sống. Ngắc ngứ vài giây khi anh hỏi vì sao, Hoan cũng tìm ra lý do khả dĩ:

- Em muốn thay đổi. Chia sẻ đời sống với một kẻ khác là cách thay đổi đáng kể.

- Kẻ khác mà em đang nói đến là anh - Dù không quen bắt bẻ ngôn từ, Vinh vẫn thoáng chạnh lòng.

Tia mắt Hoan chiếu thẳng vào anh, trong suốt và bình thản:

- Nếu không phải anh, cũng sẽ là một ai khác. Giống như vào đúng thời điểm ấy, phải có người bước lên chiếc xe buýt mà em lái.

Sự thành thật đơn giản của cô ta làm Vinh lặng đi. Cả cái hình ảnh so sánh tầm thường chuyển xe buýt cuộc đời mà cô tuôn ra một cách bất cẩn cũng làm khoang bụng anh nhói lên. Đột nhiên, anh nhận ra khá nhiều chi

tiết không như anh tưởng. Hoan ngỡ rằng cô đang điều khiển anh theo cách cô muốn. Còn anh vẫn vững tin mình kiểm soát mọi việc. Nếu quyết định sống cùng nhau, họ cần nhất thiết xóa bỏ những ảo giác. Như vậy, Hoan tuân theo hoạch định của anh thì hơn. Anh không cho phép cô xô lệch các thứ tự mà anh đã sắp đặt...

Hết ngật cổ ra sau rồi lại áp một bên má xuống mặt bàn, cô gái bắt đầu huyền thuyên đầy hào hứng về đám cưới. Vinh đành đưa ra một sự thật khác, trấn áp cơn hưng phấn quá đà dâng lên trong mắt Hoan:

- Chúng ta có một khó khăn. Vấn đề chỗ ở.

- Chẳng phải anh có một căn hộ ở ngay trung tâm, như anh vẫn thường kể cho em nghe đấy ư - Chẳng có dấu hiệu nào Hoan bớt phấn khích.

- Anh không sống một mình...

- Em chưa hiểu - Cô gái ngẩng phắt lên, bỗng hết sức chú ý vào câu chuyện.

- Nếu đúng như em muốn, cần phải chờ cho đến khi căn hộ tầng năm thuộc về anh hoàn toàn - Vinh kết lại, sau khi kể sơ qua cho Hoan nghe về bà chủ nhà già nua và bản hợp đồng liên quan đến cái chết tất yếu - Vấn đề chỉ là thời gian.

- Vì sao anh không nói về chuyện này ngay từ đầu? - Đôi mắt rộng tối sẫm, tựa hai mặt nước đột nhiên đen sẫm, không ánh phản chiếu. Giọng nói líu nhíu ào ào - Em căm ghét sống chung chạ với người lạ. Em căm ghét chờ đợi!

- Tùy em lựa chọn!

Họ tạm ngưng gặp nhau. Vinh thấy nhẹ nhõm. Hoan mới tốt nghiệp đại học. Một công việc văn phòng và dịch thuật tạm ổn. Vẫn ở nhà thuê.

Không dính vào các thèm khát phù phiếm như quần áo, xe cộ thời thượng, Hoan thừa nhận mục đích duy nhất là sở hữu một nơi chốn riêng, biến giấc mơ không gian hạnh phúc - vẫn tràn lan trên các tạp chí nội thất - trở thành hiện thực càng sớm càng tốt. Cô không che đậy tính toán dưới lớp vỏ tình cảm hay các lý do nhân từ. Chính thái độ thành thật hiếm có này, khiến Vinh luôn đồng ý với cô dễ dàng. Hôm qua, bằng cái tin nhắn ngắn gọn, Hoan muốn gặp lại anh. Họ hẹn nhau ở cà phê gần công ty. Chiều chủ nhật, chỉnh xong vài chi tiết lật vạt cho cái đồ án, anh bước xuống đường, thong thả đi bộ đến nơi hẹn.

Cuối cùng thì Hoan cũng nhận ra chỗ anh. Hấp tấp kéo chiếc ghế đối diện, cô ngồi xuống, uống một hơi cạn cốc trà lạnh. Cũng hồi hả như thế, cô liền thoáng: "Em đã nghĩ kỹ. Em chuyển đến sống cùng anh. Tất cả hành lý của em trong cái túi này rồi...". Cô nói mãi miết, về lòng can đảm không được lãng tránh, về nỗ lực tất yếu nảy sinh, và cả tình yêu nữa. Một trạng thái phấn khích mới, mạnh hơn, và cũng đáng ngại hơn.

Xuyên mặt bàn kính, Vinh quan sát chậu cây đặt giữa chân bàn, vốn là khung sắt uốn tròn. Những đốm xanh bất động phả vào không khí oi bức làn hương của loài hoa đồng thảo ngây ngất, các vệt hơi nước xám xanh. Hệt như tâm trạng anh lúc này, rối bời và nghệt thờ. Im bật một đổi, Hoan hỏi thình lình:

- Em xuất hiện, bà cụ già nua kia sẽ nói gì?

- Không gì cả. Có lẽ.

- Em sẽ mua các chậu cây hoa. Sô-pha và nệm giường cũng cần vỏ bọc mới. Em căm ghét những gì cũ kỹ. Mọi thứ nhất thiết phải thay đổi - Cô thờ dãi khoái trá.

- Khi nào em chuyển đến?

- Ngay bây giờ - Hoan nở nụ cười rạng rỡ nhất mà anh từng thấy, với sự cộng hưởng của vệt nắng chói chang làm nổi bật đường lượn thanh mảnh trên xương gò má và khóe miệng ẩm ướt ngậy thơ - Em đã trả lại nhà trọ. Em nghĩ tốt nhất là thực hiện tức khắc những gì mình muốn.

- Còn đám cưới và các thủ tục cần thiết? - Anh hỏi, không phải không lo sợ.

- Chúng có cần thiết thật không? - Cô phủ lên Vinh ánh nhìn long lanh tuyệt diệu của người uống quá chén.

3. Đầu tiên là phòng khách, gian bếp rồi đến buồng ngủ. Lớp giấy bồi tường vàng ố lưu cữu mùi vị của năm tháng tàn héo bị Hoan bóc toạc, không thương tiếc. Sau đó, bằng một loại sơn nước phổ thông, cô tự sơn lại toàn bộ các bức tường thành những mảng màu xám, đỏ và trắng, không tuân theo một trật tự nào. Sử dụng thẻ rút tiền của anh, cô tha về bộ bàn ghế thô kệch, sự phối ngẫu khập khiễng giữa kim loại và vải thô, thay thế cho những chiếc ghế thanh tao chạm trổ tinh vi nhưng thọt chân sứt sọ. Những tấm rèm cửa mới tinh, bóng loáng, như một cơn mưa nhiệt đới chảy tràn bất tận trên các khung cửa sổ. Hoan dành nhiều tâm sức cho những chậu cây thắm xanh, lá trở ngùn ngụt, cao lên từng giờ từng phút, hiện diện tùy hứng khắp các góc buồng. Tủ lạnh cỡ lớn, chất đầy thức ăn. Mọi thay đổi nội thất được hoàn thành trong vón vẹn ba ngày, với một quyết tâm điên cuồng thể hiện rõ ràng ở hơi thở hỗn hển khuôn vác nặng, ở gương mặt vằn vện sơn và cái áo đầm đà mờ hôi.

Không chỉ nỗ lực xóa bỏ mọi tàn tích cũ, Hoan còn thẳng thừng thu hẹp sự hiện diện của bà cụ chủ nhà. Bức tường bên ngoài cánh trái bị đóng đinh âm ỉ, treo lên một bức tranh lờ lợt. Tất cả mớ âm thanh ồn ào và đóng đờ đặc đảo lộn diễn ra trong sự quan sát thẳng thừng từ bên cánh trái. Bà cụ không mở miệng nói một lời, ngay cả lúc suýt bị những gã thợ khuôn vác đè bẹp hay khi Hoan đứng trước mặt bà, thử bắt chuyện một cách ngạo nghễ và thách thức. Bằng sự im lìm chấp nhận quá dễ dàng, bà cụ đẩy

kẻ mới tới vào một trạng thái rối trí phảng phất nhục nhã. Hơn một lần, Hoan cảm tức phàn nàn với Vinh hẳn cái quả táo héo ấy đã đi xuyên qua cô như một mảnh giẻ rách vô hình, nếu có thể.

Hoan càng thêm cật lực. Cô nghe thấy nơi các khoảng còn trống trong căn hộ tiếng kèn thổi thúc của vô số đồ đạc cần được hiện diện: máy nghe nhạc, lò nướng bánh, một cái tủ gỗ nhiều ngăn... Thường tối khuya, cô trở về căn hộ, mệt lử. Anh chia sẻ với cô vài suy nghĩ về tiền bạc, sự ràng buộc của đồ vật, ý nghĩa thực chất tối giản về thời gian sống. Hoan nghe lơ đãng, chợt hỏi anh có biết giá tiền dàn máy hát âm thanh vang to, chớp đèn màu da cam là bao nhiêu hay không.

Dần dần, theo một cách kỳ dị nào đó, Vinh cũng quen với không gian mới. Sự hỗn độn. Những đồ vật lai tạp nhẩy thốc ra ngoài đường biên hài hòa. Tuy nhiên, anh cũng ngờ ngợ cảm giác phấn khích mà những chuẩn mực hoàn hảo không thể đem lại. Chỉ cần một thời gian chung sống ngắn ngủi, Vinh nhận ra Hoan không yếu ớt. Cô chẳng sợ gì sắt. Chỉ có một sáng chủ nhật, vang lên tiếng nổ và một con bồ câu bám trên ô thông gió bị bắn thủng cánh, rơi bộp xuống thành cửa.

Khi đó, cô như phát rồ lên. Hoan ôm chầm lấy anh. Mặt trắng bệch. Mái tóc nâu trên đỉnh đầu quện mạnh vào cổ Vinh, run rẩy kinh hoàng. Hệt như những chậu cây xanh rờn trong các góc nhà, lũ chim dù bị giết lần mòn vẫn sinh sôi nảy nở bất tận. So sánh khiến anh ngạc nhiên. Nhắc đầu khỏi gối, Hoan nhìn anh bằng đôi mắt trống rỗng. Cô ngồi bật dậy. Đôi vai gầy giờ xương nhô ra trong nắng sáng. Khoảng ngực trắng đầy đặn khác thường thờ phập phồng. Đột nhiên, cô ngật đầu ra sau, cười phá lên từng chập từa bị động kinh, rồi bắt đầu khóc nức nở. Vinh ôm ghì cô, áp môi lên đôi má buốt cóng nổi rõ những mạch máu li ti. Cô hôn lại anh như điên, từng vuông da ấm nóng dần lên. Ở vào khoảnh khắc quay cuồng nhất, Vinh chợt nghe tiếng động rất nhẹ. Cửa phòng ngủ không khép. Bà cụ chủ căn hộ đang đứng lạng phắc giữa khung cửa, đôi mắt quý quyết trong suốt quan sát

mọi hành vi của họ, từ lúc nào không rõ. Ngay cả khi bà ta đã bỏ đi, Hoan vẫn nằm chờ đợi, chớp mũi tái xanh, nhưng giọng cô cực kỳ thản nhiên: "Xóa sổ bà lão ra khỏi căn hộ của mình chẳng khó gì".

4. Một cách nghiêm túc, Hoan bắt đầu nghĩ đến viễn ảnh cánh trái thuộc về họ. Căn hộ toàn vẹn, nơi cô sẽ có một phòng tắm lát đá rộng ra trò, có máy nước nóng, máy sấy khô tay và tấm gương khổng lồ, không cần chung chạ với ai. Cô nói về nó nhiều đến mức Vinh không phải không lo sợ:

- Chúng ta cần tôn trọng hợp đồng. Điều duy nhất và tốt nhất là cùng chờ đợi.

- Nếu bà cụ ấy sống mãi, không chết thì sao?

- Anh không nghĩ thế - Vinh lạc cả giọng.

- Anh là một kẻ sợ hãi, dễ tổn thương và có lý trí, phải không? - Hoan cắn môi, mắt long lanh - Anh phải có mọi thứ trước khi chúng ta kết hôn rồi có con...

- Thôi nào, Hoan - Anh hạ thấp giọng - Nếu em già nua, cô độc, người chung quanh cầu mong tổng khứ em đi, em sẽ nghĩ gì?

- Không gì cả.

- Vô lý.

- Biết sao được.

Cuộc đối thoại để lại trong khoang miệng Vinh một dư vị kỳ quặc. Mất vài tiếng đồng hồ, anh mới nhớ nó rất giống dư vị bài hoài cái ngày anh ngồi ở Starbucks nhìn ra một kẻ vô thừa nhận chết cồng dưới làn mưa buổi sáng. Không sao tập trung vào công việc, anh mở cửa sổ văn phòng, thở. Ngoài kia, vài con bồ câu lẫn những con chim sẻ bay vụt qua các đỉnh cây.

Khuất sau các cao ốc kia, rất gần thôi, là căn hộ của anh. Là cái tổ ấm đang thành hình của anh. Và ngay bên trong nó, một cuộc sống khác đang tàn lụi. Chưa bao giờ anh thấy u ám và rối loạn như lúc này.

Sâu hút bên dưới, mấy con đường cứ trắng lên, hằn vào mắt anh, nổi rõ mồn một các dòng xe cộ hối hả. Một hình ảnh buồn rầu của đô thị mênh mông. Những chuyển động bất tận. Mỗi con người đều kiếm tìm điều gì đó vừa biết rõ, vừa xa vời. Chẳng ai phải bận tâm đến ai. Mọi thứ chìm vào lãng quên dễ dàng hơn bao giờ hết. Một lớp vỏ mềm mại đầy xoa dịu. Vinh nói rộng cổ áo và nhắm nghiền mắt.

Anh về nhà sớm hơn một tiếng. Nhìn từ bên dưới, những ô cửa đóng chặt bất thường. Vinh chạy thực mạng qua các cầu thang ám bụi. Cửa căn hộ khóa từ bên ngoài. Bà cụ đi đâu đó. Anh đẩy cánh cửa gỗ cao và nặng. Bên trong, căn hộ buông rèm kín, sáng lơ mờ. Những đồ vật thô kệch, các chậu cây rậm rạp phả vào không khí mùi nồng hắc, ngọt ngọt chưa từng thấy. Mũi giày Vinh vấp phải vật thể trì níu, cứng đơ. Một con bồ câu xám trắng nằm ngửa trên sàn, đôi chân mảnh khảnh co rút nhưng mấy cái móng xòe ra như lời kêu cứu tuyệt vọng. Không có vết thủng đạn bắn.

Vinh khó thở. Anh mở tung cửa sổ. Bất giác, anh bước nhanh về phía cánh trái. Cửa khép hờ. Căn phòng hình hộp tối om, nồng nực mùi gas. Vinh lần tìm công tắc. Hiện lên cái bàn nhỏ kê sát tường xếp những chiếc bát úp. Một hộp trà rỗng. Bếp điện và bồn rửa ở góc đối diện cũng sạch trơn. Chỉ có sọt rác đầy ngập những búi lông và xương chim bồ câu. Anh mở tủ ngăn kéo trên cùng. Những tập tiền anh thanh toán khi mua căn hộ xếp đầy, phủ bụi, dường như chưa bao giờ bị chạm tới. Mất một lúc, Vinh mới nhận ra anh không một mình. Khuất sau đồng chắn màn, bà cụ nhàu nát, trắng bệch nằm bất động. Hơi thở thoi thóp khó nhọc. Vinh gỡ nhẹ khẩu Browning trong nắm tay siết chặt. Anh kiểm tra ổ đạn. Hệt như những đồ vật khác trong cánh trái, khẩu súng cũng trống rỗng. Anh mở một ngăn kéo khác. Những viên đạn đã sử dụng hết.

Sau khi tắt ống dẫn hơi gas, anh bế thốc bà cụ bé choắt như một đứa trẻ, lao xuống bắt tắc-xi, đưa vào bệnh viện. Bác sĩ tin việc hít phải khí gas là một tai nạn. Ông chẩn đoán bà cụ chỉ kiệt sức vì đói nhưng có dấu hiệu khủng hoảng, triệu chứng thường gặp ở người già sống một mình. Khuya, Vinh từ bệnh viện về nhà. Hoan ngồi im, hai tay buông thõng, chờ anh.

- Em đã mở gas và khóa chốt cửa ngoài, đúng không? - Vinh kiệt sức.

- Không.

- Em cố ý!

- Em không cố ý - Thành linh cô hét lên.

Vinh nằm ngoài sô-pha, cố gắng ngủ. Nhưng không sao ngủ được. Hoan vẫn chưa thôi nức nở từng chập. Chung quanh anh, những đồ đạc quái dị thờ phật phùng. Một giấc mơ phi lý đang kéo dài. Hoặc anh đang phát điên.

5. Ngay khi bà cụ mất, xuất hiện người họ hàng xa - một thanh niên trẻ sang trọng - đến gõ cửa. Xem qua tờ giấy hợp đồng và chủ quyền căn hộ, anh ta chỉ hỏi thêm Vinh về tiền bạc bà cụ để lại. Vinh mở ngăn kéo. Đó là khoảnh khắc duy nhất gương mặt người họ hàng thể hiện đôi chút biểu cảm. Lặng lẽ xếp tiền vào túi, anh ta buông một câu sáo rỗng: "Chúa che chở cho bà ấy ở thiên đàng!". Vinh không buồn, cũng chẳng thấy mỉa mai. Đơn giản anh ta đã không nghĩ gì khi nói điều ấy.

Hoan ốm một trận khủng khiếp. Sốt cao chưa từng thấy, nhưng sau đó cơ thể cô lạnh toát, co thắt, ướm đấm mồ hôi. Vinh gọi điện đến văn phòng, cho biết sẽ nghỉ vài ngày. Anh ngồi im hàng giờ bên giường Hoan, quan sát vùng sáng chuyển dịch không ngừng trên vầng trán, gò má, cằm, rồi xuống khoảng cổ tối tăm. Sẽ ra sao khi gương mặt này sẽ soi bóng suốt phần đời còn lại của anh? Phải chăng các biến cố trong cuộc sống rồi cũng phải

mang một chút ý nghĩa nào đó trước khi anh tự an ủi mọi thứ rồi cũng kết thúc?

Bên ngoài cửa kính, trời xanh lơ. Một con bồ câu tím nhạt bay đến, đậu ngoài bệ cửa, nghiêng cổ nhìn vào bên trong, đôi mắt tròn xám vô hồn. Với thói quen bị ám nhiễm, anh cho tay vào túi áo bên trái. Khẩu súng nhỏ lạnh toát, im lìm.

Vinh mua thêm thức ăn ở siêu thị. Khi anh trở về, đã gần tối. Giường Hoan nằm trống rỗng. Có một giây, máu dưới da anh như đông lại. Nhưng Hoan chỉ ngồi co ro trên sàn, các nhánh lá xanh thẫm đổ bóng trên người. Hương về anh gương mặt trắng bệch, cô thì thào:

- Em nghĩ anh quyết định bỏ em!

- Đừng nghĩ vậy.

- Chúng ta sẽ sống cùng nhau mãi, đúng không?

- Ừ.

- Em chẳng biết ra sao - Đột nhiên Hoan nói hồi hã, òa khóc - Em cần gì chứ? Một nơi chốn mà sau những xô xé ngoài kia, người ta có thể rúc vào và lãng quên. Một ai đó để trông đợi. Chỉ vậy thôi. Nhưng, có thứ gì đó cứ lôi em đi, khiến em trở nên tàn nhẫn...

- Chúng ta không nghĩ về việc này nữa - Vinh nói, bình thản hơn.

6. Lại một sáng chủ nhật khác. Những tấm rèm như bầy chim khổng lồ sặc sỡ bay thốc lên mỗi lúc gió lùa qua ô cửa. Vinh chăm chú làm việc, đôi khi uống chút cà phê nguội. Hoan tha thẩn trong gian bếp, hát khe khẽ. Tiếng bánh chín trong lò nướng. Tiếng người hát. Tiếng nước chảy lạnh tanh. Cảm giác thanh bình dị kỳ. Đôi khi, Hoan nhẹ nhàng rời nhà, cười

trên chiếc xe đạp nhỏ, chạy đi đâu đó. Từ cửa sổ, anh đứng dõi theo bóng cô lượn qua góc phố như một vệt sáng rồi khuất hẳn.

CÁNH TRÁI

Phan Hồn Nhiên

www.dtv-ebook.com

Africa

1.

Ban mai xám xanh ngày thứ bảy. Một chiếc thang dây được thả xuống giữa bức tường tòa nhà lớn bên kia đại lộ.

Nhìn qua cửa sổ, Vinh đã không biết sự hiện diện của bức tường, từ khi anh chuyển đến sống nơi này. Vì nó có sẵn. Hoặc tại bức tường trắng, rộng và không phản chiếu. Cái thang giống như bộ xương sống màu nâu thẫm, đột ngột đẩy khoảng trống vô hình vào tầm quan sát của mắt.

Vinh rời giường, đứng im bên cửa sổ và hút thuốc. Làn không khí lạnh buốt tháng hai làm các hình thù co lại, hơi méo mó. Mọi thứ sạch sẽ, nhẵn nhụi. Những đường nét đô thị tẻ nhạt nhưng cũng thật tuyệt. Vinh búng mạnh đầu mẫu thuốc. Đốm sáng đỏ bay theo đường vòng cung, như một con đom đóm hoảng hốt, rồi tắt ngấm. Anh rót một cốc to từ máy pha cà phê, quay về ngồi ở mép giường.

Điện thoại màu trắng rung nhẹ dưới thảm. Mất một lúc, Vinh mới nhận ra giọng An, trong suốt, không ngại ngủ. Cô xin lỗi đêm qua bỏ về không để lại tin nhắn. Em nghĩ không cần thiết đánh thức anh lúc hai giờ sáng. Dù sao anh cũng đã giao em chìa khóa nhà. Cười khẽ. Sau đó, cô hỏi kế hoạch cho những ngày nghỉ cuối tuần. Vinh im lặng. Anh không dự định gì cả. Đầu dây bên kia lặng đi, lụi xa. "Em sẽ qua anh bất cứ lúc nào, được không?"- Lời đề nghị thẳng thắn phảng phất sợ hãi.

"Ừ!" Vinh đáp. Anh ngoảnh nhìn phía trong giường.

Đêm qua, sau khi đi nghe hòa nhạc, họ cùng về nhà anh, uống đôi chút, lại nghe nhạc, rồi ngủ. Khoảng nệm An nằm còn mờ dấu. Thật lạ lùng, thế mà anh đã quên băng, tựa hồ buổi tối dịu dàng đêm qua chưa từng đến. Và ngay chính An, cũng chưa từng có mặt trong cuộc đời anh.

"Xảy ra chuyện gì ư? Anh làm sao ư?"- Giọng cô gái vang lên to hơn, như bị cào xước. "Không gì cả!"- Vinh uống cạn cốc cà phê, gác ống nghe. Cảm giác bút rút vô cớ vẫn đeo bám. Anh vào phòng tắm, mở nước, chăm chú quan sát gương mặt trống rỗng phản chiếu trong gương, đột ngột nhúng đầu vào bồn rửa đầy tràn.

Đồng hồ điểm tám giờ. Vinh tìm thấy cái mobile đêm qua đánh rơi sau bàn ngủ. Anh bật lại mobile. Cảm giác nhẹ nhõm lan tỏa. Sống trong mối liên kết rộng khắp với thế giới bên ngoài đem lại niềm tin.

Rót thêm một cốc cà phê nữa, Vinh ngồi vào PC. Lần lượt các hộp thư được mở lên. Ngoài đồng bulk vô số, không tin tức gì đáng kể. Ở hộp thư sau chót, hiếm khi anh kiểm tra vì địa chỉ rất cũ, thông báo có thư mới. Vinh mở hù họa. Một cái tên hiện ra. Mất lúc lâu, anh mới hiểu rõ tình thế của mình. Hoan cho biết cô ta về nước hơn một tháng, hiện ở cùng thành phố với anh. Thời điểm về nước, cô đã nghĩ giữa hai người không có gì để trao đổi. Tuy nhiên giờ đây, khi các vấn đề của cô ta, và của anh, đều được sắp xếp vào những ô ngăn kéo ổn thỏa, thì một số nguy cơ tổn thương xưa cũ không còn quan trọng. Và việc gặp lại nhau, dưới lớp vỏ bọc mới, có thể xem như cảm giác khám phá dễ chịu, giữa những người quen biết cũ, sáng suốt và biết lãng quên. Cuối e-mail, Hoan cho anh số mobile mới.

Vinh đọc lướt, bỏ qua ý định lưu giữ. Không nên lặp lại kinh nghiệm nguy hiểm.

Đóng nhanh các hộp thư điện tử, anh chuyển sang tìm kiếm tài liệu đối chiếu cho bản thiết kế mặt ngoài tháp thí nghiệm bằng kính và kim loại, do

hãng dược phẩm Đức đặt hàng, một dự án theo phong cách biểu hiện, căng thẳng nhưng thật sự quyến rũ.

Hơn 10 giờ, Vinh nghỉ giải lao, nhấp nốt chỗ cà phê nguội. Bất giác, dãy số mobile hiện trước mắt anh, rõ đến mức như được khắc vào vông mạc bằng mũi dao nhọn.

Vinh đứng trước cửa sổ, hút thuốc. Các làn khói trở lại bình thản. Anh nhìn chăm chú bức tường ban sáng. Khoảng tường trắng lóa, phẳng mịn, không một vết nứt hay ổ nước mưa.

Thật lạ lùng, sự trống rỗng bắt đầu từ vẻ hoàn hảo. Anh đưa ra một vài phỏng đoán về sự xuất hiện của chiếc thang dây.

2.

Một tuần trôi qua trong yên tĩnh.

Đều đặn các chiều tối, từ văn phòng đại diện hãng dược phẩm, nơi An làm nhân viên dịch thuật, cô ghé qua nhà Vinh. Đúng sáu giờ, cô có mặt, dọn dẹp nhà cửa, xếp vào tủ đá theo thứ tự chuẩn xác những gói thực phẩm đông lạnh bọc trong lớp nylon xanh nhạt, mua từ siêu thị, sau đó nấu vài món trong căn bếp rộng và đợi anh về.

Thỉnh thoảng, bước qua dãy hành lang, anh bắt gặp An quay lưng, tựa trán vào ô kính gần bếp. Cánh tay cô vòng qua đầu, các ngón xò rộng, gần giống một dáng vẻ kêu cứu âm lặng. Vinh luôn nhớ về cô trong tư thế chính xác ấy, chứ không phải gương mặt hay hơi thở run rẩy khi cô nép sát vào anh trong những đêm tháng hai giá lạnh.

Nghe tiếng chân Vinh, cô sẽ quay lại, cười. Nụ cười dịu dàng như một bông hoa xanh lơ trôi bồng bềnh trong những căn phòng.

Bữa cơm trôi qua trong im ắng. Tìm điều gì để nói thật khó khăn. Ngoài ô kính, một chiếc phi cơ vừa bay qua, bỏ lại hai vệt khói mỏng xám trắng trôi song song, hình dáng chiếc thang dây giăng ngang khoảng trời màu thép.

Vinh lên tiếng:

- Em có muốn trèo thử chiếc thang kia không, nếu được?

- Không.

- Em sợ ư?

- Nhiều thứ để sợ hơn. Nhưng bất ổn là cảm giác không dễ chịu, dù ngăn ngủi.

- Đúng rồi.

- Tại sao chúng ta ưa thích đặt ra các câu hỏi nguy hiểm để rồi kinh hoàng?

- Ít ra, nó khiến người ta nghĩ mình không hèn nhát. - Vinh hơi so vai.

Tia mắt An ngờ vực xuyên qua khoảng không trên đầu anh.

Sau bữa tối, cô thu dọn chén bát, trả mọi thứ về trật tự sạch bong quen thuộc. Vinh ngồi vào PC, tiếp tục tìm kiếm số liệu đối chiếu cho tòa tháp bằng thép và kính xanh. An quỳ bên mép giường, đặt vào máy album xưa cũ của Lewis Allen. Giai điệu bài Strange fruit trầm mướt chơi trên double bass lặp đi lặp lại. Đó là bản nhạc họ từng nghe, tối đầu tiên bên nhau. Vinh hỏi: "Tối em có ở lại đây không?" An thì thầm: "Anh muốn được một mình?". Anh gật đầu và chăm chú làm việc. Không một tiếng động, An khép cửa, rồi cô biến mất vào khoảng tối.

Những biến động nhịp điệu uể oải, dài dặc đến phát điên của Lewis Allen rốt cuộc cũng chấm dứt. Rời mắt khỏi màn hình, Vinh bàng hoàng, lao đến cửa sổ, va mạnh vào khoảng kính đóng chặt. Mặt trời lúc mười một giờ khuya. Ánh nắng kỳ dị xâm chiếm toàn bộ khoảng không bên ngoài ô cửa. Hệt như vụn vật bị nhúng vào thứ nước quả dầm dẫy men, vàng sồng sánh. Nhưng chỉ là ánh sáng nhân tạo đặc biệt của một ngọn đèn đường vừa lắp đặt.

Khoảng tường đối diện, dưới hiệu ứng nguồn sáng cao áp, hiện ra một châu Phi tỏa sáng, chói chang. Phải rất lâu, Vinh mới nguôi choáng váng vì hình ảnh tình cờ của khoảng sơn chưa hoàn tất trên tường. Châu Phi. Với vịnh Ghinê giết mình lồm sồm. Đường thẳng muện phiến dọc theo biển Đỏ. Và mũi Hảo Vọng cong nhẹ thờ ơ. Miền đất của những mơ mộng bí ẩn đang thờ phụng phùng...

Vinh chùi hơi ẩm làm mờ kính. Vào một thời điểm nào đó trong đời, anh từng đọc hàng chồng sách, xem vô số tranh ảnh về châu Phi. Bao nhiêu người đã đi qua. Những tình cảm không trở lại. Bao nhiêu thời gian đã mất trong đời kể từ ngày ấy...

Một điều gì như cú đấm mạnh. Khi nhắc điện thoại và bấm số mobile của Hoan, Vinh vẫn không thể rời mắt khỏi khoảng tường có chiếc thang dây. Một châu Phi tỏa sáng trong bóng đêm tháng hai lạnh giá phương Bắc.

3.

Giống như số ít người mà Vinh từng biết, đến một giai đoạn nào đó trong đời, mọi thứ ở Hoan hoàn toàn thay đổi, không báo trước, không giải thích. Cái buổi chiều cuối cùng bốn năm trước, không, có thể lâu hơn thế nữa, Hoan đột ngột hẹn gặp anh ở một quán cà phê nhỏ gần viện Nghiên cứu kiến trúc. Bức tường kính bọc quán vào bầu không khí im ắng, tựa bề cá hàn kín, bơm căng nước.

Thoáng sốt ruột, Vinh hỏi cô vì lẽ gì hẹn gặp bất thường. Hoan cười rạng rỡ: "Chúng ta chia tay, anh nhé. Đến lúc rồi". Lặng đi hồi lâu, anh thốt lên khó nhọc: "Cũng được!". "Gần đây, em tự hỏi mối quan hệ chúng ta rồi sẽ đến đâu. Nếu thấy bất ổn, thì nên dừng lại!" "Bất ổn nằm ở chỗ nào?" "Sau khi tốt nghiệp đại học, em có một chỗ làm tốt. Anh luôn bên em. Những thứ trước kia thèm muốn em cũng đã tìm được. Không có gì phải phàn nàn. Nhưng sau này, em lờ mờ cảm thấy em đang thiếu một thứ gì đó, rất quan trọng. Và em muốn biết điều ấy là gì. Tất nhiên là phải tìm kiếm..." Vinh hơi khó chịu: "Tình yêu có liên quan gì ở đây?" Duỗi thẳng cánh tay trên mặt bàn, Hoan đáp chậm rãi: "Tình yêu cũng là một thói quen". Vinh im lặng, chấm dứt các câu hỏi nặng nề.

Hai tháng sau, Hoan quyết định nộp đơn cho một vị trí nhỏ tại văn phòng đại diện công ty đóng ở Nga. Đó là thời điểm thực sự khó khăn. Vinh sống trong cảm giác cô độc và bị lãng quên. Cái buổi chiều ngồi trong quán cà phê mùa thu thường xuyên quay trở về, nhói đau.

Anh tìm thấy gì ở Hoan? Chắc chắn, có nhiều phụ nữ đẹp hơn, thông minh và tỏa ra tình yêu sâu đậm hơn cô. Nhưng, phải chăng, tính lơ đãng, các câu nói bất thường hay cái thói làm hỗn loạn mọi thứ của cô ta cũng là một sức mạnh không cần cố gắng?

Suốt thời gian dài, một vài phụ nữ lần lượt đến với anh, sống thời gian ngắn rồi chia tay. Mọi thứ không bỏ lại tăm tích. Giữa năm ngoái, anh gặp An, trong hội thảo kiến trúc quốc tế. Hiền dịu, nhạy cảm, An mang lại cho anh hơi ấm an toàn.

Họ không đã động đến tình yêu hay sự chung sống dài lâu. Đôi lần, Vinh nghĩ anh thật sự cần An. Nhưng, một châu Phi đã hiện ra từ khoảng trắng vô hình. Và Hoan trở về. Cô ta muốn gặp anh. Luôn là như vậy, vào thời điểm không thể đoán trước, sẽ xảy ra chuyện gì đó, xô lệch các dự định tốt lành.

Quán cà phê cũ. Vinh đến sớm, đưa mắt nhìn quanh. Chẳng có gì làm bận tâm hay mệt mỏi nữa, anh tự nhủ. Tuy nhiên, khi vừa hè hiện ra mái tóc ngắn rối tung lên dưới cơn gió tháng hai, khi cánh tay gầy rắn chắc và nóng ấm xuyên qua làn không khí giá buốt chạm vào tay anh, cảm giác choáng váng đột ngột xâm chiếm.

Đôi mắt to màu xám tro soi thẳng vào mắt Vinh: "Em nhớ anh khủng khiếp..." "Hoan, em đã về. Thật vậy!" - Vinh thì thầm. Họ ngồi bên nhau, tay nắm chặt tay. Như thời mới yêu, trong sáng, chân thành. Như chưa bao giờ xa cách, chưa buồn bã và chưa già đi.

Hoan lên tiếng phá vỡ im lặng: "Tháng sau em nhận công việc mới tại Nam Phi. Em gặp anh, vì em muốn anh đi cùng em. Suốt năm năm sống ở Nga, em luôn tự hỏi tại sao ngày ấy đã không can đảm đòi anh đi cùng...". Người đàn ông trẻ lặng đi. "Anh có muốn đến nơi ấy không?" - Bàn tay ấm áp tin cậy siết nhẹ lòng tay anh. "Có!" - Vinh đáp. Tình yêu. Cơ hội mong manh. Anh có nó. Đánh mất nó. Rồi buổi sáng bất thường, nó trở về.

Trong niềm xúc động sâu xa, Vinh nghĩ về sự trùng hợp lạ lùng. Anh sẽ đến châu Phi. Châu Phi hiện ra từ bức tường vô hình, tỏa sáng, như dấu hiệu tiên đoán thông minh và chất đầy sướng vui.

4.

Trong các giấc mơ gần đây, Vinh thường bắt gặp một Nam Phi ngày càng rõ rệt hơn. Các địa danh xa xôi Pretoria, Cape Town hay Johannesburg dần dần trở nên gần gũi, tựa như âm vọng say mê từ những đoạn nhạc Kwela của người Afrikaans dội vào giấc ngủ khuya, lặp đi lặp lại không mệt mỏi.

Có đêm, Vinh nhìn thấy anh xuyên qua vùng duyên hải mênh mông trên chiếc xe cũ, dừng ở một cửa biển gần Cape Town và lặng ngắm mặt trời mọc lên từ Đại Tây Dương trong buổi ban mai ấm áp. Khi tỉnh dậy, dư vị

mảnh mẫn của muối biển và âm vang của còi tàu băng ngang mũi Hảo Vọng như vẫn còn vẳng vất.

Đời sống bỗng trở nên điều gì thật đáng giá. Viễn cảnh chuyển dịch thoát ra khỏi nếp quen nhàm chán khiến mọi thứ biến hình từng ngày.

Xếp qua một bên các bản vẽ thiết kế ngôi tháp thí nghiệm bằng thép và kính, Vinh hồi hải lòng kiểm trên net một vài cơ hội việc làm của một công ty xây dựng nào đó ở Nam Phi. Ngay cả việc tìm kiếm nghề như vô vọng này cũng ẩn giấu trong nó sức thách đố đầy quyến rũ.

Tại phòng tư vấn Vinh làm việc, đồng nghiệp hỏi thẳng liệu anh có say rượu hay điên rồ dùng ma túy loại nhẹ hay không. Vinh thản nhiên: "Không lâu nữa, tôi sẽ rời bỏ công việc nơi đây". Đôi mắt lồi ra của người đối diện tô đậm trong anh cảm giác khoan khoái.

Một chiều giữa tuần, 6 giờ anh về nhà, An đã đến. Cô vẫn mua thực phẩm đông lạnh và xếp vào tủ đá. Lần theo các bao nhựa căng phồng như những bông hoa xanh lơ bay rải rác trên sàn, Vinh vào bếp. Anh hoảng hốt kéo mạnh khỏi đầu An một cái bao lớn vốn dùng để đựng táo. "Anh đừng sợ. Em chỉ thử cảm giác ngọt ngọt trong giây lát!" - An nói đều đều. "Hứa với anh là em sẽ không hành động điên rồ!" - Vinh thoáng run sợ. Cô gạt đầu, sau đó ra về, đặt chìa khóa nhà anh trên mặt bàn. Đó là chi tiết duy nhất làm bức phác thảo rộng lớn mang tên châu Phi u ám thoáng qua.

Hoan đang tự học thêm tiếng Afrikaans. Họ thường hẹn nhau ở một quán cà phê bất kỳ. Cô đọc cho Vinh nghe từng mẫu câu ngắn, bật cười, lắng nghe ngân vang của những nguyên âm khoái trá rung trên đầu lưỡi. Các tập sách tìm được từ thư viện ngày càng mang tới hình ảnh châu Phi sắc nét, rõ ràng hơn.

Một sự phấn khích kỳ dị cả hai cùng chia sẻ khi đắm mắt vào những bức vẽ khắc trên núi đá Drakensburg của thổ dân, nụ cười mơ hồ tỏa ra từ các

cô gái da màu lai Trung Hoa, ánh nhìn lạnh cóng kim loại của các võ sĩ da đen trên hè phố...

"Em đã xem kỹ bản đồ Johannesburg. Nơi chúng ta ở nằm trong khu vực người Hoa. Đó là một cuộc sống hoàn toàn khác..." Hoan thường nhắc đi nhắc lại điều ấy.

Tuy nhiên, đôi khi Vinh bồn chồn. Cho tới lúc này, anh vẫn chưa tìm thấy công việc nào khả dĩ ở nơi sắp đến.

Một buổi chiều, khi Hoan bàn bạc đến hộ chiếu và vé máy bay, Vinh nói với cô về nỗi âu lo. Cô nhìn sâu mắt anh: "Chúng ta cùng đến châu Phi. Anh dám phiêu lưu không?" "Có lẽ anh nên nghĩ kỹ hơn về điều này!" - Bỗng nhiên Vinh cảm thấy rất lạnh. Giọng Hoan tỉnh táo: "Những điều chưa biết phía trước, việc chia tay với ngôi nhà tiện nghi, công việc ổn định hiện thời làm anh sợ ư?" Vinh lặng thinh. Hoan quay về bài học tiếng Afrikaans, đọc khe khẽ. Goeie dag... Goeie dag... "Cụm từ ấy nghĩa là gì?" - Vinh đột ngột cắt ngang. Cô gái ngược nhìn lên, nhợt nhạt: "Chúc một ngày tốt lành".

5.

Cuối con dốc, các đỉnh cây cổ thụ đung đưa chậm rãi. Xe bus dính đầy mưa và vẩy lá rụng, như con vật to lớn, chuyển động rụt rè trong cánh rừng của những tòa nhà màu vàng thuộc địa. Những con người hối hả, không một tiếng động, chạy xuyên qua vệt đường xanh vert.

Vinh về nhà. Anh chờ đợi một tiếng động hay mùi vị nào đó tỏa ra từ bếp. Nhưng không gì cả. Máy pha cà phê rầm rì. Nhạc mobile rung lên khe khẽ. An gọi.

Vinh thở mạnh, mở máy:

- Em qua đây với anh, được không? - Em gọi để nói về việc chia tay.

- Anh không bay sang châu Phi nữa. Em không cần bỏ đi...

- Thật ư? - An thì thầm sau hồi lâu im lặng - Rất cực, chúng ta không can đảm.

- Ừ.

- Đôi khi em tự hỏi những kẻ như anh và em thật sự cần gì?

- Nghĩ nhiều về những điều đó chẳng đến đâu. Vì chúng ta không làm gì cả...

Vinh đi qua các phòng, mở đèn, chờ An quay trở lại. Sau đó, anh đứng bên cửa sổ nhìn qua khoảng tường. Sợi thang dây của người thợ sơn đã biến mất. Bức tường được phủ kín lớp sơn chống thấm. Màu xám ghi bình thản, như làn nước biển mùa đông dày đặc, nhấn chìm châu Phi vàng rực, chói chang.

Nhiều năm sau, đôi khi Vinh nhắm nghiền mắt. Cái tháng hai lạnh lẽo năm đó giống như một trận gió. Sự thật thì gió không mạnh, nhưng nó để lại các dấu vết sống động kỳ lạ. Trong khoảng lờ mờ tối đen của ký ức, một châu Phi chậm rãi quay trở lại, tỏa sáng đằm say, khiến anh gần như kiệt sức. Xuyên qua làn ánh sáng đỏ thắm ấy, Hoan bước đến gần anh, đôi mắt to màu xám tro hơi buồn rầu, không ngừng tìm kiếm và chờ đợi.

Khi mở mắt ra, Vinh lờ mờ nhận ra Hoan đã lấy đi một điều gì đó, khiến anh vô cùng cô đơn. Thường khi ấy thì đêm đã rất khuya.

CÁNH TRÁI

Phan Hồn Nhiên

www.dtv-ebook.com

Vụ Mất Tích

Ngày 16 tháng 7 năm 19.. tại trung tâm nuôi trồng các loài sinh vật biển xảy ra một ách tắc nhỏ. Cô Vinh, người mới vào làm một năm chuyên chụp ảnh và vẽ tiêu bản cá đột ngột biến mất. Ông trưởng phòng Ly điện thoại nhiều lần về chỗ cô ở nhưng chỉ có từng loạt chuông âm u trả lời. Ông Ly ngồi cắn nắm tay, sốt ruột với mấy bà trung niên lừ đừ sau những bể kính lớn, ném vào đấy vài năm rong một cách mơ hồ. Bàn Vinh khuất sau kệ, cái máy ảnh vận hành phức tạp đồ nghiêng, cất giấu tấm phim con lươn sói đã chết mà ông đang cần. Góc bàn còn dăm chiếc kẹo bọc giấy màu cũ kỹ như làm từ 30 năm trước. Vắng người hai ngày, góc kệ bao trùm độ âm hủ hoại. Những người đàn bà xong việc đi ăn cơm, chẳng buồn để ý sự vắng mặt của cô gái trẻ. Giữa trưa T. gọi điện đến. Trưởng phòng cúi bần thông báo với bạn trai của Vinh về cách cô ta vô phép tắc trốn việc. "Ông biết Vinh đâu không?" - T. hỏi. Người đáp máy quát to: "Nó tự do. Tôi đâu nuôi nó trong bể cá". "Không sao. Chúng ta sẽ đợi!" - Giọng anh ta đều đều, bình thản.

Họ biết nhau đã khá lâu, trong khai mạc triển lãm tranh ảnh của một người Nhật buôn ô tô - khách hàng lớn của văn phòng T. Anh lạc lõng giữa những người đàn ông mặc quần rộng, những người đàn bà xem tranh qua kính râm, tóc dựng đứng. Ngồi dưới bức ảnh bầy ruồi vùng vẫy trong lưới nhện, T. so vai như con chuột bị đe dọa, mong thoát sớm khỏi bài nhạc Cara Mai ủ ê, khỏi đồng hoa lạ quanh chân tường ngai ngái bốc mùi chết chóc. Tiếng ai đó rên rỉ vắng tới tai T. Ở góc, trong ghế đệm dày, một cô gái nín chặt cái ly chân cao co ro ngủ, chỗ rượu thừa hắt lên cổ một vệt sáng hổ phách. Cô ta kêu khẽ, thoáng co giật chống trả hơi lạnh và sóng âm thanh rầm rì dội từ thế giới bên ngoài. T. cúi nhìn thứ sinh vật yếu ớt, do dự rồi

chạm ngón tay trở lên cổ người ngủ. Cô gái giật mình choàng dậy, nói lầm bầm: "Chào anh T.". Trong vài giây, T. bàng hoàng khi nghe tên mình rỉ ra từ miệng người lạ. Một anh phục vụ đến đổi rượu mới cho họ, nhìn Vinh bằng khóe mắt buồn buồn: "Lại cô nữa à?". Vinh kêu: "Đây này", đưa ra giấy mời chưa một vết mờ. Anh phục vụ quay gót đi. T. bước theo anh ta, dò hỏi: "Anh biết cô gái?". "Cô Vinh ư? Hình như cô ả không bình thường, nhưng hay tha thần trong gallery lắm". Người phục vụ mỉm cười, giữ thăng bằng những ly rượu rộng và đầy. Vinh vẫn ở chỗ cũ, thấy T. trở lại, bảo: "Đừng tin họ. Tôi không sao đâu". T. hoài nghi: "Sao cô biết tên tôi?". "Tại sân bay quốc tế có người cầm bảng tên đón anh. Lúc ấy tôi ở đó". Chuyển đi cách đây 5 năm, thế mà cô ta còn nhớ. T. rùng mình. Về sau, gần gũi cô ta hơn, anh biết Vinh có trí nhớ gần như bệnh hoạn. Cũng giống nhiều xúc cảm khác, sự thích thú lạ lẫm ban đầu dần dà biến thành cảm giác ghê sợ. Nhưng đó là chuyện sau này.

Sau ba ngày cô Lê Thái Vinh bật tắt không gửi về dấu hiệu nào, ở trung tâm nuôi trồng sinh vật biển xuất hiện một điều tra viên. Ông ta hỏi chuyện trưởng phòng Ly đang mỗi lúc thêm tái xám. Vài chị đứng nép vô nhau ngoài ô kính, mặt cũng bạc đi vì sợ sệt và tò mò. Người điều tra xô ghế, nhón chìa khóa, bình thần đi vào góc kẹt. Ông ta đứng giữa mặt nhìn lâu vết mưa ố vàng khè, thờ dài. Mặt bàn đầy bụi. Một chiếc kẹo vừa bóc bỏ lá tả, nhanh như xác chôn lâu tan ra dưới ánh sáng trời. Những con gián mới lột xác chạy tủa khi cái máy ảnh được cầm lên, cẩn thận nhét vô lớp bao trong. Tiếng ông Ly lặc hăn, the thé: "Trong đó có tấm phim tôi cần". "Phim?" - Người điều tra ngẩng lên, chăm chú và lạnh lẽo. Ông Ly lắp bắp: "Vâng. Ảnh con lươn biển". Dường như từ người điều tra văng ra tiếng cười lờ mờ. Trưởng phòng lặng im. Những ô kéo được tháo ra. Vô số thuốc nước, bột màu. Các viên keo trong và đĩa pha màu sạch bong. Những cây cọ mòn vẹt. Một chị cao kều đánh bạo bước vào phòng, đứng sau lưng điều tra viên, thì thào: "Kìa, quyển sổ!". Ông ta lôi quyển sổ nhỏ dưới đáy ngăn, lật từng trang. Trên chất giấy dày và xốp, Vinh vẽ toàn cá. Những con rosy rockfish, surfperch, cabezon hay lingcod được vẽ với tỷ lệ giải phẫu và tô

màu chính xác, nhưng được gắn mắt người: Các đôi mắt rụt rè, lơ đãng, kinh hoàng hoặc lo âu. Chị cao kều bỏ chạy, buồn nôn. Một chị cận thị thế chân. Người điều tra viên mở trang cuối. Các dòng chữ dài thượt ghi chép tỉ mỉ về mảnh đất rộng mênh mông bỏ hoang sau lưng trung tâm. Ở đây có các hố rất sâu cần phải tìm ra và rào lại để không ai tình cờ ngã xuống. Chị cận thị nhắm qua vai người điều tra, thở mạnh: "Tôi làm ở đây lâu năm, cóc thấy hố nào như thế!". Điều tra viên khen: "Chị biết nhiều nhỉ". "Hơ, tôi đã đón và sắp xếp cho cô Vinh khi anh T. giới thiệu cô ta vô làm - người cận thị nhếch môi cười - Cô ta thất thểu nhưng kiên cường tợn. Chẳng ai ưa cả". Điều tra viên xếp gọn các thứ thu được, trả chìa khóa, nhẹ nhàng ra về. Chuông điện thoại ré lên. Là T. Ông Ly kể lổ mỗ về cuộc điều tra. Đầu dây bên kia tiếng T. mờ đục hẳn.

T. gặp Vinh vào thời điểm cô ta học xong và ở nhà. Cô sống một mình trong căn hộ nhỏ trên gác, dưới bóng tào nhà cao tầng. Thi thoảng mẹ cũ của Vinh ghé qua, nhắc cô thay quần áo và nhét vại thứ đồ hộp mở sẵn vào tủ lạnh. Trước kia cô sống với bố. Ông vẽ tranh. Nhưng ông chết đã hơn nửa năm. Tất cả thông tin này T. chấp nối từ lời cô kể rời rạc. T. quen nhiều cô gái trẻ nên đôi khi tạt chơi, tán chuyện nhằm với một kẻ hơi khác thường cũng chẳng phiền hà gì. Anh chạy lên căn hộ mốc meo trong ánh nhìn dò xét của người dưới nhà, thường bắt gặp cảnh Vinh ngủ mê mệt trên sàn hay so vai hóng nắng ngoài lan can, mặt trắng phếu. T. cố lòng việc làm khả dĩ giúp cô bạn bước ra trạng thái ngơ ngẩn nhưng Vinh nói đơn giản chẳng có việc vẽ vờ nào không dính dấp tới sáng tạo. Tuy vậy, chụp ảnh và chép các loài bò sát, giáp xác hay cá biển là chuyện khác. Tại trung tâm người ta tiếp nhận Vinh ngay. T. mừng hơn hết. Anh chạy loạn lên với mớ thủ tục rối rắm vì nếu để Vinh dính vào điều này cô ta sẽ ngoắc ngoải như con cá mắc lưới. Chỗ làm khá xa. T. dạy cô cách hẹn chuông đồng hồ dậy sớm, cách nhảy xe buýt sao cho không ngã vỡ mặt. Một cách chậm chạp, Vinh bắt đầu trở nên gần giống với người thường. Mớ tóc lờm chờm dài ra, sạch bong. Vài bộ quần áo may kín bưng, sạch và mới.

Một tháng sau ngày Vinh đi làm, T. tình cờ gặp lại cô ở trạm xe buýt chiều. Cái mũ nhung thắm lại dưới làn mưa lâm thâm. Những người vội vã trên vỉa hè xô lấn, chen bật cô ta khỏi tàng cây nhỏ. T. tấp xe vào lề, hỏi to: "Sao chưa về?". Mặt cô trắng nhợt. "Mưa. Có lẽ ở nhà mất điện". Anh chờ cô khỏi vùng mưa, vào quán gọi cốc nước nóng. Cô lọt thỏm trong ghế, đôi mắt to tướng tối sẫm trong cơn phấn khích: "Chỗ tôi làm đẹp rùng rợn. Chung quanh đầy mùi biển. Cá thật. Nước thật. Tôi thuộc tên 150 loài cá". "Đồng nghiệp ra sao?" - T. kiểm tra. Về bối rối bộc lộ rõ rệt: "Họ..., họ rất tốt". Cô ta nhãng ngay để sa vào lũ tôm cua ăn rong quen sống trong bóng tối. T. hết sức buồn cười khi Vinh nghiêm trang: "Từ nay tôi không ăn cá nữa đâu!". Đó là lỗi nghĩ của trẻ con. Chúng luôn tuyên bố bỏ ăn thịt lúc chơi cùng lợn con, gà con, nhưng rồi sẽ quên ngay. Và khi lớn lên, chúng trở nên những kẻ phàm ăn khủng khiếp. Bầu trời vàng vàng ngoài kia bị những dải mây xam xám đem mưa che mờ. Đường phố đột ngột lạnh cóng trong làn ánh sáng âm u tỏa sáng, thứ ánh sáng khiến hết thảy cây cối và nóc nhà phơi bày ra nỗi âu lo, sự lạc lõng khôn tả. Vinh lúi sâu hơn vào lòng ghế, bỗng hỏi: "Anh biết bố em không?". Cô ta xưng em. T. hơi ngạc nhiên, đáp: "Tôi làm kiểm toán, không biết gì về hội họa sất". Nụ cười Vinh dâng lên như một cơn sóng nhỏ. Giọng cô khô khan, thăm thì: "Bố em chết rồi, chết đơn độc trong tầng nhà giờ đây em sống một mình. Em không biết bố mất buổi tối hay ban ngày dù điều này rất quan trọng. Tuần lễ đó em đi vẽ rất xa. Khi em về mọi chuyện xong xuôi. Mẹ cũ ngồi ở góc giường, lưng còng xuống, hình như cũng buồn. Người dưới nhà mách ngay khi em về tới. Thế mà em không bất tỉnh, cũng chẳng khóc, cứ lặng lẽ đi lên thang. Mẹ cũ cho em ít thức ăn, rồi đi. Em loay quanh trong phòng, ra lan can xưa kia bố làm chỗ vẽ. Mọi thứ không suy chuyển, chỉ khác là bố em không còn nữa đâu. Góc cửa kính có con ruồi xanh gầy rạc bay vo ve. Thật khó hiểu, nhưng em cứ nghĩ con ruồi này đã đậu trên khó miệng bố em khi bố em nằm chết không ai biết. Em sống với bố từ bé. Mẹ em là bác sĩ, rất xinh. Thời gian đầu - bố kể lại - mẹ mang thai em và suốt ngày ở nhà ngồi mẫu cho bố ghi chép, ký họa. Hai năm đó bố mẹ hạnh phúc. Sinh em xong mẹ trở về bệnh viện. Những ca trực liên miên. Bố thôi không vẽ mẹ nữa.

Tranh ông rất nhiều nhưng đôi khi mới bán được. Những ông nhạc sĩ, nhà thơ đi công tác nước ngoài đến xin tranh làm quà biếu. Khi về họ lại cho bố sơn dầu. Nhà nghèo túng. Năm 7 tuổi, em nhớ mẹ to tiếng khi bố đuổi ông khách tới thuê bố vẽ chân dung. Đến lần bố không đồng ý để mẹ mở phòng mạch vì sợ em ốm nếu cứ thấy mãi những đôi mắt bệnh hoạn, mẹ hắt lọ dầu hỏa vào bức lập thể mới. Các hình khối chảy khỏi khung tranh. Sau đó bố mẹ li dị. Bố ở tầng lầu trên. Mẹ tầng dưới. Rồi mẹ bán phần nhà của mình chuyển đi. Vì mẹ bận bịu, em được trả cho bố...". Vinh ngưng, thở khó nhọc. Ngoài quán mưa như trút, xe cộ lác đác bật đèn. Cô nhắm chút nước nóng, kể tiếp: "Bố bắt đầu thời kỳ vàng đất. Những bức tranh âm đảm xấu xí lại bán chạy như điên. Ông rất buồn. Thường bán được tranh, ông dắt em đi ăn kem. Em ăn bao nhiêu cũng được, tới lúc bụng lạnh toát. Cha con trở về nhà. Bố lầm lũi đi trước, gọng gàng sạch sẽ như một kế toán quen. Em lú lú chạy theo sau, cố cầm lấy tay bố lạnh giá tựa con cá chết. Nhiều khi bố vẽ xong ngồi im lìm khóc, em khóc theo, ngủ quên, tóc dính sơn dầu. Bố xén tóc đi vì sợ xả xăng, đầu em sẽ cháy bùng lên như que diêm đỏ. Em học mọi thứ dễ dàng nhờ trí nhớ kỳ quặc. Nhưng bố lờ đi khả năng này. Ông bảo nó tầm thường như trò đi dây của diễn viên xiếc và là nguồn gốc sự khổ sở. Học xong em thi vào mỹ thuật. Bố khuyên em học nghề của mẹ. Nhưng khi đó em chỉ muốn giống ông. Và lại nhìn vào mắt người khác khó khăn vô cùng. Em gần ra trường. Đúng lúc em sống khó khăn nhất thì bố chết..."

Màn mưa đen ngòm dày đặc. T. không muốn nghe nữa câu chuyện nặng nề. Vinh đã im lặng, sưởi ấm dưới bóng đèn vàng thấp. Chợt cô cất tiếng: "T., anh không ghét em, đúng không?". Một câu hỏi khó chịu. "Có thể, mà sao cơ?" - Anh nhướn mày. Một thoáng sợ sệt lướt dưới mí mắt xanh ve: "Em không rõ. Nhưng thi thoảng anh hãy nhớ đến em. Ví dụ như lúc đánh răng buổi sáng...". T. bật cười. Tối rồi. Một người chơi trumpet đứng gần quầy bar. Quán thưa thớt. Tiếng kèn treo lơ lửng, dai dẳng, khàn khàn. Ông ta thổi mãi, đến mức bức tường trơn bên cạnh dường như hiện lên mờ hồ mấy bóng đen. T. vòng tay ôm vai Lê Thái Vinh.

Người điều tra trở lại trung tâm sinh vật biển. Ông ta đưa trưởng phòng tập ảnh con lươn sói, lại đứng rất lâu ở góc kẹt ố mưa. Ông Ly xem lướt qua, chột mặt mỗi. Hình như ông chẳng thiết tập ảnh nữa. Tại sao điều tra viên cố tình mặc cái áo màu nâu u ám kia? Người điều tra hỏi các chị nhân viên về thời điểm gặp cô Vinh lần cuối cùng. Họ đưa ra những mô tả mâu thuẫn, lộn xộn. "Còn cái hồ bí ẩn sau tòa nhà?" - Ông ta thận trọng hỏi. Chị cao kều cười ré: "Chẳng có gì đâu". Ông Ly ngược lên, lưỡng lự: "Hay tôi với anh ra đây xem sao?". "Họ bước qua bãi đất đầy lá ải, cỏ hoang lẫn cành khô. Vài con cá bươn chết được ném xuống đây. Có con chim sẻ chết lâu giống mẫu gỗ mục. Một con mèo to lớn nhảy thốc khỏi bụi cỏ, gào lên man rợ. Hai người chậm lại, che giấu cái giật mình. Đây đây cái hồ nguy hiểm bí mật mà rơi vào, chẳng ai lên được nữa. Họ dò dẫm không biết bao lâu. Người điều tra ngoảnh lại, dự đoán: "Có thể cái hồ người mất tích viết là một ám chỉ". "Ám chỉ cái cóc khô gì chứ?" - Trưởng phòng dờ dẫm. "Cái gì thì tùy mỗi người" - Điều tra viên nhỏ nhẹ. Họ mang cái nóng bức trên đầu quay về tòa nhà.

Điều tra viên áo nâu tìm đến T. ở văn phòng. T. rùng mình. Mấy hôm nay anh cũng tìm Lê Thái Vinh, nhưng vô vọng. Anh phải nhớ chi tiết lần cuối thấy Vinh, nhưng cần bắt đầu từ ba tháng trước. Ba tháng trước cô ta thật sự sinh động, khác hẳn bóng ma xơ xác T. từng thấy ở gallery. Những lúc không bận việc hay các cô gái, anh đến thăm Vinh. Cô chạy tận đầu cầu thang đón, ngón tay bầu chặt bàn tay T. đến mức anh nhè nhẹ duỗi ra. Cô chỉ nói chuyện cá và cho anh xem các bức ghi chép cá đủ màu. "Những con cá mang mắt người?" - Điều tra viên xen ngang. "Không, chỉ là lũ cá sặc sỡ vô nghĩa lý" - T. nhún vai. Tóc vai Vinh tỏa mùi rong biển như thể cô không vẽ hay chụp ảnh, mà làm người chần cá. Cô mở tủ lấy vài quả cây héo mời anh. T. băn khoăn: "Em đủ sống chứ?". Lương người ta trả Vinh rất thấp. Cô cười vô tư lự: "Thừa nhiều lắm. Em chẳng biết dùng tiền ấy làm gì?". Nhà không có tiện nghi nào ra hồn, mọi vật cũ kỹ trừ tranh của ông họa sỹ đã chết trên tường tỏa sáng. Họ ra lan can nhìn xuống đường, ở đây dễ thở hơn. T. choàng vai cô, bỗng hỏi: "Sao em không vẽ nữa? Tôi

xem hồ sơ thấy điểm em học vẽ khá cao". Trong khoảnh khắc, nhịp đập đều đặn trong ngực Vinh im bật. Hồi lâu cô mới ào ào: "Vì bố em". Anh mỉm cười: "Nhưng bố em là họa sỹ". Đôi mắt rộng đột nhiên tối sầm, và cô ta bỗng tuôn ra như điên: "Bố chưa bao giờ muốn em học vẽ, nhưng em không nghe lời. Học vẽ rất dễ. Chẳng học cũng vẽ được. Nhưng để khỏi tự khinh miệt mình trước tranh, cái người vẽ như bố đã xé rách mình cho nét bút, vệt màu, cho hàng lô hàng lốc thời gian ngấm ngấm. Như thế chẳng còn gì cho người khác, nên mẹ cũ đành bỏ đi. Không có mẹ bố vẫn vẽ, nhưng kiệt cạn dần. Những ông bạn mách chỉ cần bố khơi lại các đề tài cũ, bố sẽ mở triển lãm, bán được tranh. Ông thử làm theo nhưng phát ốm và tuyệt vọng. Sau trận sốt kéo dài, bố xếp xó bút, màu, khung toan luôn, chỉ mình họa lay lắt ở một tạp chí để nuôi em. Nhiều ông bạn thân tới giúp bố tiền, khuyên bố đừng ngông cuồng, bảo rất tiếc nếu ông bỏ vẽ. Bố em chỉ lắc đầu. Họ vẽ, nhưng em thấy trong vài đôi mắt lóe lên niềm căm ghét và khoái trá. Có phải vì em mà bố không tìm nơi nương tựa mới? Vì em mà bố bỏ mặc những bức tranh thối rữa trong giấc mơ?" - Đột nhiên Vinh gào lên. T. giật bắn người: "Không hẳn thế đâu. Em cần bình tĩnh". Nhưng Vinh không nghe anh nói, hồi hả kể tiếp: "Người ta giấu em cách bố chết. Hẳn là khủng khiếp lắm. Pháp y nói ông đi vì đột quy. Nhưng em nghĩ họ an ủi mình. Bởi dù thiếu đói, bố vẫn sống mạnh khỏe, rất hay đi bơi! Thế là em nghĩ ông tàng hình. Em duy trì lối sống như có bố. Em lấy thư mời tới dự các triển lãm, đi lang thang xem tranh. Nếu ai mời, em uống luôn phần rượu hộ bố. Em rất thoải mái, hết như bố vẫn cạnh mình, vẫn chỉ cho mình các tranh lạ. Những người chung quanh ăn náu trong vỏ bọc kỳ dị bởi họ thường sợ sệt. Em lại chẳng sợ gì hết. Em thuộc tên họ nhưng ai cũng xa lánh em. Học xong em không thể vẽ gì vì em hiểu em chỉ còn cách sống tiếp và vẽ tiếp những gì bố muốn. Một gánh nặng. Em là gì ngoài cái bóng của một người chẳng ai nhớ nữa?".

T. thôi choàng vai Vinh từ bao giờ. Anh khoanh tay trước ngực. Vinh nói rất thoải mái: "Anh thật tốt dẫn em đến chỗ làm kỳ diệu. Có anh, em bớt bơ vơ". T. thấy lạnh. Anh đứng lên về, nói vội: "Đừng nghĩ vậy. Lúc nào rảnh

rồi, anh ghé qua...". Cô ta vẫn ngồi im. T. chạy vượt cái xích lô đang lững thững lặn vào bóng tối, cố thở lại bầu không khí quen thuộc. Tôi có thể tìm cho cô ta chỗ làm tuyệt diệu. Nhưng sự lạc lõng của cô ấy thì nguy hiểm và nặng nề.

T. bỏ qua Lê Thái Vinh. Cuộc sống trở nên giản dị, nhẹ nhõm. Vài buổi chiều T. uống bia với bạn hay ngồi bar nghe trumpet cùng cô gái khác, dường như Vinh đã ngang qua tuyến xe bus cuối ngày trống hoác, gương mặt trông nghiêng ủ dột. Dụi mắt, ảo giác tan đi. Thứ hai tuần trước, tức cách đây 12 ngày, T. thấy Vinh qua cửa sổ văn phòng. Cô chờ anh suốt chiều (anh khai rành mạch với điều tra viên). Cô lại đi đôi giày vệt gót, mớ tóc bay phần phật. Anh không xuống gặp. Cô đến buồng bảo vệ, nhờ chuyển T. mẫu giấy. Thư viết: "Anh đi chơi núi với tôi không? Cách thành phố 200 cây, sau vệt rừng nhiệt đới ẩm ướt có núi. Giá được xuyên rừng mà nghe sự im lặng của núi một lần". Phần giấy bỏ trắng dường như bôi đầy nỗi buồn rầu, sự mong chờ khắc khoải. T. bận họp quên hồi âm sẽ không đi. Tờ giấy ấy giờ bỏ đâu chẳng thể nhớ.

Ngày 16 tháng 9 năm 19.., điều tra viên đến trung tâm sinh vật biển, chính thức xác nhận sự mất tích của cô Lê Thái Vinh. Ông Ly phờ phạc hỏi một câu băng quơ: "Sao anh cứ mặc cái áo màu nâu này thế?". Người điều tra mở to đôi mắt lông mi bạc phếch: "Công việc của tôi thật đáng sợ và buồn". Trưởng phòng ngoảnh nhìn bãi đất trống âm u.

CÁNH TRÁI

Phan Hồn Nhiên

www.dtv-ebook.com

Giờ Xanh

1.

Cùng những đợt gió lạnh ngắt phả lên từ biển, quang cảnh khu cầu cảng lác đác người trùm khăn trông thật buồn rầu. Sau hồi lâu giải thích căng thẳng và mệt mỏi về việc có được tấm vé tàu biển đắt tiền, nữ hành khách đưa nốt cho người điều hành tuyến du lịch tờ hộ chiếu, nói thắm thì:

- Tôi đăng ký chuyển tàu ngày kia.

- Cô có mặt ở đây trước 8 giờ. Nếu buôn bán, cô cần gửi trước hành lý.

Nữ lưu học sinh lắc đầu. Đôi mắt ngờ vực của người điều hành xuyên qua tấm kính chắn đặt lên vị khách ngoại quốc khiến cô ta co lại. Người đàn ông xếp hàng phía sau lạnh lùng trước những gì đang xảy ra. Anh ta có gương mặt lờ mờ, bàn tay lạnh cóng khi tình cờ chạm phải tay cô gái. Không can thiệp, không cảm thông - một thái độ dễ chịu cuối cùng mà những kẻ lưu lạc thường hy vọng. Vé tàu là quyển sổ nhỏ, dày đặc chữ Nhật, với tờ bìa in hình con tàu trắng, trông như biểu tượng hạnh phúc trôi dạt trên đại dương. Từ khu cảng, cô gái lên xe bus, chuyển sang tàu viên đạn, xuyên qua đô thị rộng lớn, trở về khu học xá ngoại ô.

Buổi chiều mùa thu. Viên theo các tòa nhà hình cánh cung, khu rừng những cây tuyết tùng suy yếu tỏa mùi ngai ngái sau cơn mưa. Bụi phấn hoa kéo thành vệt mỏng, làm nổi bật hình thù lũ quạ đang bay rối loạn. Sách học và quần áo đã xếp gọn trong va-li nhỏ. Không còn gì sót lại. Không còn gì vướng bận. Thế là hai năm đến Nagano học sắp kết thúc. Hoan đứng im bên ô cửa, lắng nghe gã sinh viên nào đó huýt sáo đoạn nhạc Bergonzi và

nghe tới bao điều cô đã mất trong đời: Thời gian, hy vọng, lòng chung thủy, tình yêu, những người bạn không duy trì quan hệ... Đồng môn Chinese phòng bên gõ cửa, mang theo hộp giấy gấp đựng kẹo làm quà chia tay.

- Mà sẽ quay lại đây lấy bằng cao học chứ? - Giọng cô bạn khản đục.

- Có lẽ sẽ rất ít cơ hội.

Hoan chấm dứt chương trình học sớm, trở về với người bạn trai duy nhất bên cô thời niên thiếu. Cô không còn yêu anh ta nữa, từ lâu. Tuy nhiên cô cần làm cho xong những gì cả hai dự định, như giữ một lời hứa. Hoan bỗng nói thêm:

- Tôi về nước và lập gia đình. Đó là cuộc sống nhìn thấy trước. Thật khó để đi theo vết đường vạch sẵn. Nhưng thay đổi nó còn khó hơn.

- Đừng quên sự bất ngờ! - Cô bạn nhắc trước khi rời đi hẳn.

Một cơn động đất nhẹ buổi chiều. Vài tiếng hét kinh hãi. Khu nhà cánh cung như bầy chim di trú chao đảo. Gió lạnh buốt. Những chiếc lá trong rừng hướng cả về một phía. Trút ra bệ cửa sổ món tiền còn trong ví, Hoan xếp từng chồng xu nhỏ, vuốt thẳng mấy tờ tiền giấy và quan sát chúng. Tiền không chôn vùi cảm giác bị kỳ thị khi người ra ở bên ngoài quê xứ. Cô có lương làm thêm, học bổng hạng nhất, cả thẻ tín dụng, nhưng tìm thấy một kẻ thân thiết là điều bất khả. Các nỗ lực trộn lẫn vào đám đông như nhuộm tóc, nói giọng bản ngữ đều thất bại. Hoan ít thổ lộ. Chung quanh xem cô như người bình dị, gần mức tàn nhẫn... Cô ném vài đồng bạc lấp lóa cho con quạ ngái ngủ. Đoạn nhạc jazz già sinh viên vô tình huýt sáo bỗng chuyển sang nồng nhiệt, gần như điên loạn. Tất cả - bầy quạ, ánh sáng mùa thu, và cả bản nhạc cũ - tựa bị nuốt chửng vào các đường mòn ẩm đăm trong rừng. Tự dưng Hoan chẳng nhìn rõ bên ngoài nữa. Cô bật cửa sổ. Không phải mưa mà do mắt cô đầy nước.

Hành trình trên con tàu khổng lồ trắng kéo dài 13 đêm, khởi đi từ cảng Yokohama. Căn phòng Hoan phía cuối đuôi tàu thảng hoặc bắt được tiếng máy từ tầng một âm vang. Bằng đôi mắt kỳ dị lạc hướng, những con chim ven biển thường đâm sầm vào ô kính nhỏ, như các tia chớp trắng giật mình. Càng xuống phương Nam, biển càng ấm dần. Trên các khoang tàu, du khách tháo khăn trùm lạnh lẽo, ngồi dưới mặt trời chuyện trò, sưởi nắng, yêu nhau. Rất nhanh, Hoan phát hiện không có khác biệt giữa mặt đất và biển. Cũng như những cơn tròng trành gây buồn nôn trong cabin cá nhân. Cũng gương mặt xa cách của đám đông khi nhìn người đồng hành thuộc về đất nước xa lạ. Sự tương đồng không ngờ này khiến niềm hy vọng vui chơi của Hoan trên con tàu trắng mệt mỏi rồi kiệt sức hẳn. Vài người thiện chí đôi khi bắt chuyện với cô ở thư viện, phòng ăn hay hồ bơi, nhưng không gì xa hơn...

Junichi thiết lập mối quan hệ với Hoan theo cách thức đơn giản. Anh chuyển cho cô phần rượu vang trong bữa ăn tối và nhắc họ từng gặp mặt tại cầu cảng. Khi cô uống hết cốc rượu to, anh đề nghị cô tháo đồng hồ đeo tay, chỉnh chậm một giờ. Tàu đang qua vùng kinh tuyến mới. Hoan quan sát người đàn ông trẻ đeo kính, gò má cao, mái tóc màu hạt dẻ, đang nói sơ qua về bản thân mình. Cử động của anh ta cũng như nhiều người Nhật khác, vừa chính xác, vừa mơ hồ. Dân chuyên nghiệp, Junichi đi nhiều nơi trên thế giới, viết bài cho tạp chí du lịch lớn. Tuy nhiên, hứng thú của anh đặt vào sưu tập các đồ vật gốm sứ vẽ côn trùng. Chúng tựa dấu hiệu hứa hẹn một tuổi già bình thản, đồng thời gợi nhớ thời thơ ấu hạnh phúc. "Khi không trẻ nữa, người ta đang già đi nhanh" - Junichi nhận xét. "Chúng ta sắp 30 rồi!" - Hoan thốt lên. Một cô gái gốc Chinese gần như khóa thân ngang qua bàn họ, khéo mắt ướm hướng về người Nhật. Ở khoảnh khắc nào đó, Junichi đứng dậy, lặng lẽ đi theo cô ta. Một ngày bỗng dài hơn là sự kiện nhỏ, nhưng khác thường.

Một đôi mắt trong đám đông sau này thường xuyên lùng kiếm Hoan. Đôi khi cô gặp Junichi ở phòng ăn. Họ chọn góc khuất, ngồi cạnh nhau, anh ta

im lặng hiền dịu hoặc nói chuyện bằng giọng châm biếm lạnh lẽo. Cũng có lúc họ chào nhau xa lạ ở khoảng sân tầng bảy, nơi người ta trải mình trên ghế phơi nắng. Hoan tìm cách ghi nhớ Junichi. Nhưng mỗi khi gặp, cô ngỡ anh ta vừa thay đổi ghế góm. Họ thích bơi trong hồ nước mặn có mái che. Người đàn ông trẻ bơi giỏi. Dưới nước, mọi âu lo và muộn phiền tan vào màu xanh mượt mềm. Mắt Junichi dõi theo cô, bí ẩn. Phía trên thành bể, một số người đang khởi động. Các mẫu tiêu lâm nhạt phèo lấy trên internet được kể hào hứng. Có lẽ họ đều lớn tuổi hơn cô hay Junichi. Hoan ngoi lên mặt nước. Bầu trời rất sáng, chói chang bên trên lớp kính mái che trong suốt. Một ý nghĩ thoáng thốt vụt qua: Không ai nữa có thể gây tổn thương cô, trừ chính cô.

Bơi xong, hai người ra băng ghế đầu mũi tàu, nơi rất gió và đầy hạt nước li ti ẩm thấp. Hoan nói về quãng ngày đã qua, cho biết nguyên do cô dốc nửa tiền bạc dành dụm lên tàu. Từ ngữ tìm thấy dễ dàng, không xúc động.

- Tôi muốn thử một đợt sống thật khác. Nếu không bây giờ, sẽ chẳng bao giờ.

- Tôi hiểu - Junichi trả lời - Nhưng phân tích thời gian sống thì không dễ chịu.

- Vì tôi ở một mình hơi lâu. Tôi biết, nghĩ nhiều thì cũng chẳng để làm gì.

Họ rơi vào im lìm. Hoan hy vọng Junichi nói điều gì đó. Anh hướng về cô đôi mắt xám tro như hai mặt hồ rộng không phản chiếu. Bất giác, anh đặt tay lên tay cô.

- Cái chính là con người cảm thấy hạnh phúc. Phải không? - Anh nói nghiêm túc và bình thản.

Cảm giác có lỗi mơ hồ bao quanh họ.

3.

Tàu đi vào vùng mưa nhiệt đới. Làn nước nặng nề tím tái chuyển sang trong trẻo, đôi khi mặt biển hắt lên ánh sáng xanh biếc sau trận mưa dai dẳng. Đêm ẩm áp, căng phồng trong gió tựa cánh buồm tối sẫm. Đoạn cuối hành trình, nhịp sống trên tàu dường như vội vã hơn, thấm đẫm mùi vị nuối tiếc. Các bữa ăn kếp dài. Người ta uống nhiều rượu. Phòng hút thuốc đầy khói. Những câu chuyện ngắn lại, lảng tránh câu hỏi sẽ sống thế nào khi trở lại đất liền. Sau vài dạ hội tham dự với vẻ say mê khó tả, Junichi thường biến đi với nữ du khách Thái hay Chinese vốn say mê người Nhật. Đông người hành động như vậy. Tầng trên cùng tàu vắng vẻ về khuya. Hoan lên boong, xem bầy dolphin nhảy vọt trên mặt nước lấp lánh lân tinh. Có lần cô ngủ thiếp đi. Một thủy thủ kiểm tra đêm tới đánh thức, cho biết đêm vùng biển Singapore có thể bão và nhắc ngày hôm nay lại dài thêm một giờ.

Hoan trở xuống cabin. Ai đó vào phòng cô, bật đoạn nhạc jazz của Bergonzi trên máy nghe đĩa. Cô đẩy cửa. Trong bóng tối thẫm xanh, gương mặt Junichi lơ mờ vệt đèn thành tàu hắt qua ô kính.

- Anh chờ ở đây lâu rồi. Em đây mùi muối! - Câu nói tỉnh tso vang lên.

Hoan rót cốc nước lớn, lặng lẽ uống. Giọng nói khác thường tiếp tục:

- Em vừa đi với ai ư?

- Anh cũng biết điều đó không quant trọng mà - Hoan trả lời.

Âm thanh double bass của bản nhạc jazz nhòe đi trong tiếng ầm ì đột ngột bên ngoài. Tia chớp xanh chói lòa rạch bầu trời làm đôi. Mưa to chưa từng thấy. Con tàu trắng sốc mạnh. Hoan nhợt nhạt. Junichi cười nhẹ, gọi:

- Lại đây!

Cô lão đảo đi về phía người có đôi mắt to màu xám tro, ngồi xuống bên anh. Khoác vai nhau như chiến hữu, họ dựa tường, lắng nghe biển gầm rú. Đôi khi, những thuyền cứu hộ treo lơ lửng nghiêng vào dây chèo thành chuỗi âm thanh chói tai. "Anh thường đi qua hành lang lúc khuya, xoay tay nắm phòng em. Và anh cảm thấy bình yên khi biết em đang ngủ - Junichi nói đều đều - Hôm nay khác. Anh chờ nơi đây, ý nghĩ khác thường ủa đến. Tại sao anh không cho em biết điều anh nghĩ...". Một điều gì trong Hoan đột nhiên thức dậy, vượt ra ngoài kiểm soát. Nó bước đi, hít thở, không lừa dối ai. Bàn tay Junichi tựa con thủy tức từ đáy biển tối bơi lên, tìm mái đầu cô.

Thật lạ lùng khi yêu được một ai đó, Hoan biết.

Tiếng gió hú chạy qua các hành lang cập theo sườn tàu. Sấm rền. Họ nằm im bên nhau. Những sợi tóc dính muối. Hơi thở nhẹ. Sự phát hiện kỳ diệu trong căn phòng bí ẩn: Gương mặt cô gái tựa đóa hoa mỏng xanh lơ nghiêng về Junichi. Trên gương mặt ấy, bóng phản chiếu cuộc sống anh, vô số chuyến đi nối tiếp, các cuộc gặp gỡ phấn khích, choáng ngợp mà chẳng bỏ lại tâm tích gì. Thời gian của anh, tuổi trẻ của anh đang lao vùn vụt về phía sau. Anh không làm được điều gì ra hồn. Ngay cả việc đơn giản nhất là yêu thương một ai đấy. Sự bình tĩnh trong anh nứt vỡ. Níu gương mặt xa lạ trong lòng tay, anh muốn khóc òa lên. Cô gái ngả hẳn vào anh, như ngọn lửa nhỏ tinh khiết. Trong bóng tối xanh ngời, cô thầm thì: "Mọi thứ dễ chịu quá!". "Em không khiếp sợ như em từng khiếp sợ hai năm qua ư?" - Junichi ôm Hoan chặt hơn. Cô run nhẹ, lắc đầu: "Vì chúng ta chẳng thể gặp nhau nữa. Nhưng từ nay em không chết chìm. Sự cô độc, kỳ thị chỉ là lớp vỏ bọc ngoài những khám phá khôn ngoan. Em đã biết cách để sống trong nhiều hoàn cảnh". Điều cô nói đượm âm hưởng kỳ lạ của sự trưởng thành, hạn phúc mà đau đớn. "Em thật can đảm!" - Junichi nói, mỉm cười. Những hạt nước lạng lẽ bò ra từ các đôi mắt mở to trong bóng tối.

Con thuyền trắng can trường đi xuyên qua cơn bão. Đuổi theo nó chỉ là tiếng sấm yếu ớt gần tắt hẳn. Những hạt nước màu thép gõ lên kính cửa sổ.

Giấc ngủ đến với họ, hốc hác nhưng êm ả. Khi Hoan thức dậy, mặt trời biển thế giới thành miền mênh mông xanh tươi. Junichi còn ngủ yên trên giường, giống hình ảnh cơn mơ lả lẫm lạc vào cuộc sống thường. Không ai nhìn biển qua cửa sổ. Nhưng sáng nay cô gái ngồi bên khung kính cabin, đôi mắt ra vùng biển sắp kết thúc. Mùi lá cây nhiệt đới thân thuộc thấm vào không khí. Hiện ra những móm cây khu vực bờ biển Sentosa. Ngày mai, từ sân bay Changi tại Singapore, những người rời khỏi du thuyền trắng sẽ bay về mọi góc ngách trên thế giới, trở về nhịp sống cũ. Một số du khách khi nghĩ đến viễn cảnh ấy đã tiếc nuối khóc to.

4.

Cuối mùa đông năm ấy Hoan bay trở lại Nhật. Cô đã xóa bỏ cuộc hôn nhân hứa hẹn từ nhiều năm trước. Lý do cô đưa ra khi chia tay người yêu cũ đơn giản: Cô không còn yêu anh nữa. Người đàn ông bình thản chấp nhận một tình cảm chết đi. Anh ta cũng xây dựng một vài dự định khác.

Chương trình nghiên cứu dang dở ở trường đại học được nối tiếp. Một cách tình cờ, hoặc vì lòng quan tâm ý nhị của người Nhật, Hoan nhận chìa khóa căn phòng cũ khi quay về khu học xá. Những cuối tuần thức giấc muộn với cốc cà phê to, cô mở rộng cửa sổ nhìn ra cánh rừng tuyết tùng của bầu quạ. Vẫn tiếng ồn, đám sương mù trộn khói bay về từ đô thị, vẫn tiếng huýt sáo của gã sinh viên vô hình say mê nhạc jazz, và cả mùi thuốc lá cô bạn Chinese phòng bên cạnh hút liên tục chống cự nguy cơ nhiễm lạnh. Hoan làm việc miệt mài. Cô gửi một e-mail cho Junichi, cho biết cô bình thường và tiếp tục học. Khi viết, cô sử dụng thứ ngôn ngữ trung tính, hơi lạnh lùng. Cô không muốn người nhận thư hình dung mối quan hệ phiền toái. Tuy nhiên không có thư hồi âm.

Sau ngày lễ đầu năm, vị quản lý khu học xá chuyển cho Hoan gói bưu phẩm nhỏ. Người gửi: Junichi Nishida. Thiếu địa chỉ đính kèm. Linh cảm buốt lạnh ập đến. Hoan sai bước về phòng, cài chặt các ô cửa, bật sáng đèn. Junichi chết tuần trước, tự sát. Trong lá thư đầu tiên và cuối cùng anh gửi

cô, có đoạn viết: "...Anh cảm thấy đã sống đủ. Không còn gì để tò mò. Anh đi nhiều nơi, gặp nhiều người. Từng nhận ra mọi thứ đều giống hệt nhau. Thế nhưng sự yên tâm đó vỡ vụn vào tối bão chúng ta ở bên nhau. Khi em ngủ, anh thức. Khi em nhìn ra biển, anh thức. Và qua em, anh nghĩ thật đáng sợ nếu 40 năm nữa, anh vẫn thấy mình tựa con sứa trôi theo các đợt sóng, trống rỗng, không là gì cả. Vậy chấm dứt bây giờ thì hơn. Rồi con tàu trắng, anh sống với khoảng trống lớn bên trong mình. Không chống cự, anh đã bị nó chiếm đoạt... Anh gửi em món anh thích nhất trong bộ sưu tập gốm. Từ nó, em có thể bắt đầu một sưu tập mới, can đảm, sáng suốt và bình thản". Chiếc cốc gốm Raku đứng trên bàn. Ánh nhìn Hoan trượt qua những đồ vật dưới ánh sáng lạnh. Cô ngồi im suốt đêm.

Ban mai đến muộn, xuyên qua làn không khí giá rét. Hoan vặn đồng hồ nhanh thêm một tiếng. Cô mở cửa sổ. Nền trời xanh rất trong. Những bông hoa tuyết lượn nhẹ trong gió mỏng. Cô cầm chiếc cốc gốm trong tay, siết chặt, cho đến khi nó ấm sực. Các đốm men chấm trên cốc dần ửng, hiện nên hình chuồn chuồn đỏ và một mặt trời đỏ. Có một lúc, con chuồn chuồn hồ như rung nhẹ cánh, bay lên. Bên cửa sổ, Hoan trông theo con chuồn chuồn bay qua những đốm tuyết trắng muốt, càng lúc càng xa. Rồi nó tan thành một vệt sáng đỏ thắm trên bầu trời mùa xuân.

CÁNH TRÁI

Phan Hồn Nhiên

www.dtv-ebook.com

Ván Cờ

1.

Khu vực phía đông thành phố chìm trong làn mưa dày đặc các ban mai. Cả ngày sau đó, cây cối, đường phố và những mái nhà phủ lên một làn hơi nước xanh xám. Những hôm như thế, mọi suy nghĩ, cảm xúc trong tôi chệch ra khỏi trạng thái bình ổn. Chấm dứt bài khóa luận sớm, tôi muốn tìm chút gì lót dạ thật nóng. Khi tôi bước qua khu thư viện, Megumi đứng dưới mái hiên. Cô hơi co ro và liên tục nhảy lên, né tránh các hạt nước to từ vòm cây hắt vào. Nhận ra tôi, cô lảng lảng bước theo. Tiệm ăn bên ngoài khuôn viên trường đại học, được nối bởi một con phố dài, lên dốc và mặt đường hơi nghiêng về bên phải. Megumi có khuynh hướng đổ sang phía tôi một chút. Vì thế, cô giống diễn viên xiếc vừa bước đi chậm rãi, vừa giữ thăng bằng trên sợi dây mỏng manh. Tôi cất kỹ bàn tay trong túi áo jacket. Tuần trước, qua e-mail của người quen cũ, tôi biết tin Hoan đã mất trong một tai nạn ô-tô. Cô mới lập gia đình một năm. Chồng cô, người đàn ông tôi chưa từng biết mặt, thậm chí đến cả tên tôi cũng không rõ, thì bình yên. Cái chết của Hoan lấy đi khỏi tôi điều gì đó, mơ hồ. Thế nhưng, trong tôi không sao chịu đựng được nỗi cô đơn...

Đi một lúc, cái dốc lên cao. Những ý nghĩ lặng lẽ cũng thêm dày đặc. Megumi đứng dưới một tán cây lá rủ xuống, ngoảnh nhìn tôi. Đôi mắt rộng chờ đợi. Thật lạ là tôi quen biết cô đã 5 tháng. Còn gọi cô bằng tên thân mật là Megu-chan. Thế mà cô sống ở đâu, điều gì làm cô bận tâm thì chưa bao giờ tôi nghĩ đến. Nhưng thôi, chính tôi cũng chẳng mong được hiểu. Có cảm giác chung về những người chung quanh thật ra cũng dễ. Nhưng với từng kẻ riêng biệt thì không đơn giản. Vì thế, tôi và Megu đều bằng lòng

mức độ chia sẻ cùng nhau vài sở thích nho nhỏ, như đi ăn mì Trung Hoa chẳng hạn.

Đi mãi thì cũng đến quán Cái thìa gỗ. Bảng hiệu là chiếc thìa khổng lồ đẽo bằng gỗ trắc treo lơ lửng trong không trung. Đôi khi, gió làm cái thìa đung đưa, tựa có kẻ khổng lồ vô hình đang tìm cách xấn khối không khí ẩm ướt thành từng miếng nhỏ. Mới hơn năm giờ. Bên trong, quán mì dài và hẹp như lòng xe bus. Chưa có vị khách nào ngoài tôi và Megumi. Chọn bàn nhỏ gần cửa sổ, chúng tôi ngồi đối diện nhau. Chiếc khăn trải bàn vẽ mặt sông tuyết rơi lác đác. Vậy là có một dòng sông ở giữa tôi và Megumi. Mắt cô chạm mắt tôi. Lạ lùng, nhưng đúng là cô cũng nghĩ giống hệt thế. Chủ quán người Trung Quốc im lặng đợi khách lựa chọn từ quyển thực đơn dán ảnh màu.

Trước kia, lần nào cũng vậy, tôi chọn mì cá. Còn một tô có thêm mấy miếng bạch tuộc là phần Megumi. Nhìn cô ăn thật ngon miệng. Các sợi mì dài quấn quanh đũa khéo léo. Cái tô gồm năm lọt trong lòng tay trắng muốt khi cuối cùng cô uống từng ngụm nước dùng vẫn còn nóng bỏng. Lúc buông bát, mồ hôi lấp lánh trên chóp mũi và gò má đỏ ửng lên khiến Megumi thơ trẻ đến kỳ quặc...

Tuy nhiên hôm nay, nảy ra trong tôi mông muốn bất thường. Tôi quyết định đặt một tô mì bạch tuộc mà thôi. Loại to nhất. Megumi nói nhanh với chủ quán: "Vâng, một suất là đủ. Chúng tôi ăn chung!". Gương mặt đầy nếp nhăn thoáng qua chút ngạc nhiên, rồi lại phẳng lặng như chiếc mặt nạ được bôi giấy kỹ lưỡng. Ông ta đi nhanh vào bếp.

Đột nhiên, tôi chẳng biết nói gì cả. Bên ngoài lớp kính cửa sổ, một đám học trò vừa bước lên từ ga tàu điện ngầm. Có lẽ chúng đi du lịch về, quần áo còn xộc xệch và những cái túi vải kéo lê trên mặt đường. Megumi vươn cổ dõi theo mấy đứa trẻ, chột bảo: "Hồi em 13 tuổi, có lần em bỏ nhà đi. Một tuần ấy đã thay đổi hoàn toàn em". Có gì đấy gần giống cảm giác sững sờ. Tôi không thể hình dung trước đây Megumi là một người khác. "Em đi

một mình hay với bạn trai?" - Tôi hỏi. "Em không đi một mình - Dừng một chút, cô khẽ khàng nói tiếp - Em đi với người anh duy nhất". Tôi bật cười. Vậy thì chẳng phải là bỏ nhà đi. Chẳng qua hai anh em rủ nhau đi xa, làm một chuyến mạo hiểm. Có thể ở nhà không biết, bực tức. Nhưng vẫn là có người thân ở gần bên. Nhìn nụ cười hằn lên mặt tôi, Megumi cụp mắt xuống, thì thầm: "Chuyện không như anh đang nghĩ đâu. Hơi khác thường một chút!".

Tôi toan hỏi tiếp thì ông chủ quán mang đến tô mì vừa nấu. Ngoài thìa và đũa, ông dọn ra bàn hai cái bát nhỏ. Hình như ông ta cho rằng chúng tôi không có nhiều tiền, nên tiết kiệm bằng cách ăn chung tô mì 500 yên. Nhưng thật sự, điều gì đó, giống như nỗi cô độc vừa mở mắt, khiến tôi khát khao được ăn chung bát với ai đấy. Ai cũng được. Tôi đẩy tô mì về phía Megu, nhích tới gần bàn hơn. Cô cười rụt rè, cầm đũa và nhường tôi ăn trước. Nước nóng sóng sánh ánh nâu. Mì sợi to, vàng nhạt, trĩu nặng trong lòng thìa. Những miếng hải sản trắng toát cắt khối hình học. Hương vị không còn khiến tôi bận tâm. Bởi gương mặt người ăn cùng đột nhiên choán đầy mắt tôi. Hàng mi dài và thẳng trên mí mắt Megu đổ bóng xuống gò má trắng mịn, ngả xanh như một tách sứ uống trà còn mới tinh. Chỉ là hình ảnh thoáng qua, nhưng nó gợi nhớ hàng cây trụi lá in xuống mặt nước con sông đào, vào cái ngày tôi đặt chân đến Tokyo. Lúc ấy, tôi chẳng lưu ý cảnh vật bên ngoài. Tâm trí còn vương bận gương mặt tuyệt vọng của Hoan, tôi biến thành một vật thể âm đạm, chuyển động cùng mười một triệu vật thể lạnh nhạt và đơn độc trong cái đô thị sầm uất mênh mê. Có một lúc, đứng dưới bóng cây đen sẫm, nhận ra thực tế mình đang rơi vào gây nên cảm giác choáng váng ghê rợn...

Nhưng đúng lúc này, ở cái quán mì tồi tàn này, không gian thu hẹp, người quen chỉ có một, đôi mắt Megumi làm tôi liên tưởng đến cô gái đã chết. Gió thổi. Tấm màn vải gai màu lam sẫm thốc lên như đôi cánh chim hoảng hốt. Sợi dây xích treo cái thìa gỗ nghiêng ken két. Mảnh khăn trải bàn vẽ dòng sông băng tuyết chen giữa tôi và Megu cũng bay nhẹ. Mọi thứ đều

tìm cách xô đẩy, gắng sức thoát ra ngoài trạng thái bất động. Chỉ có suy nghĩ bên trong cứ mãi trì trệ, luẩn quẩn. Tôi giật mình. Một giọt nước từ mắt Megu vừa rơi xuống bát mì. Chùi mắt bằng khăn tay của tôi, cô cười bối rối: "Thật tệ, em không kìm giữ được cảm xúc!". Tôi định an ủi cô, rồi sẽ nói về may mắn khi còn khóc được. Nhưng cách nói ấy mới vô bổ và nhàm chán làm sao. Nín lặng, tôi ôm bát mì trong lòng tay, nâng lên uống. Uống cả hạt nước mắt Megu tan trong đó.

2.

Nhóm nghiên cứu được nghỉ hơn một tuần. Sáng nào cũng mưa. Căn phòng tầng 17 của tôi có một cánh cửa khó chịu. Đã mở ra, rất khó sập lại nếu không muốn làm vỡ kính. Chủ căn hộ, ông cụ hưu trí tuần trước du lịch châu Âu trốn thời tiết ẩm ướt. Ông bảo tôi cứ thoải mái dùng cả căn hộ. Tôi lịch sự từ chối. Một phòng hẹp có lối đi riêng với tôi là đủ. Xâm nhập không gian khác chỉ đẩy tôi vào trạng thái lạc lõng hơn.

Nhu cầu giao tiếp bỗng dưng biến mất. Tôi ở yên trong nhà nhiều ngày. Làm việc khuya. Sáng dậy muộn. Thỉnh thoảng, ngồi bên cửa sổ, gió thốc vào mặt, tôi uống cà phê nguội và hút thuốc. Một buổi sáng, trời đột nhiên u ám. Mưa. Trên cao, mưa khác hẳn. Tấm màn xám thanh tịch, dệt liên tục, giữ sức thật lâu. Những đợt sấm lang thang trên bầu trời, rì rầm, chuyển từ khu này sang khu khác. Vừa đi, chúng vừa lan rộng. Mưa phủ lên thành phố một tâm trạng chung, u uất, xám lạnh màu thép. Dần dần, sự ẩm ướt chuyển thành giá lạnh. Đô thị bên dưới đông cứng. Lũ quạ nép sát dưới vòm hẹp cửa sổ, thi thoảng hét lên vài tiếng kêu ghê khiếp. Không phải mưa, mà chính là tiếng quạ, khiến tôi lạnh cóng. Tôi lục tìm chiếc cờ-lê, tháo lỏng bản lề, khép cửa sổ. Nửa trên người tôi ướt đẫm, lạnh run. Đột nhiên, tôi muốn được nghe ai đấy. Tôi muốn được ấm áp đến phát điên.

Tôi điện thoại cho Megumi. Khi tôi mừng tưởng những bức tường thất vọng gần sụp xuống thì ống nghe được nhắc lên. Giọng Megumi vọng đến: "Em biết anh sẽ gọi...". Tôi lặng đi. Dừng một lúc, cô cho biết: "Em đang

viết bài luận về Racine. Em tự hỏi nếu Racine sống trong một căn hộ bé xíu, với tay là chạm vào đủ thứ máy móc tiện nghi, nhìn thấy, nghe thấy tất cả thế giới ngoài kia nhưng lại không có ai để liên lạc, ông ta có viết những bi kịch đau buồn không? - Cười rầm rì, rồi cô nói tiếp - Thế là em chọt ước cùng anh đi ra ngoài mưa. Như thế tốt hơn trốn kín trong căn phòng khô ráo vfa không biết nhìn gì khác ngoài chính nó". "Ừ!" - Tôi đồng ý. Chúng tôi hẹn gặp nhau gần ga tàu điện ngầm, khu Shinjuku. Khi thay quần áo, mất một lúc, tôi ngồi im, run nhẹ. Điều Megumi nói còn âm vang trong tôi. Tôi nhìn quanh căn phòng chất đầy máy móc. Các phương tiện khiến tôi không còn bận tâm ấm hay lạnh, no hay đói. Nhưng dần dần, chúng đã biến thành miếng giấy gói thụ động, bọc kín người ta trong cảm giác hài lòng ngọt ngào. Vào thời điểm nào đó, con người sống trong nó hoàn toàn kiệt sức, tê liệt ngã vật xuống. Cho đến khi tỉnh dậy, hẳn ta biến thành một phần của không gian chung quanh. Dòng máu lỏng lách sắc thủy ngân. Cách gấp khúc của các khớp ngón. Sự chuyển động của các nhóm cơ được mặc định sẵn. Hẳn vĩnh viễn không thể hoặc không muốn bước chệch ra ngoài hàng rào an toàn.

3.

Bên khu Shinjuku, tấm màn mưa mỏng hơn. Mới chín giờ. Đám viên chức di chuyển vội vã trên vỉa hè, tay cầm ô đen. Vài quầy hàng điện tử đang bày biện. Những người bán hàng quần jeans xám, đội mũ vàng, liên tục cúi xuống, nhắc người lên trên dây ô vuông xếp ngăn nắp các ipod và camera kỹ thuật số kiểu mới. Hết bày chim, họ cần cù thực hiện đúng một loại công việc. Cầ cù tiếp nhận một loại dưỡng chất duy nhất. Phản chiếu lên các bức tường kính và kim loại, dòng ô-tô bất tận chuyển động hay khựng lại theo tín hiệu. Mỗi khi đèn đỏ, những cái ô nối nhau nhấp nhô băng qua đường, tạo thành vệt đen tình cờ, vội vã. Đột nhiên, tất cả tô đậm ấn tượng sự vận hành căng thẳng đang bủa vây khắp nơi. Tôi khẹp chặt áo khoác, rảo nhanh hơn, gần như chạy.

Megumi chạm vào tôi từ phía sau. Tôi ngoảnh nhìn cô, kinh ngạc. Mười ngày không gặp, cô biến thành người khác. Mái tóc ngắn hơn, nhuộm màu lá cây. Khuôn đầu thanh tú nổi lên như một đầu tượng đặc biệt. Megu lên tiếng:

- Anh ốm ư? Trông anh như nằm bệnh viện hàng tháng trời, mới tỉnh dậy...

- Không, chỉ hơi bận rộn chút thôi! - Tôi lẩm bẫm, không rời mắt khỏi mái đầu cô gái - Anh thích màu tóc này.

- Em không định chọn màu xanh. Nhầm lẫn kỳ quặc khi em tự nhuộm tóc.

- Ừ. Đôi khi nhầm lẫn mang đến kết quả đáng kể hơn tính toán cẩn trọng.

Megu cười khẽ. Chúng tôi xuyên qua trung tâm mua bán sầm uất. Chợ quần áo vỉa hè. Các cửa hàng truyện tranh đèn sáng rực. Vài tiệm bánh ngọt tỏa mùi thơm dịu. Hương vị cà phê phảng phất gợi cảm giác gần gũi. Có một lúc, tôi ngỡ không phải Megu, mà Hoan đang đi phía trước. Hoan sắp ngoảnh lại, hướng về phía tôi đôi mắt như mặt biển màu nâu, đôi môi nhỏ mấp máy gọi tôi bước nhanh lên. Áo gió thoáng qua. Tuy nhiên, nó dội vào tôi tựa cú đấm mạnh, khiến tôi gần như gập người xuống. Cô gái đi cùng quay lại, khẽ hỏi tôi có muốn ghé vào quán Starbucks hay không. Tôi lắc đầu: "Chúng ta xuống ga điện ngầm, nhé!". Megu gật nhẹ, lo âu.

Các thang cuốn xuống sâu lòng đất. Chúng tôi hú họa bước lên chuyến tàu chạy về phía Nam thành phố. Quá giờ đi làm, bên trong toa khá vắng. Dù băng ghế khá rộng, Megu vẫn ngồi sát vào tôi. Có một quãng, tàu chạy lên mặt đường. Ngoài kia, màu nâu mái nhà làm ấm lên màu xám của những dải mây. Bàn tay Megumi đặt lên tay tôi: "Anh nói với em đi!". "Anh cảm thấy thật cô độc!" - Ai đó lên tiếng, như chẳng phải tôi. Gương mặt trầm ngâm gợi tin cậy sâu xa. Theo âm vọng rầm rì của con tàu, tôi kể cho

Megu về tình yêu với Hoan. Mỗi quan hệ đầy tổn thương. Lần đầu tiên gần gũi thân xác kinh hoàng. Nỗi hụt hẫng trước các khám phá xa lạ khuấy trong tâm hồn mỗi người. Cuộc chia tay với Hoan sau hai năm gắn bó... Gạt qua xấu hổ, tôi đi sâu miêu tả trạng thái bất an suốt thời gian tiếp sau. Công việc tiến triển tốt đẹp, nhưng tôi cần thay đổi. Tôi quyết định rời Việt Nam, đi học. Hoan vội vã kết hôn. Khi báo tin, gương mặt cô như chiếc mặt nạ sập. Chúng tôi có thể làm lại. Tuy nhiên, điều gì trong tôi đã sụp gãy. Sau cái chết của Hoan, tôi thường nghĩ về thói thờ ơ, sự tàn nhẫn. Suy nghĩ về nó thật dễ. Nhưng biết làm sao để không phạm nó trong đời...

Megumi vẫn lặng im. Khoảnh khắc chớp qua, tôi thấy Hoan trong chính cô. Chừng như đọc được suy nghĩ của tôi, cô rùng mình: "Thật khủng khiếp khi biết mình cần sự hiện diện của người khác, nhưng không sao kết nối được...". "Em nói đúng. Các liên hệ thực sự ngày càng trở nên khó khăn. Ai dám mạo hiểm cảm xúc chứ?". Tàu lại chạy vào đường hầm. Không khí đặc sánh. Loa tự động báo tên ga sắp tới. Megu siết nhẹ ngón tay tôi: "Xuống ga này là đến nơi em ở. Anh có muốn nhìn qua căn hộ không? Em sống một mình." Câu nói cuối cùng vang lên tha thiết, gần như lời cầu cứu. Một nửa con người tôi ao ước đi theo cô. Nửa còn lại chiuến choáng sợ hãi. Gắn bó vào một ai đó có thể hạnh phúc. Nhưng cũng thật nguy hiểm. Tôi tìm nhanh lý do từ chối. Từ sân ga, Megumi đi lên mặt đường. Tôi sẽ đón chuyến tàu hướng ngược lại. Tôi nhìn theo dáng đi buồn bã, hơi lảo đảo như nữ diễn viên xiếc. Mái tóc màu lá cây khiến Megu vừa gần gũi, vừa xa rời. Giá tôi có thể chạy theo cô. Đi bất cứ nơi đâu. Nhưng con tàu ngược chiều đã tới. Tôi bước vào, ngồi im trong góc, run lấy bầy và gắng sức không khóc.

4.

Suốt một tháng sau đó, tôi đều đặn đến trường đại học, viết luận văn. Tôi vẫn đi bộ ra Cái thìa gỗ. Đôi mắt ông chủ Trung Quốc lóe lên tia tò mò khi tôi đến quán một mình. Megumi nghỉ học. Mobile bị khóa. Thời gian đầu

khi cô biến mất, ngày nào tôi cũng điện thoại về căn hộ cô ở. Tiếng chuông vang lên dài dặc, không có ai nhắc máy. Thỉnh thoảng, tôi bắt gặp mình đang ngồi trong xe bus hay tàu điện ngầm, hoặc lang thang trong các khu thương mại vừa khai trương. Chẳng chỗ nào có Megu. Có thể cô cũng đi lang thang đâu đó, trừ những nơi gợi lại kỷ niệm tốt đẹp giữa hai chúng tôi. Một lúc như thế, lòng tôi cồn lên cảm giác cô đơn vô hy vọng... Mang đến cho tôi cốc coca, chủ quán nhận xét: "Ăn lúc không đói thì chẳng ngon lành gì mấy!". Tôi gật đầu: "Đúng vậy!". "Ăn vì cô độc thì còn tôi tệ hơn!". Tôi thanh toán tiền, lẳng lặng rời quán.

Tôi về nhà, thay quần áo. Tra danh bạ điện thoại, tôi tìm thấy địa chỉ căn hộ Megu phía Nam thành phố. Tòa nhà trong khu vực yên tĩnh. Tôi lên tầng 5. Cửa gỗ gắn bảng tên. Hẳn cô đã bỏ đi. Tuy nhiên, khi tôi bấm nhẹ nút chuông, cánh cửa hé mở. Megu đứng im, nhìn tôi, như hàng trăm lần tôi hình dung ánh nhìn ấy chiếu vào mình.

Chúng tôi nói rất ít. Tôi ngờ ngợ cô ốm. Nhưng cô cho biết không ốm. Suốt một tháng qua, cô chỉ ở trong nhà, không trả lời e-mail hay điện thoại. Megu dọn ra cốc thủy tinh sạch và chai rượu nhỏ. Chúng tôi ngồi trên sàn gỗ xanh sẫm, uống, lắng nghe bản nhạc của Janos Starker rĩ xuống từ loa âm trầm nhà. Bỗng dưng, một mùa thu len vào căn hộ nhỏ, dâng cao lên, choán đầy. Bao quanh tôi, mùi sách cũ. Mùi dịu nhẹ của rượu táo xanh. Mùi thơm ấm áp của người. Cảm giác đói bụng xâm chiếm. Hay đúng hơn, tôi thèm được làm điều gì cụ thể, để thấy mình tràn đầy. Megu nhòem dậy, vào bếp. Tôi đi theo cô. Chúng tôi nấu mì udon trong nồi đất, đánh trứng, làm tempura, luộc ít đậu cô-ve. Các tảng hải sản đông lạnh. Tôi dùng mũi dao nhọn, cắt cá thu và bạch tuộc thành từng khối quân cờ, đỏ và trắng. Megu xếp chúng thành hàng dài trên mặt bàn gỗ nhỏ. Có lẽ, chúng tôi giống hai kẻ chăm chú đấu tranh trên ván cờ hơn là những người đói bụng đang nấu ăn. Chẳng nửa giờ, mọi thứ xong xuôi. Megu lau bàn, trải tấm khăn vải gai vẽ dòng sông tuyết rơi lác đác. Giờ đây, tôi phải vượt qua khoảng cách băng giá ấy.

Ánh sáng lọc qua ô kính bé nhỏ biến các món ăn tỏa khói trên bàn thành bức tranh tĩnh vật mê hoặc. Cô gái chậm rãi gắp trứng và đậu luộc, thi thoảng nhấp chút rượu táo. Đôi mắt cô lơ đãng khi nói:

- Đã lâu lắm rồi em mới nấu ăn. Thực phẩm mua về cất vào tủ. Em không sao đựng đầy chân tay được. Bữa ăn gần giống như biểu tượng của tình thân, người thương yêu, gia đình ấm cúng. Mà em chỉ có một mình.

- Anh trai của em không đến thăm ư?

- Anh ấy chết rồi. Năm ngoái. Anh ấy tự sát bằng hơi đốt.

- Anh xin lỗi - Tôi nói khê sau một lúc lặng đi.

- Anh của em là người đồng tính. Anh ấy biết rõ điều này năm 17 tuổi. Suốt thời thơ ấu, bạn thân duy nhất của em là anh trai. Em đọc các quyển sách anh ấy đọc, ưa thích màu sắc anh ấy lựa chọn. Ở một lễ nào đó, anh trai biến thành mẹ, chị, thành bạn gái của em. Khi anh ấy quá suy sụp, chúng em quyết định bỏ nhà đi tìm một nơi nào đó để chết. Thế rồi trên đường đi, em sốt. Em trở thành thiếu nữ. Anh trai chăm sóc cho em. Đó cũng là lúc anh ấy bảo không nên chết nữa. Còn bao thứ tốt lành chờ em phía trước. Chúng em quay về nhà. Nhưng từ đấy, em cảm nhận anh trai dần dần rời xa em...

- Em có ở gần khi anh ấy mất không? - Tôi hỏi sau hồi lâu lặng đi.

- Đủ 19 tuổi, anh trai em sang Mỹ học thiết kế. Anh ấy luôn chiến đấu điên cuồng với bản thân. Khi anh ấy chết cô độc ở Mỹ, em vừa đau đớn, vừa có phần dễ chịu. Nhưng, ở sâu thẳm, em thấy mình bị bỏ lại trong thế giới mênh mông này.

Chúng tôi lặng đi, chóng mặt. Tôi vào bếp, nhắc món mì nabe yaki udon, mang ra bàn. Bằng hai cái thìa, tôi và Megu ăn chung trong nồi đất. Mì nóng. Hơi thở nóng. Những ngón tay chạm khê ấm nóng. Nước mắt Megu-

chan ràn rụa. Tôi ôm gương mặt cô trong lòng tay, vuốt ve nhẹ nhàng. "Em gái của anh. Người yêu của anh" - Tôi thì thầm. Chúng tôi ngồi mãi, ôm ghì nhau, không biết bao nhiêu thời gian đã trôi qua.

CÁNH TRÁI

Phan Hồn Nhiên

www.dtv-ebook.com

Phần Ii: Trắng - Sapa

1.

Căn phòng dài, trần thấp, có ba cửa sổ. Các bức tường ốp ván ngả xanh. Buổi tối, sau một ngày đi bộ khắp các con đường quanh núi, Vinh hoàn toàn dễ chịu khi ngồi sâu trong cái ghế vải mềm, cạnh một ô cửa hé mở. Bóng tối mênh mông. Những con chim tựa vô số tia chớp vụt qua các vòm cây im lìm, như biểu tượng pha trộn giữa thanh bình và hoảng loạn. Anh chăm chú đọc quyển sách khổ nhỏ dành cho người du lịch thì cửa mở vội. Aki từ nhà tắm nước nóng trở về, mang theo làn hơi ướt át và thơm dịu của lá cây ôn đới. Cô mở TV, chỉnh sang kênh chiếu phim kinh điển. Từ màn hình, ánh sáng xanh rực đột nhiên tràn ngập căn phòng, đến mức Vinh phải nhắm nghiền mắt. Châm một điếu thuốc, Aki thay áo ngủ và chăm chú xem phim. Đường phố dài nhìn từ trên cao. Người đàn ông trẻ thông thả giấu khẩu súng dưới áo khoác. Một cô gái đứng sững trước tấm áp-phích sắc sỡ, hai tay tì vào đầu gối. Ánh sáng xanh nhuộm vàng trán, cái mũi và mái tóc cô gái rạng ngời nhưng lại khiến đôi mắt người đàn ông trở nên nguy hiểm. Có lẽ khi thực hiện góc quay đặc biệt này, đạo diễn đã nghĩ rất lâu về sự tất bật của đời người.

Vinh đánh dấu trang sách, rời khỏi cái ghế êm ái. "Cứ ngủ trước, Aki. Anh đi dạo chừng nửa tiếng!" - Anh lấy áo khoác. Người vợ trẻ lơ đãng gặt đầu. Vinh đi dọc hành lang khu nhà nghỉ trên núi. Không một bóng người. Yên tĩnh thật sự nếu không kể bản nhạc phim thảng khi vọng ra, nghe khá căng thẳng.

Dãy nhà dịch vụ chếch phía dưới thung lũng, mái lợp rạ trong mục đích khiêm nhường của thiết kế. Một con chó chân cao nằm dài dưới ngọn đèn

vàng ấm sức, hé mắt nhìn vị khách mới vào. Người trông coi phòng dịch vụ internet vội vã mở rộng cửa, cúi chào, nụ cười ngưng đọng. Máy lập tức nối mạng. Một vài tin tức quan trọng về hoạt động của các phòng tranh của Vinh trong thời gian anh cùng người vợ mới cưới đi hưởng tuần trăng mật ở vùng núi phía Bắc. Anh hồi đáp thư đặt mua tranh, câu chữ ngắn gọn, mềm mỏng nhưng chính xác. Khi xóa thư quảng cáo, đột nhiên mắt anh dừng lại ở địa chỉ lạ gửi đi hơn một tuần. San cho biết đã trở về nước sau 5 năm ra nước ngoài học tập. Gần đây, cô theo dõi trên net các thông tin mới về anh. Cảm giác ngạt thở thoáng qua. Người trông phòng máy mang đến cho anh cốc trà nóng.

- Anh nhận tin tức khó chịu?

- Gần như vậy - Vinh đáp khẽ - Tôi sẽ cố gắng tránh phiền toái.

- Vì một phụ nữ?

Vinh im lặng. Người trung niên trong bộ áo sọc cúi nhìn anh, chột nhận xét:

- Dù là người nước ngoài nhưng vợ anh trông thật dễ thương. Đây là một mùa đông đẹp. Chớ nên phí thời gian vào các dẫn vật không đáng.

- Tôi hiểu.

- Hãy cùng vợ ở lại thị trấn này thêm vài ngày. Cuối tuần đỉnh núi hân sẽ có tuyết. Nhiệt độ đang xuống thấp dần. Hiếm khi được vậy.

Vinh cảm ơn vì cốc trà xanh và những lời khuyên tốt. Anh trở về căn nhà nghỉ riêng biệt. Cửa sổ vẫn mở. Aki thức. Màn hình chiếu những cảnh cuối bộ phim. Đàn ngựa cuồng nộ phóng trên thảo nguyên, cất tiếng hí chói tai. Người đàn ông khoác súng tuyết vọng đi về phía đường chân trời. Các dòng chữ hiện trên nền trời xanh hoang dã. "Tên phim là gì vậy?" - Vinh hạ ánh sáng đèn ngủ. "Đêm của người thợ săn. Câu chuyện đơn giản đáng

ngờ. Có lẽ vì thế nó khiến em muốn khóc. Em cần hút thêm điếu thuốc nữa!" - Aki hơi so vai. Giữa khói thuốc lá hăng nhẹ, chột cô ngoảnh lại: "Ban nãy có một phụ nữ gọi điện tìm anh. Cách cô ta nói chuyện như họa sĩ". Choánh vánh, Vinh khẽ đề nghị: "Em muốn chúng ta quay về thành phố trong ngày mai chứ?". Hất nhẹ mái tóc mềm mại, Aki cười hạnh phúc: "Không! Em còn muốn thấy tuyết trên đỉnh núi ở Việt Nam".

Họ nằm im bên nhau. Hơi thở nhẹ nhẹ. Làn da ấm áp. Đêm của găng kết say mê, của yêu thương sâu thẳm và cả sự xa cách mơ hồ mà người ta chỉ nghe ra trong bóng tối hiếm hoi. Vinh trở dậy mở thêm một cửa sổ. Các ngọn đèn thấp bên lối đi trải sỏi tỏa ánh sáng mờ đục. Những cái lá đột nhiên đỏ thắm, tách bạch. Hơi ẩm nhìn thấy bằng mắt ở khoảng đất trống có màu tím nhạt. Tiếng chim vỗ cánh trong khu rừng đào dội vào vách núi. San đang lần theo dấu vết của anh. Sự phi lý nên thơ nhưng đôi khi trở thành nỗi kinh hoàng.

2.

Aki ôm đột ngột. Cô nằm im dưới chăn, cười với Vinh bằng đôi mắt mờ đi trong cơn sốt. Từ hôm trước Vinh đã sửa soạn túi máy ảnh cho cuộc đi lên đỉnh ngọn núi bên kia, nhưng bây giờ anh muốn hoãn lại. Aki phản đối mạnh đến mức anh ngạc nhiên: "Đừng vì em mà làm hỏng chuyến đi. Đôi khi một mình cũng dễ chịu". Vinh nghĩ, nếu cô nhìn theo, anh sẽ tức khắc ở lại. Nhưng Aki quay vào tường và thở đều như sắp chìm vào giấc ngủ.

Người đàn ông giữ phòng internet cho Vinh thuê chiếc xe bám đầy bụi đất nhưng vững chãi. Ông ta đổ xăng đầy bình, kiểm tra phanh, giọng hài hước: "Ở các khúc quanh gấp, nó khó hạ tốc độ. Nhưng anh không sợ chứ?". Vinh cười to. Khi nhìn lên, đối diện anh có một cô gái trùm mũ len đứng im. Thêm một bước gần, gương mặt cô ta gần như sát với mặt anh. Bao nhiêu thời gian trôi qua trong sự đối diện kỳ quặc ấy? Các sợi cơ mảnh trong lồng ngực Vinh run lên. Thành linh, cơn ác mộng biến thành vấn đề

cụ thể. Cô gái trẻ ẩn mình dưới bộ áo họa tiết rực rỡ, mắt nhìn thẳng, vươn tay chạm vào tay anh:

- Chính xác 5 năm chúng ta không gặp. Anh thay đổi. Giống như một người khác.

- Nhưng em vẫn tìm ra anh, San.

- Vì em cần phải tìm ra anh.

Vinh lùi lại. Người chủ xe mang ra thêm chiếc mũ bảo hiểm, đưa cho San. Cô ta vội vã lên yên sau khi xe nổ máy, vẫy tay với người ở lại, dáng vẻ tự nhiên. Xe chạy ra ngoài thị trấn. Mây mờ đục che phủ mái nhà nhấp nhô dưới thung lũng. Bước ung dung trên vỉa hè, vài người dân tộc xách trên tay các rọ tre lèn đầy quả đào. Quả cây còn ướt sương pahr vào không khí hơi thở tinh sạch. Lũ chim hoang dã bay như điên qua đám cành cây gãy guộc, thi thoảng một con rơi xuống tựa chiếc lá khô và chết khi chưa chạm đất. Thật lạ lùng khi con người chào đón một buổi sáng tuyệt vời bằng những thái độ thật khác nhau, hờ hững thờ ơ, phẫn khích, hoặc lo sợ. Vinh cho xe phóng lướt trên các ổ gà, vượt qua đoàn xe chờ hàng lằm lũi. Vì một cú xóc nào đó, San đã dựa hẳn vào lưng anh. Sự va chạm gợi lại ký ức xưa cũ, khi họ còn là những người yêu nhau. Xe chạy rất lâu. Khi trời hơi ấm lên, họ dừng bánh gần cây cầu treo, gửi xe và bắt đầu chặng đi bộ.

San bước nhanh, không để lộ mệt mỏi dù đường dốc. Khi cô đặt các ngón tay dài mảnh vào bàn tay Vinh, anh buông chúng ra nhẹ nhàng:

- Không cần bắt đầu một việc mà ta biết chắc sẽ hối tiếc.

- Ngày hôm nay thật đáng nhớ - San lẩm bẩm - Em luôn thấy thoải mái khi gần bên anh. Cả khi anh muốn xô đẩy em rời xa...

- Em muốn phá hỏng cuộc sống của anh bằng cách gợi lại điều đã qua? - Vinh nhắc nhở.

- Nên quên thời chúng ta sống chung đầy khó khăn sau khi tốt nghiệp đại học. Anh không bán được tranh. Và em bỏ đi đứa bé mà lẽ ra chúng ta đã có, đúng không? - San ngược lên trời, như con ngựa non khoan khoái hít thở không khí trong lành.

- Im đi!

- Em biết. Chúng ta còn trẻ và luôn hy vọng cuộc sống là điều thú vị không lồ - Cô gái mỉm cười - Nhưng điều ám ảnh em suốt thời gian xa cách và ngay lúc này là công việc anh làm. Anh đang vẽ gì?

- Không gì cả!

- Tại sao lại thế? - Giọng San thấp, phảng phất nguy hiểm.

- Vẽ khi thôi thúc bên trong đã mất là sự dối trá thô thiển. Aki giúp anh trở thành người vẽ tranh để bán. Công việc tiến triển tốt. Có thể anh bắt đầu quen cuộc sống dễ chịu.

- Anh vừa nói gì cơ? - San hét lên, đăm đăm nhìn anh, đôi mắt đen thẫm tuyệt vọng.

Tiếng hét dội vào vách núi âm oang khiến Vinh bàng hoàng. Quãng đường núi họ dừng chân có chút gì bí hiểm. Tiếng thác rì rào trên các đỉnh núi xa. Những cây hoa đào trơ trụi. Đang mùa đông. Cỏ mọc giữa mấy phiến đá lát đường trơn tuột. Cô gái ngồi trên thân cây gầy, gương mặt trống rỗng, dáng ngồi vừa thu mình, vừa chiếm lĩnh không gian. Sự lặng lẽ ấy thấm vào anh, cay đắng hơn mọi lời nói. Vinh cất tiếng gọi, khẽ khàng: "Lại đây!". San đứng phắt dậy, vượt ngoài tầm tay Vinh. Trong cái chớp mắt không ngờ, anh trượt chân trên một phiến đá trơn, tuột nửa người xuống mép vực. Tay anh kịp níu một gốc đào. Sự im lặng mênh mông khiến San quay lại. Cô chậm rãi đến gần anh, ánh nhìn xa lạ. Có một tích tắc, Vinh tin cô sẽ bước đi, bỏ mặc anh giữa tình thế khủng khiếp. Những ngón tay đau buốt, tê dại. Mồ hôi đọng trên trán từng hạt to. Vinh nhắm

mắt. Anh phải chấp nhận, như từng chấp nhận phản bội niềm đam mê được vẽ... San quỳ xuống gốc cây đào, nhìn thêm một lúc, rồi vươn tay kéo anh lên. Vóc dáng mảnh khảnh của cô ẩn dấu sự mạnh mẽ dẻo dai khác thường. Khi Vinh ngồi thờ đốc bên bờ vực, cô gái bỗng thì thầm: "Em quyết định sai khi cứu anh, đúng không?"

Giữa trưa họ ghé vào một bản nhỏ, ăn cơm nấu trong ống tre. San đột nhiên trở nên tươi vui, đờm vẻ lãng quên bất cần. Cùng với nỗi kinh hoàng, cảm giác day dứt từng phút lớn lên trong Vinh. Suốt buổi chiều lang thang các đường mòn trong rừng, họ tìm thấy khoảng đất mọc đầy hoa đỗ quyên và mặt hồ nước lặng yên xanh. San hôn mạnh lên mắt anh, tay anh. Thời gian bỗng mất đi hiệu lực. Trên đường trở ra nơi gửi xe, một lần nữa họ băng qua cầu treo. Nước phía dưới đỏ ngầu, gầm rú. "Chúng ta chỉ có thể hạnh phúc khi làm việc đúng nghĩa - San thì ào - Và quan trọng là tình yêu sâu đậm anh vẫn dành cho em...". "Nếu ta không gặp nhau nữa?" - Vinh thử hỏi. Vệt gió lạnh cóng thổi ngang họ. San nghiêng người, đốc cái nhìn chăm chú tối đen xuống dòng nước cuộn xoáy.

3.

Ngày thứ ba của cơn sốt, nhiệt độ Aki bỗng hạ xuống, gần như hoàn toàn bình thường. Nhợt nhạt, mái tóc chải thẳng khiến bề ngoài cô dịu dàng khác lạ. Thời tiết ấm, trời trong và xanh thẳm. Vinh đưa Aki đi dạo. Cô muốn đến phòng internet đọc thư. Người đàn ông trung niên ân cần đặc biệt với Aki nhưng như thể không nhìn thấy Vinh. Chỉ là một thái độ không đáng, tuy nhiên khiến anh cô độc. Aki kiểm tra công việc các phòng tranh, hơi lo lắng khi một số tác phẩm không bán được như dự đoán. Vinh khuyên vợ thành thoi đầu óc và đề nghị sớm quay về thành phố. Cô im lặng, có vẻ dằn vặt. Hai người đi xuống trung tâm thị trấn cũ xưa. Vài họa sỹ quen vẫn gửi tranh bán tại gallery của Vinh cúi chào đôi vợ chồng trẻ từ xa nhưng lảng tránh. "Họ không vỗ vập chúng ta như lúc chúng ta ở thành phố?" - Aki băn khoăn. "Kinh doanh nghệ thuật chỉ đáng trọng vài lúc và vài nơi

thôi!" - Vinh nở nụ cười châm biếm. Aki nhíu mày: "Anh tiếc nuôi đã từ bỏ sáng tác để cùng em mở các gallery buôn bán tranh?". Vinh lặng đi, kinh hoàng hết khi trên bờ vực. Aki không nói thêm, như một người đóng chặt các cánh cửa và theo đuổi ý nghĩ giấu kín.

Ở cuối con dốc vắng vẻ, họ ngồi nghỉ chân trên cang xe thồ hàng, Thùng xe trống rỗng thơm mùi hoa hồng. Có lẽ ban sáng nó chở hoa vào thị trấn. Vinh ủ vợ trong tay. Cuộc sống của họ, tình yêu của họ gắn kết với công việc, vì thế nó vừa mãnh liệt, vừa mong manh biết bao. "Từ ngày biết em, được lấy em làm vợ, anh đã rất vui, Aki!" - Vinh ôm cô chặt hơn. Đôi mắt cô trong suốt.

Đêm đến sớm, lạnh cóng. Nhiệt độ xuống rất thấp. Gần sáng, vọng đến tiếng hí hoang dã u buồn của những con ngựa trên núi. Aki đánh thức Vinh ngủ vùi cùng đi xem tuyết rơi. Bầu trời xám nổi lên vệt sẫm xanh huyền ảo. Khách du lịch thức giấc lặng lẽ đi trên đường. Quang cảnh giống như một chuyện cổ tích có ma. San đi ngược chiều Vinh và Aki. Cô nhìn xoáy vào anh, mắt như những viên than cháy lên, gào thét. Cảm giác bỏng rát bám chặt Vinh cả khi tuyết bay dày. Vạn vật cuốn vào chuyển động kỳ bí. Thoáng chốc, sườn núi và các vòm cây vươn cao phủ trắng. Đêm tỏa sáng. Aki đứng im, lặng lẽ khóc.

4.

Ngày cuối cùng của tuần trăng mật. Vợ chồng trẻ xếp đồ đạc vào chiếc valise da thuộc. Aki ngồi xếp chân trên giường, châm một điếu thuốc nhưng rồi dụi đi. Cô lẩm bẫm sẽ sớm bỏ thuốc. Vinh cười, bảo thói quen ấy nơi cô có thể cảm thông. Aki lắc đầu: "Không, em chợt nghĩ là mình đừng nên phụ thuộc vào một điều gì cả!". Cô khép các ô cửa sổ, có vẻ buồn. Aki lơ đãng gói bức ký họa vẽ cô gái trẻ nằm dưới hoa đào, nét vẽ tuyệt đẹp của họa sĩ nào đó mà bây giờ Vinh mới lưu ý. Họ đã mua vé xe lửa chuyển chiều tối. Thời gian còn lại, hai người thử tìm đến quán cà phê nổi tiếng của thị trấn.

Quán nhỏ khô ráo. Một nhóm đông khách ngồi gần lò sưởi rì rầm trò chuyện. Cà phê nóng pha rượu khiến đôi mắt Aki long lanh như phủ sương và gò má ửng lên. Cô bỗng nói nhanh, khác hẳn thói quen trầm lặng kín đáo thường ngày: "Thức uống ngon. Không khí trong sạch. Em yêu sự tĩnh mịch nơi đây. Nó như bức thông điệp không đáng sợ của sự cô độc. Có thể, em sẽ phải đối diện bất hạnh". "Cô ấy biết tất cả!" - Ý nghĩ lạnh buốt xâm chiếm Vinh. Anh vươn tay qua bàn, cầm bàn tay vợ. Aki thoáng rụt lại khi cô gái trong nhóm người gần lò sưởi bỗng đứng lên, nhìn về phía họ, ánh mắt quả quyết. Giọng Aki rất trầm nhưng vang lên rõ ràng, như chuỗi âm thanh chạm nổi vào không gian:

- Anh từng yêu cô họa sĩ ấy?

- Trong 3 năm! - Vinh nói khô khan.

- Cô ta đến tìm em hai hôm trước, tại nhà nghỉ. Bức ký họa do cô ta vẽ tặng cho em sau cuộc nói chuyện.

San bước về phía bàn đôi vợ chồng. Cô tự kéo ghế ngồi, mái tóc ngắn hơi bù xù khiến cô giống chú nhóc bướng bỉnh. Cô hít một hơi dài, nheo mắt:

- Hai người sắp bỏ trốn em, đúng không?

- Đừng nói vậy! - Vinh nhắc.

- Em sẽ không đập phá bàn ghế, không gào thét khi hai người lên tàu đi mất - San nhợt nhạt - Em thất bại, một khi anh hài lòng với hiện tại, với cuộc sống trưởng giả, với vô số thói quen trống rỗng. Đến lúc em không nên làm phiền hai người nữa...

Không rời mắt cô gái có ánh nhìn tuyệt vọng, Aki hiểu loáng thoáng những gì cô ta nói. Vinh ngồi lặng. Ngôn từ tựa như mũi khoan nhọn chạm vào sự thật sâu xa thẳng hoặc vẫn khiến anh kinh hoàng. Vinh nhìn ra ngoài

cửa kính. Bầu trời màu thép xanh cuộn cuộn mây trên nóc tu viện cổ. Một cành cây thấp rung nhẹ, cái khắc đỏ thẫm, dấu hiệu của chồi lộc khi mùa xuân tới, đọng một hạt nước phản chiếu cả không gian mênh mông.

5.

Cuối năm, đôi vợ chồng trẻ đóng cửa các phòng tranh. Họ chia tay không lâu sau đó. Vinh vẽ trở lại, lão đảo vượt qua những nghi ngại chính mình. San chuyển đến sống cùng anh. Khi sáng tác, cô không lưu ý chung quanh, kể cả Vinh. Đôi lúc họ tranh cãi. San bỏ đi đâu đó nhưng luôn trở về trước khi anh lo sợ gần phát điên. Như một ám ảnh kỳ quặc, Vinh thường hoài nhớ vài cảnh thoáng qua phim Đêm của người thợ săn - Đường phố dài nhìn từ trên cao. Người đàn ông trẻ thông thả giấu khẩu súng dưới áo khoác... Sự tất bật của đời người. Hạnh phúc hay bất hạnh đột ngột đến với ta chỉ bằng cơ hội mong manh. "Lại được vẽ - Anh tự nhủ - Ta còn đòi hỏi gì hơn nữa?".

Trở về nước, Aki giữ liên lạc với Vinh qua e-mail. Ngoài một số thông tin giản dị, cô không đi sâu vào suy nghĩ riêng. Bỗng nhiên, người anh từng thương yêu trở nên hoàn toàn xa lạ. Tháng Chín, tức chưa đầy một năm kể từ ngày chia tay, Vinh nhận lá thư viết tay cuối cùng của Aki. Cô tự sát bằng hơi đốt. Trong cái phong bì khổ lớn, có gửi kèm bức ký họa bút sắt vẽ cô gái khóa thân nằm dưới hoa đào, dáng nằm kín đáo, thanh tao. Qua thời gian, một niềm vui nhẹ nhàng thấm vào chất giấy, tựa như có hơi thở khoan dung, thanh thản vừa mới thoảng qua.

CÁNH TRÁI

Phan Hồn Nhiên

www.dtv-ebook.com

Bay Về Phương Bắc

1. Ký ức vẫn lưu giữ trong Vĩnh dư vị êm đẹp khoảng thời gian hai năm trước, ngày họ mới quen. Các buổi trò chuyện gấp gáp đầy ắp chi tiết hài hước. Hoặc đôi khi, một cuộc hẹn hò đột xuất gây cảm động. Vĩnh 32 tuổi, chuyên viên thiết kế bộ nhớ flash MCU cho hệ thống điện tử dùng trong xe hơi. Việc cung cấp những hệ thống giải pháp kỹ thuật đòi hỏi đầu óc sáng suốt, và khả năng lãng quên mau chóng những gì thuộc về ngày hôm qua. Di chuyển và sống qua nhiều nơi chốn, anh học được khả năng phòng vệ, tự ngăn cách trước những kẻ xa lạ phiền nhiễu, dễ dàng thích ứng nhiều loại hoàn cảnh. Càng về sau này, anh càng vững tin vào một thế giới có thể kiểm soát. Ở một lẽ nào đó, Vĩnh biết anh an toàn. Hầu hết các điểm mấu chốt trong cuộc đời anh dường như đã lập trình sẵn, một cách hoàn hảo.

Anh gặp San trong bữa tiệc buffet xã giao. Ngồi khuất trong góc phòng, gần các nhạc công, cô gái trẻ giữ ly cocktail xanh lơ bằng những ngón tay mảnh khảnh hiếm thấy. Cô ta ăn liên tục ba con tôm tẩm bột và những chiếc bánh ngọt bé bằng đồng xu. Khi San ngược nhìn, đôi mắt to màu xám tro đang chuyển sang màu sắc kỳ dị của thứ rượu pha. Bằng trực cảm sáng rõ, Vĩnh biết đây chính là người anh cần. Anh bắt chuyện với cô ta. San miễn cưỡng trả lời, tung ra một nắm thông tin mù mờ. Về sau, có thể do tác động từ cốc rượu ngọt, San dễ chịu hơn. Cô nói đều đều như máy về một phần mềm đồ họa nào đó. Vĩnh ngờ vực San thuộc về những kẻ phi thực tế vẫn còn rơi rớt trong vài góc ngách của thế giới này. Designer cao cấp thiết kế nhân vật cho phim hoạt hình, cô gắn bó với thế giới ảo nhiều hơn mức cần thiết của lòng say mê nghề nghiệp.

Vĩnh tức khắc hút vào câu chuyện. Mọi thứ, dù tầm thường nhất, khi lọc qua mắt San đều bị khúc xạ, nở phồng lên và biến hình: Bầu trời vô tận,

nhiều lớp trong suốt, tạo nên bởi vô vàn những hạt li ti tinh khiết xanh lơ. Cô ta nói về mấy đoá cúc đại vớ vẫn nào đó hết như bông hoa kỳ bí, có mùi hương ngọt thờ tìm thấy trong rừng mưa Amazon. Áo giác điên rồ có thể chấp nhận được của mẫu người cô độc, bị chấn thương vì khối lượng công việc khổng lồ, Vĩnh tự nhủ.

Sau buổi tiệc xã giao nhàm chán, anh đưa cô đi xem phim. Bên trong rạp tối om, mặt sàn dâng lên làn hơi ẩm thấp mù mịt. Một bộ phim 3D dài lê thê, đầy rẫy tình tiết phi lý nhưng khiến San hưng phấn. Mắt dán lên màn hình, cô để mặc anh cầm những ngón tay xanh biếc đưa lên môi hôn nhẹ. Những ngón tay gầy mảnh, phảng phất mùi mơ xanh. Cô ngoảnh sang Vĩnh, đột ngột cười: "Anh muốn hôn lên trán em, đúng không?". Vĩnh bàng hoàng. Anh hôn cô, hay đúng hơn, chậm rãi làm theo chỉ dẫn của cô. Anh nhận xét: "Chúng ta chờ nhau đã rất lâu!". "Hẳn là vậy!" - Cô gái gật đầu, đồng ý dễ dàng. Sau đó họ im lặng xem phim, không nói gì thêm.

Theo thời gian, vệt sáng mê hoặc bao phủ tình yêu giữa họ nhạt mờ. Có thể bắt đầu vào thời điểm San chuyển đến ở cùng anh. Những chi tiết khô hạn cảm động xếp vào nhịp sống quen thuộc trở nên bình thường như mọi điều bình thường. Họ chia sẻ với nhau bản tin thời tiết, cách bài trí nội thất kiểu mới, những bộ phim đang công chiếu, các đĩa nhạc đang được ưa chuộng

Từng chút một, hàng ngàn chi tiết vụn vặt tích tụ, khiến họ giống như hai vũng nước sau mưa, yên tĩnh và phẳng bằng, nhưng không còn nghe thấy âm thanh của nhau. Đôi khi, Vĩnh tự hỏi anh còn muốn gì hơn nữa. Chẳng phải trạng thái yên bình và một cuộc sống không biến động là điều anh cố gắng xếp đặt đấy ư. Thẳng hoặc, anh gợi ý về một đám cưới cần thiết, việc chung sống lâu dài, và có thể sinh con. San rời mắt khỏi màn hình PC, kiểm tìm gì đó dưới đáy mắt anh. Con người xám tro mắt cô lấp lánh tia lân tinh. Mấy lúc như thế, Vĩnh không khỏi cảm thấy nặng nề:

- Em vừa lòng với tình trạng bắp bênh? Sao em không đặt ra điều kiện nào. Em im lặng suốt, đến nỗi anh cảm thấy em cũng không cần anh nữa...

- Chúng ta sẽ thay đổi khi cần thay đổi. Sống được với nhau gần hai năm qua là vì mình không có ràng buộc nào cả. Chẳng phải anh luôn biết rõ điều ấy hơn em?

- Sắp tới chúng ta nên đi đâu đó - Vĩnh thừa nhận - Sau đó sẽ tính tiếp.

- Vậy cũng được.

Cửa sổ kính phòng làm việc của họ mở hé, đôi lúc đập nhẹ vào khung gỗ. Vệt sáng phản chiếu mặt trời hoàng hôn quét mạnh trên tường rồi biến mất, như một con cá chép đỏ thắm bay vọt lên, bắn vào không gian những hạt nước lạnh toát trước khi lặn xuống mặt hồ trống rỗng sâu thẳm.

2. Sân bay về đêm biến thành một khối vuông căng phồng, như sắp vỡ tung bởi thứ ánh sáng trắng dồn nén bên trong. Giọng đọc thông báo âm oang trên những cái loa vô hình tô đậm cảm giác lạnh và căng thẳng.

Trên các băng ghế, nhiều gương mặt ngái ngủ thờ ơ. Tại quầy check in, Vĩnh đã gửi đi chiếc vali lớn, bên trong lèn đầy quần áo ấm của hai người. Sau đó anh mua gói thuốc lá, tìm hai chỗ ngồi bên khu vực hút thuốc, đốt một điếu, hoàn toàn bình thản. San ngồi bên anh, nhìn mặt đồng hồ điện tử treo trên lối ra máy bay, chăm chú đếm thời gian trôi qua.

- Sao chúng ta không gửi nốt món này? - Vĩnh đưa mắt nhìn cái vali vuông màu đen San để dưới chân.

cô hơi bối rối:

- Máy ảnh, laptop và vài quyển sách. Em sợ lạc những thứ ấy!

Vĩnh nhíu mày. Chiếc khoá số trên nắp vali loé lên tia sáng lạnh. Vĩnh đốt điếu thuốc khác, đọc lướt guide book về các tỉnh phía bắc đảo Nhật Bản. Những chuyến bay vô số theo yêu cầu công việc từ lâu khiến Vĩnh vô cảm. Lần này thì khác. Ngoài cuộc họp thường niên tại trụ sở công ty ở Nhật, anh tranh thủ đưa San đi theo du lịch. San chưa từng ngồi máy bay, cũng chưa bao giờ ra nước ngoài nên chưa có passport. Thật kỳ quặc là San nói tiếng Anh gần như hoàn hảo, biết rõ các vùng đất trên thế giới, với đủ mọi chi tiết vặt vãnh. Hình như cô thu nhật chúng thông qua việc ngẫu nhiên sách vở đủ loại và xem game show truyền hình. Vài khám phá nhỏ nhỏ trên làm Vĩnh thoáng buồn. Họ sống cùng nhau, nhưng biết về nhau quá ít. Viễn cảnh bay đến Nhật mùa đông khiến San phấn khích tột. Dò xem cặn kẽ bản đồ vùng Sapporo, cô nói rành rọt về món mì miso, cá nướng với đậu và các loại tương hạt cải của xứ tuyết. Thế nhưng, mấy thủ tục đơn giản để có thể xuất cảnh thì San không hề biết mảy may. Vĩnh vội vã lo hộ chiếu và xin visa cho San. Các tối sau này, anh trở về nhà sớm hơn thường lệ. San ngồi thừ trên giường, ngập trong đồng quần áo xới tung, chuẩn bị hành lý. Mái tóc ngắn bù rối, gương mặt đỏ ửng lấm tấm mồ hôi, nụ cười hào hứng như đứa bé con khiến Vĩnh xúc động. Giá như biết một chuyến du lịch làm cô hạnh phúc đến thế, anh đã thu xếp đưa cô đi từ lâu.

Mưa lớn. Trong làn nước dày đặc bên ngoài bức tường kính, những vệt đèn vàng sậm nhấp nháy, chao đảo dữ dội. Các đợt gió liên tục đổi chiều xoá nhoà hình khối các cụm nhà và những chiếc máy bay rải rác ngoài đường băng. San ngoảnh sang Vĩnh. Anh khoác nhẹ vai cô, trấn an: "Mười phút sau khi cất cánh, máy bay sẽ ra khỏi vùng mưa bão". Tiếng loa yêu cầu hành khách đáp chuyến bay đi Nhật ra cổng, lên đường dẫn vào máy bay. Vĩnh thoáng khó thở. San kéo chiếc vali nhỏ, rảo bước trước một quãng. Bất chợt cô dừng giữa lối đi, chờ đợi, mặt không gợn chút mệt mỏi. Anh bước kịp San, nhắc lên chiếc vali và cùng cô rảo bước.

Máy bay cất cánh. Trong khoang, hơi lạnh bay là là giữa các lối đi. Vĩnh mở màn hình trước mặt, bấm nút chọn hù hoạ một phim. Bộ phim 3D với

các tình tiết phi lý anh và San từng xem vào ngày họ quen nhau. Sự trùng hợp lạ lùng. Áp mặt vào ô kính, xuyên qua làn mưa ảm đạm, San nhìn ra ngoài khoảng trời tối đen. Tĩnh mịch. Thi thoảng mới vẳng đến tiếng động cơ rít lên khe khẽ. Hành khách vụn nhỏ đèn, đắp chăn, chìm vào giấc ngủ. Sự yên ắng bao trùm. Có một lúc, Vĩnh đọc được cảm giác sợ hãi trong San, nổi kinh hoàng khi ở bên trong một vật thể đơn độc, lao giữa bóng đêm vô tận. Anh cầm bàn tay cô, siết nhẹ, thì thầm:

- Ngủ một chút đi, thương yêu!

- Em không thể ngủ được.

- Sao vậy?

- Có gì đó bất ổn ngoài kia - Đôi mắt xám tro căng thẳng.

- Không có gì hết.

Vĩnh đổi chỗ cho cô. Cài lại khoá an toàn. Anh đóng sập cánh cửa, che ô kính. Mọi phiền toái đã được cắt đứt. Anh đọc tài liệu thêm một chút nữa rồi nhắm mắt. Hơi thở San nhẹ nhẹ, nhưng rõ ràng cô không ngủ. Khoảng nửa đêm, đèn bỗng sáng bất thường. Máy bay đột ngột chao nghiêng. Các tiếp viên túa ra, bước nhanh trên lối đi. Hành khách tỉnh giấc. "Chuyện gì vậy?" - Vĩnh hỏi. Nữ tiếp viên mỉm cười căng thẳng: "Xin ngồi yên và thắt chặt dây an toàn. Chỉ là máy bay rơi vào một vùng xoáy bất ổn, thưa ông".

Khi phát âm từ "vùng xoáy", cô ta thoáng nghẹn lời. Đột nhiên, nữ tiếp viên ngã sấp về phía trước. Máy bay rung lắc dữ dội. Cảm giác điên cuồng lao xuống vực thẳm. Vài tiếng thét nghẹn ngào từ phía đuôi máy bay dội lên. San ngồi im, mắt mở to, nhưng không nhìn gì cả.

- Đừng sợ! - Vĩnh nói khẽ.

- Em không sợ đâu! - Cô ngoảnh sang anh, thì thầm.

- Sẽ sớm qua thôi!

- Vâng, chắc là vậy. Nhưng, dù chuyện gì xảy ra, cũng không có gì đáng tiếc.

Cũng như anh, San hiểu chẳng có gì nghiêm trọng, nên cũng chẳng có gì quá thiết tha trong cuộc đời này. Máy bay lại lao lên, dốc ngược. Áp suất gần như biến mất. Không khí dồn nén trong các lá phổi, khiến anh như sắp vỡ tung. Mặt nạ dưỡng khí bung xuống, lơ lửng trước mặt. Bỗng, trạng thái cân bằng trở lại, cũng đột ngột như khi nó biến mất. Có một tiếng rắc nhẹ. Khoang hành lý ngay phía trên chỗ ngồi San bật nắp. Chốt khoá gãy. Vĩnh chỉ kịp nhìn ổ khoá sổ loé lên tia sáng lạnh, khi chiếc vali đen cỡ nhỏ của họ rơi thẳng lên đầu San, khiến cô ngất đi.

. Máy bay transit ở Hong Kong. Vĩnh và một nhân viên hàng không đưa San đến thẳng bệnh viện cấp cứu. Tình hình không có gì rõ ràng. San tỉnh lại sau 6 tiếng. Cô không rên la, không phàn nàn vì chuyến bay bỏ dở giữa chừng. Cô chỉ yêu cầu được tháo dải băng đen khỏi mắt. Vấn đề là chẳng có dải băng nào cả.

Về sau này, Vĩnh thường tự hỏi, thời điểm khó khăn đó, anh hay San kinh hoàng hơn? San tức khắc hiểu ngay tai họa cô đang mắc kẹt. Im lặng, thậm chí cô còn mỉm cười, nụ cười nhợt nhạt đứng đưng, treo lơ lửng theo suốt chuyến bay quay về nhà. Bác sĩ cho biết một khối tụ máu nhỏ đè lên thần kinh thị giác. Bất kể lúc nào, cô cũng có thể chấm dứt tình trạng này. Nhưng nó cũng có thể kéo dài không hạn định. Mất khoảng một tuần, để San quen với tình thế mới. Cô đi men theo các đồ đạc trong căn nhà rộng. Cô đếm và ghi nhớ những bậc thang. Cô bắt đầu thành thạo việc tiếp xúc của ngón tay và lòng bàn tay, tập lắng nghe, khám phá bí ẩn của thuật định hướng bằng mùi hương. Vĩnh biết, mọi thứ hết sức khó khăn với một người vốn dĩ làm việc và xây dựng thế giới chung quanh bằng các hình ảnh thị giác. Có lần, về nhà sớm, anh nhận ra cô đi lang thang trong vườn, đặt chân chính xác trên từng phiến đá viền theo hồ cá. Giống như một đứa trẻ vô tư

lự, hơi lơ đãng, đốm tóc hung nâu của San khuất sau tán lá, lúc ẩn lúc hiện, di chuyển từ điểm này sang điểm khác, từ vệt nắng này sang vệt nắng khác... Vĩnh bỗng quên mất cô mù loà. Khi anh cất tiếng gọi, cô giật mình, trượt chân, ngã thẳng xuống hồ. Máu dưới da Vĩnh đông cứng lại. Chưa bao giờ anh khiếp đảm như thế.

Mọi việc được sắp xếp lại, bắt đầu đi vào nếp quen. Việc San mù loà được giữ kín ở mức có thể. Công ty chế tác phim hoạt hình cho cô nghỉ không lương nửa năm. Vĩnh duy trì mọi thứ như cũ, giảm thiểu mọi dấu hiệu khiến San nặng nề. San chỉ yêu cầu một việc duy nhất. Cô vẫn muốn cảm giác rành rẽ mọi thứ hiện diện, cả gần và xa, bằng đôi mắt anh. Dần dần, Vĩnh nhận ra anh đang nhìn mọi thứ chung quanh một cách khác hẳn: Chúng được quan sát chính xác đến từng chi tiết, nổi rõ như được chạm lên võng mạc bằng mũi dao nhọn. Hệt như anh không còn là anh nữa. Mà San đang sử dụng đôi mắt của anh, theo ý muốn của cô ta. Họ nói chuyện với nhau nhiều hơn. San chăm chú lắng nghe, đôi mắt hướng về anh, thu hút ánh sáng bên ngoài mà không thể hắt ra chút nào từ bên trong. Một con mắt không có cái nhìn. Vĩnh thoáng rùng mình. San đưa tay chạm nhẹ gương mặt anh:

- Anh sợ em, đúng không?

- Ừ. Một chút thôi.

San lặng lẽ khóc. Vĩnh cảm thấy nặng nề khủng khiếp. Anh ra khỏi nhà, đi ngược lên phố. Anh ghé vào một tiệm đĩa nhạc, uống cà phê, rồi lại đi mãi đến chiều tối. Trận mưa ập đến, dữ dội như hôm anh và San chuẩn bị lên máy bay. Anh vội vã xuyên qua mưa, rảo bước về nhà. Những người đi ngược chiều đột nhiên giống những bóng đen cao vút, lướt ngang qua anh như các thân cây biết đi. Vĩnh chạy. San vẫn đứng bên cửa sổ, kiên nhẫn.

- Anh về rồi đây! - Vĩnh nói to. Cô nắm tay anh, thở nhè nhẹ. Họ ăn vội bữa tối, bỏ qua các chương trình thời sự trên TV, vào giường sớm. Bỗng

dưng, vẻ lơ đãng nơi San tan biến. Cô sống động khác thường. Làn da trắng mờ trong bóng tối. Ánh trăng phản chiếu vào mắt, lấp lánh như đom đóm mùa thu. Những ngón tay bấu chặt vào anh, tột cùng kinh hãi, tột cùng cô độc. Tất cả thắm đẫm sinh khí khác lạ. Đêm không lạnh, nhưng San nép sát anh mãi, kiếm tìm một thứ gì đó. Mái tóc ngắn dựng lên mùi mơ chín. Giữ cô trong tay, anh áp môi lên vầng trán phẳng. Chuyển động chậm rãi, yên ả. Hệt như anh đang đi xuyên qua một đường hầm xanh dịu, bất tận. San thở nhẹ, nghiêng đầu gối lên cánh tay anh.

Ngoài cửa sổ, vài vệt mây như dán lên nền trời tím thẫm. Họ thoáng nghe âm thanh rầm rì văng đến của những chiếc xe tải. Rồi đột nhiên, nổi lên tiếng kêu của một con nhạn biển bay lác qua thành phố. Tất cả những thứ ấy vừa có thật, vừa đáng nghi hoặc, khiến thế giới xung quanh họ chậm rãi biến hình thành một bức tranh trên tấm vải vẽ khổng lồ.

4. Cuối tháng mười hai, một bác sĩ nhãn khoa khám và đồng ý thực hiện phẫu thuật cho San. Có thể cô tìm lại ánh sáng. Nhưng cũng có thể mù vĩnh viễn. Chẳng có gì chắc chắn cả. San lảng tránh nói về cuộc phẫu thuật. Nhưng các đòi hỏi của cô với Vĩnh gắt gao hơn. Nghe mô tả hình khối, đường nét về người hay vật nào đó, cô thường hét lên, yêu cầu anh dừng lại. Cô muốn hình dung nó chi tiết, thật rõ nét. Bàn tay cô run bắn lên như phát sốt. Cách duy nhất chống cự với nỗi tuyệt vọng của cô là những câu chuyện bịa đặt. Mọi thứ quanh Vĩnh chao đảo. Anh chẳng có gì để bám vào, giúp anh có một chỗ tựa và định hướng. Sự mù loà của San buộc anh phải nhìn theo cách khác. Anh nhận ra mọi thứ anh thấy lâu nay không đúng như anh tưởng. Chẳng có gì rõ ràng. Tất cả đều chập chờn. Một thế giới không thể kiểm soát. Các lập trình đầy biến cố không ngờ. Và vì thế, anh không hề an toàn. Khám phá này thoát tiên làm anh tức giận ngạt thở. Sau đó, cảm giác buồn bã xâm chiếm.

Nhưng anh thấy dễ chịu hơn. Có một lần, San đột ngột nhắc đến chuyến du lịch. Theo quy ước mơ hồ, sau tai nạn của San, họ lảng tránh hết thảy

những gì gợi nhớ chuyến đi dang dở. Nhưng giờ, đây, họ nói về nó dễ dàng.
Cô mỉm cười:

- Em đã rất tiếc. Nhưng sau này, em hiểu, mù loà cũng là cách Chúa muốn em thay đổi, phải nhìn lại cuộc sống bằng cách khác.

- Bằng chính anh?

- Em không rõ. Nhưng em biết anh thương yêu em.

- Ừ.

- Anh sẽ đưa em đến bệnh viện, ngồi chờ khi em làm phẫu thuật chứ?

- Được rồi. Sau đó, ta mua vé máy bay, du lịch. Không nên ở một chỗ quá lâu.

- Sẽ bay về phương Bắc. Khi lên máy bay, em sẽ nắm tay anh.

- Ừ.

CÁNH TRÁI

Phan Hồn Nhiên

www.dtv-ebook.com

Thành Phố Trên Cốc

Cửa hàng nằm cuối góc đường. Mái che bên trên các ô cửa sổ bày hàng lợp thứ vải xanh thẫm, hình cánh cung. Hàng chục lần, chạy ngang qua đoạn phố xuống ga tàu điện ngầm, Hoan tự nhủ sẽ có một ngày bước tới cửa hàng có những mái che lạ lùng ấy. Thật gần.

Mặt trời luôn ở bên kia mái nhà thờ, mắc kẹt sau những đỉnh cây trơ trụi. Ánh nắng dai dẳng khác thường của một sáng chủ nhật chảy trên vỉa hè xám trắng nhưng trời vẫn rất lạnh. Hoan rảo bước khá nhanh, thói quen kể từ khi sang đây tham dự khóa tu nghiệp thiết kế dài hai tháng, chuyên sâu về các loại đèn trang trí. Chẳng khó khăn gì, cô hòa nhập vào đời sống xa lạ. Mọi chi tiết đô thị chừng như đã nằm sâu trong vũng mực Hoan, chỉ đợi đến thời điểm cần thiết sẽ thức dậy, bước đi. Như lúc này đây, xe vội vã nối thành dòng bất tận trên đường. Mấy cô gái trẻ mặc quần jeans, mang giày mềm và khoác trên vai túi vải bố khổ lớn đi như chạy, sượt qua các ông già như bầy quạ ủ dột đứng bất động quanh quầy báo phát không gần cột nước cứu hỏa. Một con chó trắng líu ríu đuôi theo bà chủ da đen to béo đội trên đầu chiếc khăn sặc sỡ... Phải, cô đã thấy tất cả những điều ấy, như nhìn xuyên qua một giấc mơ mù mờ. Người và vật lao đi theo một quy luật chuyển động bí hiểm, chẳng ai chú ý đến ai, nhưng không xảy ra va chạm. Sự xa cách hiện diện khắp nơi, đương nhiên. Bao quanh mỗi người là cái vỏ trứng trong suốt, cứng rắn. Chúng đem lại sự hài lòng với cảm giác an toàn. Nhưng ở một góc sâu xa nào đó, việc lạnh lùng bảo vệ bản thân quá mức khiến người ta mệt mỏi, không ngừng bị xâm chiếm bởi nỗi sợ hãi khó hiểu.

Phía trước Hoan, cách khoảng 8 feet, một người đàn ông trẻ mặc áo vải lông lạc đà nâu nhạt cũng sải bước dài. Thịnh thoảng Allen quay lại nhìn

cô, canh chừng kéo thất lạc. Anh ta làm việc tại phòng thiết kế nơi Hoan đến thực tập. Hoạt bát và nhiều kinh nghiệm, Allen nhận giúp đỡ cô, cũng như trước kia, anh đã giúp khá nhiều designer trẻ từ chi nhánh mấy nước châu Á. Allen cao, hơi gầy. Anh phát âm tiếng Anh dễ nghe dù pha chút giọng Thụy Điển. Mấy ngày đầu chưa quen giờ giấc, nhà trọ, không biết cách phối hợp với các cộng sự chuyên nghiệp hơn, Hoan cảm thấy thật may mắn vì có Allen hỗ trợ. Anh ta tận tình chỉ cách cho cô làm sao đến công ty đúng giờ, không bị lạc trong mạng nhện rắc rối của hệ thống tàu điện ngầm. Anh cho cô địa chỉ những chỗ bán thực phẩm dễ ăn và không quá đắt đỏ. Tựa một chủ nhà kiên nhẫn giúp đỡ vị khách trọ yếu ớt, vì lịch sự nên không để lộ ý than phiền, Allen luôn giữ nụ cười trên gương mặt bình thản. Chỉ có đôi mắt to màu xám tro là không cười. Chi tiết này giống như một khe nứt rất mảnh trên lớp vỏ trứng.

Cột đèn giao thông chuyển sang màu xanh. Đám đông im lặng chờ đợi chạy hối hả qua các vạch sơn trắng. Bây giờ thì Hoan đã bước kịp Allen. Anh ngoảnh sang, hơi cúi xuống nhìn cô:

"Lót dạ chút gì chứ. Hẳn sáng nay, cô chưa dùng điểm tâm?". "Vâng, chút cà phê nóng thì rất tốt!". Sống một thời gian ở đây, Hoan nhận ra hay nhất là nói thẳng, điều nhỏ nhặt đến việc lớn lao, đừng băn khoăn người khác nghĩ sao về mình, hay họ đang muốn gì. Thành thật luôn khiến mọi thứ trở nên dễ dàng hơn. Họ vào một quán cà phê Starbucks. Trong khi cô gái uống từng ngụm cà phê to, Allen chạy sang cửa hàng bên cạnh mua mấy chiếc bánh shrimburger đựng trong bao giấy dầu. Anh cất giấu chúng khá kỹ trong túi áo khoác nhưng mùi bơ mặn tỏa ra phảng phất vẫn làm người bồi bàn nhíu mày nghi hoặc. Hai cốc cà phê vừa cạn, Allen đặt tiền lên bàn, vội vã cầm tay Hoan bước ra ngoài. Trò mạo hiểm nhỏ nhặt, tiếng cười khe khẽ của những kẻ đồng phạm và sự tiếp xúc thoáng qua đột nhiên đẩy họ đến gần nhau. "Bây giờ chúng ta xuống ga, bắt chuyển tàu đến trung tâm thương mại cho cô mua sắm. Sau đó đi tiếp đến những nơi cô muốn được dạo chơi trước khi về nước...". Hoan gật đầu. Kế hoạch ngày cuối

cùng ở thành phố lạ được thiết kế hoàn hảo. Họ bước cạnh nhau, nói về sự khác biệt của bánh mì kẹp thịt bò và bánh kẹp tôm bằm, một sáng chế khác thường nhưng hợp lý của người Nhật. Bất chợt, Hoan im sững. Chỉ vài bước chân nữa, cô sẽ dừng trước cửa hàng có những mái hiên cửa sổ hình cánh cung.

Phía sau lớp kính cửa sổ bày hàng, những bộ ly tách tuyệt đẹp bằng sứ dát bạc khoan thai nằm vùi trong các nếp vải lụa xanh lơ. Biểu tượng giấc mơ đời sống sung túc yên bình. Vẻ hào nhoáng của chúng khiến người ta hơi mất tự tin. Nhìn lâu, chúng gợi tiếp cảm giác u uất. Chừng như đọc được ý nghĩ trong đầu cô bạn, Allen lên tiếng:

- Mẫu thiết kế xuất sắc. Nhưng trông hơi đáng sợ. Vì thế nó nằm mãi ở đây!

- Tại sao không bán được? - Hoan tò mò.

- Cô nhìn quanh mà xem, những người đang chạy cuồng lên kìa. Người ta gắng sức tận dụng từng giây phút kiếm thật nhiều tiền, để sở hữu những thứ như thế. Nhưng khi gần mua chúng, họ có thể nhận ra mục đích trường giả khiến đời sống bị hủy hoại. Có được mấy thứ này, thì phải giữ gìn lấy và bảo vệ chúng. Mầm mống của lòng tham không biết dừng - Allen lại nở nụ cười bất động - Ai thích bị ràng buộc trong đời sống đầy rẫy bấp bênh?

- Anh cũng làm việc điên cuồng đấy thôi! - Hoan thử nhận xét.

- À, để quên đi vài bất ổn không đáng! - Giọng Allen bình thản.

Hoan không hề biết về sau này, đoạn đối thoại ngắn ngủi trên thường xuyên quay trở lại tâm trí cô, như một dấu khắc đau đớn. Còn khi ấy, cô chỉ chú ý đến ô cửa sổ bên cạnh, có một cái cốc sứ dày, làm bằng tay, không thanh nhả lăm, hình như loại hàng tặng kèm. Dáng vẻ thô ráp, với quai cầm giản dị khá phổ biến. Nhưng nó gợi nên cảm giác đặc biệt. Bí ẩn nằm ở đâu nhỉ? Ở màu men xanh phơn phớt của nền trời? Ở các hình người mặc

complet giống nhau, bay lơ lửng như những quả bom trên các mái nhà lô xô? Hay ở chính hình ảnh quen thuộc cô đọng của thành phố được vẽ bằng bút lông nhỏ trên nền cốc mà khi sắp rời xa, cô mới nhận ra vẻ đẹp trầm tĩnh bị chôn giấu? Hoan đứng im, nhìn cái cốc đầy thích thú. Chẳng phải vô cớ mà mấy tháng qua, cái cửa hàng tỏa ra sức hút gọi cô đến gần. Đúng khi cô định vào trong hỏi mua cái cốc, Allen lên tiếng: "Để tôi tặng cô cái cốc này nhé?". Hoan thoáng giật mình: "Ồ không, tôi sẽ tự mua được!". "Tôi đoán cô thích Magritte. Ở nhà tôi, cũng treo một tranh phiên bản bức Golconde này. Quả là khi vẽ trên cốc, bức tranh sống động hơn hẳn!". Allen bước vào cửa hàng. Cô gái đứng bên ngoài, dưới những mái che màu xanh. Cây tiêu huyền rụng xuống một cái lá ướt. Một con chim nâu sẫm bay vụt lên cao, chìm sâu vào khoảng không, biến thành một cái chấm mất hút. Hoan nhìn những người lướt qua mắt, lòng bỗng ngập tràn vui sướng. Cô khác họ. Cô được chia sẻ và quan tâm. Trong thế giới bao la, ít nhất có một người biết được cô đang nghĩ gì...

Allen đặt vào tay cô cái hộp bọc vải sang trọng có in tên cửa hàng. Hoan bỗng rụt rè: "Nó đắt như một gia tài!". Người đàn ông trẻ nhìn vào mắt cô: "Không đáng gì đâu. Tôi đang thử mơ mộng về những thứ cái cốc sẽ chứa đựng sau này. Cà phê nóng buổi sáng. Ít trà buổi chiều. Hay một chút bia tươi? Thật tuyệt vời khi nghĩ tới các niềm vui nho nhỏ tỏa sáng dưới mặt trời nhiệt đới!". Hoan mỉm cười, bước đi, một tay nín nhẹ khuỷu tay Allen. Kế hoạch mua sắm những món quà về nước bị Hoan dễ dàng bỏ qua. Cùng Allen, cô đi dạo lung tung trong thành phố. Họ ăn trưa bằng món shrimburger nguội lạnh trong một gian triển lãm các loại đèn, sau đó đi thang máy lên nóc tòa nhà khổng lồ. Mưa lất phất. Mấy cái ghế ẩm ướt trên sân thượng không bóng người. Hoan chống tay vào hàng rào lan can. Mặt trời chỉ là vệt sáng mờ nhạt. Các bức tường gạch ẩm ướt và những cửa sổ đóng kín như những hố mắt vô cảm. Một cảnh tượng thật hoang vu ngay giữa trung tâm thành phố. Cô gái bỏ vài đồng xu vào kính viễn vọng và ngắm nhìn những cây cầu bắc qua dòng sông. Con người nhỏ xíu nên gần như biến mất, chỉ còn những hình khối cần trọng, các đường viền sạch sẽ

nhấn nhụi của đô thị. Thật khủng khiếp khi nghĩ rằng mỗi người trên trái đất này sẽ có hàng chục, có thể hàng trăm, hoặc hơn thế nữa, những sáng chủ nhật cô độc như thế này. Vết nước chảy trên má cô gái. Cánh tay khoác nhẹ lên vai cô từ người bên cạnh. Hoan rời mắt khỏi kính viễn vọng, khi Allen ôm ghì và hôn lên đôi má lạnh buốt của cô.

Magritte trên tường tô đậm cảm giác trống không yên lặng. Hoan nấu ăn trong cái bếp nhỏ. Không khí bỗng căng phồng lên mùi thức ăn thơm tho và hạnh phúc. Cô mở hộp, lấy ra cái cốc mới tinh uống rượu vang đỏ. Trong chớp mắt, mọi thứ xung quanh như biến hình. Nụ cười gần gũi. Các ngón tay khô, ấm áp. Những câu chuyện được bắt đầu nhẹ nhõm, việc chia sẻ những ký ức và hy vọng dịu dàng, đầy tin cậy... Đó là khoảnh khắc ngăn ngui đời sống bỗng mềm dịu, mờ đi những đường viền đơn điệu cố căn. Mưa to. Họ nằm im, nín chặt nhau trong chăn, lắng nghe tiếng những hạt nước quật vào ô kính. "Tôi sẽ đến thành phố của cô, Hoan ạ. Ừ, tôi sống một mình lâu rồi. Tôi tự nhủ mình chẳng tìm kiếm gì cả. Nhưng rồi cô là người mà tôi đã mong chờ. Một không khí, một nhịp sống khác..." - Allen nói thầm thì. Hoan co lại. Mỗi vật người ta nhìn thấy lại che giấu một thứ khác, một điều gì đó khiến người ta sợ hãi mà vẫn đầy mê say. Nó là gì nhỉ? Là hy vọng, là chờ đợi, là tình yêu ư? Hoan cựa nhẹ trong tay Allen. Đôi mắt to màu xám tro của anh như cánh cửa rộng mở ra, gọi cô bước vào bên trong, chậm rãi bước đi.

Hôm sau, Allen tiễn Hoan ra sân bay về nước. Cô đi chuyển đêm. Họ thống nhất không trao đổi email. Không nên bắt cuộc sống tuân thủ các thói quen tẻ nhạt. Khi động cơ vang lên rầm rì, máy bay giống hệt như một hành tinh lạc lõng tách rời thế giới bên dưới, cảm giác bước đi chũnh choáng vẫn còn nguyên trong cô.

o o o

Công việc của Hoan ở công ty cũ không có gì phàn nàn. Sau chuyển tu nghiệp, các mẫu thiết kế của cô đượm một tinh thần khác biệt: Tính công

năng được nhấn mạnh hòa trộn trong cái nhìn phóng khoáng tươi vui. Đơn đặt hàng nhiều hơn. Việc đầu tư cho một designer đi học mang lại hiệu quả nhanh chóng. Công việc của Hoan luôn đầy ắp, mối quan hệ với mọi người trong công sở trở nên thoải mái. Một buổi chiều, Hoan cùng các đồng nghiệp ngồi trong quán ăn sang trọng, bàn tán vô số chuyện nhỏ nhặt về xe cộ, căn hộ mơ ước hay những chuyến du lịch. Thỉnh thoảng câu chuyện im bật giữa chừng. Những đôi mắt lảng tránh, không ai muốn nói nhiều hơn. Vấn đề cốt lõi của đời sống là gì, vì lẽ gì những người như Hoan và các đồng nghiệp không ai muốn đụng chạm vào. Người ta nói về bản thân nhiều hơn nghĩ về nó. Những mơ ước vụn vặt được nói thường xuyên, tới mức một lúc nào đó chúng sẽ tạo thành đường chân trời đáng thèm muốn. Trong khi đó, điều quan trọng nhất đã bị bỏ qua. Mọi người nhìn nhau, đột nhiên xa lạ. Hoan về nhà sớm. Cô bỗng chú ý các con đường. Thành phố mùa hè. Những vệt mây màu hồng và nồn chuối. Hơi thở nồng nực cồn lên từ phía bờ sông. Tiếng còi xe huyên náo. Tiếng hét của đứa trẻ bên kia vỉa hè. Cô ghé vào bưu điện trung tâm, gửi đi một tấm bưu thiếp cho Allen.

Một buổi sáng, Hoan đến công ty sớm. Một cái phong bì nhỏ đề tên cô. Thư của Allen. Anh viết cho cô vài dòng, cho biết anh đã sang Nhật. Anh rất hứng thú khám phá ánh sáng được lọc qua những kiểu giấy làm đèn truyền thống của người Á Đông. Chừng như có điều gì đó bị kìm giữ, không thể nói ra giữa những dòng chữ viết bằng bút kim vẽ kỹ thuật. Buổi tối về nhà, Hoan vội vã bật đèn và ngồi vào máy vẽ đến khuya. Đêm mùa hè, nhưng cô cảm thấy rất lạnh. Cô ngồi im, đọc bức thư nhiều lần. Cảm giác đau đớn nặng nề đến nỗi cô ngồi im trên ghế sofa, nửa mình để trần, nước mắt rơi xuống đầu gối.

Những tuần lễ tiếp sau đó, không có bức thư nào khác gửi cho Hoan. Các tế bào trong con người cô cứ dần dần đờm buồn. Hoan tự nhủ cuộc sống quá bận rộn, quá nhiều việc để bận tâm. Việc người này gặp gỡ người kia chắc cũng chỉ là vài chi tiết thoáng qua, một bí mật bé nhỏ dịu mát, chẳng nên khắc khoải làm gì. Thỉnh thoảng, tỉnh mơ buổi sáng chủ nhật, cô uống

vội tách cà phê, tắt đèn phòng làm việc, xuống cầu thang, cẩn thận mở cửa chớp và đi khỏi nhà. Không gian yên tĩnh. Những đám lá xanh thẫm mùa hè. Mùi mưa đọng phảng phất trong các ống máng. Mọi người vẫn đang ngủ trong những căn phòng hình hộp. Đột nhiên, cô hiểu cũng như cô, Allen sợ hãi. Họ đã sống trong lớp vỏ an toàn quá lâu.

Cô viết cho Allen bức thư, viết đơn giản hai câu: "Em và mặt trời chờ anh". Cô không nói gì thêm. Một buổi sáng, cô nhận cú điện thoại từ bàn làm việc. Giọng Allen vọng đến, trầm mướt: "Anh đã đến thành phố nhiệt đới!". Hoan đứng im bên cửa sổ, run nhẹ. Ánh sáng chói chang tỏa lên từ những mái nhà. Một đời sống thực, căng thẳng, chộn rộn nhưng đầy hy vọng. Hoan uống cạn cà phê trong cái cốc Golconde. Cô uống cạn thành phố ủ dột và lạnh lẽo vào bụng. Từ nay cô sống cuộc đời thực sự của cô, như cô mơ ước và sắp đặt. Cô không cần nhớ về nó nữa.

CÁNH TRÁI

Phan Hồn Nhiên

www.dtv-ebook.com

Phần Iii: Đỏ - Cột Nước Đỏ

Chuông cửa gấn bên trên ổ cắm điện. Khi nó vang lên đột ngột, Lâm giật mình làm đổ một ít cà phê nóng vừa lấy khỏi bình. Vết bóng nhẹ phía dưới đầu gối. Trước cửa căn hộ, người giao hàng mặc đồng phục đưa cho anh chiếc thùng xốp, yêu cầu ký nhận một bưu phẩm bảo đảm. Địa chỉ người gửi bỏ trống. Nhưng người nhận là anh, chính xác đến từng chữ. Người giao hàng nói nhát gừng: "Anh không nhận nó cũng được!" khi Lâm tỏ ý lưỡng lự. Có gì đó bất ổn và nguy hiểm ẩn giấu bên trong gói hàng chẳng rõ tung tích.

Tuy nhiên, kiểm soát kỹ con dấu bưu điện, anh cầm hộp quà vào phòng khách. Bằng con dao rọc giấy sắc nhọn, anh cắt dải băng keo. Phía dưới lớp vỏ khô được trải đều cẩn trọng, mười ba quả hồng đỏ sẫm nằm im, với những cái cuống tươi rói vừa bẻ khỏi cành chưa lâu. Ngoài ra, không còn gì khác.

Chuông cửa một lần nữa xé rách lớp màng yên tĩnh bao quanh căn hộ. Hân đứng đúng vị trí người giao hàng ban nãy, ngoẹo cổ bồn chồn. Vừa thấy anh, gương mặt cô tức khắc rạng rỡ. Lách qua cửa, cô chạy xuyên dãy hành lang tối om, vươn cổ nhìn mọi góc ngách căn hộ rộng. Giọng nói vui nhộn vang lên: "Không có ai trốn ở đây chứ? Anh tái xanh kìa. Em làm anh ngạc nhiên ư?". "Chưa khi nào em đến vào giờ này...", Lâm nhận xét. "Sáng nay tỉnh dậy, em nghĩ phải thay đổi. Không thể mọi ngày đều giống nhau!" - Hân tựa lưng vào khung cửa sổ phòng khách, nói liến láu. Ánh nắng từ phía sau khiến mái tóc hung nâu biến thành quầng sáng rực rỡ tỏa quanh khuôn đầu hoàn hảo. Đôi mắt nâu sẫm nhìn thẳng vào mắt Lâm, chân thành - "Thế là em chạy vội đến đây. Đường phố ban sớm rất vắng nên xe đi

nhanh. Em nhớ anh, và em phấn chấn khủng khiếp. Cần bắt đầu từ chuyện nhỏ nhất. Anh cũng vui, đúng không?". "Ừ. Vui!" - anh gật nhẹ.

Sự thật là anh chưa nguôi cảm giác sợ hãi trước món quà lạ. Sự xuất hiện đột ngột của vợ sắp cưới tô đậm thêm nỗi hoang mang kỳ dị trong anh. Hân bước đến, bằng một động tác đột ngột, cô choàng tay quanh cổ Lâm. Cặp đồng tử nở rộng, lấp lánh vô số tia sáng tí xíu. Mái tóc rối tung thơm mát hương vị ban mai. Khuôn ngực mềm mại. Xuyên qua làn vải áo, tiếng tim đập mãnh liệt hết như cánh chim khua loạn trong bụi cây tối tăm. Mạch máu căng mọng, phập phồng thở dưới da. Bồng chốc, trạng thái đờ đẫn tan biến. Vòng tay quanh eo lưng Hân, anh ghì mạnh, thiết tha. Vệt sáng tinh khiết của vàng trán, của những chiếc răng ăm ướm nổi bật khác thường. Tiếng cười khe khẽ, lôi kéo. Nụ hôn nhúng anh vào hõm đen êm mượt.

Họ nằm bên nhau, trôi bồng bênh trong cảm giác thấu hiểu, gần gũi và an toàn. Ánh sáng ngày chủ nhật rực lên bên ngoài ô kính. Trong cuộc rượt đuổi bất tận, một bầu sê nâu lượn vòng quanh đỉnh cây cổ thụ, với tốc độ chóng mặt. Một con thành linh kiệt sức rơi thẳng xuống. Tiếng chó sủa xa mờ dưới sân, như vọng đến từ thế giới khác. Bền bỉ hơn cả, âm thanh của một cái máy đang khoan cắt mặt đường nhựa, lúc rù rì, lúc lóe lên chói tai.

Trên nền âm thanh đó, Hân nói liên tục về cuộc cạnh tranh tại công ty, chương trình giảm giá ở siêu thị nội thất, làm rõ hơn một số chi tiết đám cưới của họ sẽ tổ chức cuối năm. Anh thờ nhẹ, nhìn ra bầu trời mỗi lúc thêm xanh thẫm. Nhặt bàn tay anh, cô áp lên môi, cười: "Anh có nghe em nói không?". "Ừ. Anh thấy dễ chịu lắm!" - Lâm đáp thành thật, cảm giác rõ rệt nụ cười từ cô đang thấm vào anh. Mấy lúc một mình, anh thường quan sát cuộc sống chật hẹp, đủ thứ thói quen nhàm chán, những mối liên hệ và nỗi bận tâm tầm thường. Các mục đích trước kia ngỡ như lớn lao giờ đây anh đều có được. Đòi hỏi nối tiếp chùng như khó khăn và hợp thời hơn. Nhưng vẫn chỉ là các mong muốn cũ, trong lớp vỏ thêm khát mới. Mục đích biến cuộc sống trở nên trưởng giả, anh biết. Thậm chí, chúng khiến

anh thêm thấu suốt đời sống uổng phí và nổi bất lực u ám. Vì thế, mọi thời điểm bên Hân luôn sáng sủa và yên ổn đặc biệt. Và cũng vì thế, anh yêu cô siết bao.

Hân nhảy ra khỏi giường, chạy sang phòng ăn. Khi cô khuấy cốc cà phê nguội, vết bóng dưới gối anh đau nhói. Một thứ ký ức kỳ quặc, anh tự nhủ. Ngồi bên bàn, đọc lướt mấy tờ báo và chú mục vào trang quảng cáo, Hân bất chợt nhìn sang những quả hồng. "Một người quen từ Đà Lạt gửi tặng!" - anh giải thích. Hân nhướn mày: "Ai?". Anh im lặng. Ký ức nguy hiểm như khí nitơ. Nó hiện diện khắp nơi. Nhưng nếu cô đặc, nó sẽ phát nổ. Cô đếm, ngạc nhiên: "Sao lại mười ba quả?". "Anh không biết". Lâm hy vọng cô đưa ra chút manh mối nào đó. Nhưng Hân hoàn toàn thờ ơ. Cô chọn một quả hồng chín mọng, mang đến bên cửa sổ. Vừa ăn, cô vừa phàn nàn về con đường đang đào tung phía dưới, vết cày xới cắt ngang thảm cỏ trong khu căn hộ. "Có thể họ chỉ sửa chữa hệ thống nước cứu hỏa" - anh phỏng đoán - "Việc ấy cũng cần thiết". "Anh nghĩ căn hộ này sẽ bốc cháy ư?" - Tái nhợt nhìn anh, cô kêu lên. "Em nghĩ nó không thể cháy?". "Tự dưng em thấy sợ!". "Đừng nghĩ gì bất an nữa!". "Nhưng em đã cảm thấy bất an". "Anh không thể làm gì cả".

Họ không nói gì thêm trong buổi sáng đó. Không khí khô lạnh. Mùi vị của sự bất trắc lẫn quất. Gần trưa thì Hân về nhà riêng của cô. Vết nứt gãy mơ hồ trên mối quan hệ bền chặt. Anh xếp những quả hồng vào tủ lạnh, sau đó mở kênh ESPN xem một trận tennis. Ngờ như cô vẫn ngồi bên cạnh anh, sắp nói to điều gì đó. Lẽ ra mình không nên làm cô ấy hoang mang, anh không thôi dấn vật. Tuy nhiên, trong sâu xa, khi thử lặp lại mẫu đối thoại giữa họ, anh hiểu thực ra sẽ chẳng có gì thay đổi.

Gần trưa, anh đặt vài đĩa thức ăn vào lò vi sóng. Điện thoại từ văn phòng gọi đến thông báo có trực trực nghiêm trọng trong một dự án. Trước khi rời nhà, anh tắt hết công tắc điện. Ý nghĩ tai họa có thể ập đến bất kỳ lúc nào khiến anh khó chịu. Mình sẽ gọi bữa trưa ở văn phòng, anh tự nhủ.

Bãi cỏ và con đường trước khu nhà bị máy khoan cắt nát. Đất đá ngổn ngang. Không thể lấy xe, anh đành đi bộ ra đường lớn, đón taxi lên văn phòng. Anh đoán đúng, một vòi nước cứu hỏa đang được lắp đặt bên kia đường, sát rìa bãi cỏ. Màu sơn bóng ướt phản quang trong ánh nắng chói gắt. Màu đỏ thắm nổi bật trên nền cỏ xanh, ấn tượng bức bối ma quái. Mấy công nhân lắp đặt trụ nước đã bỏ đi ăn trưa. Cái miệng vòi nước, nơi người ta sẽ gắn gioăng vào, khi nhìn trực diện chỉ là cái hốc lớn tối đen. Đặt tay lên van khóa, anh thử vặn nhẹ. Đột ngột, luồng nước trắng xóa ộc ra, lao thẳng về phía trước. Hệt như cú đấm mạnh, nó dội anh bắn về phía sau. Vết cỏ trơn ướt. Trong nỗ lực ghì lại, anh trượt chân, ngã bật xuống. Đầu anh đập mạnh vào một tảng bê tông vỡ. Trong quãng rơi ngắn ngủi trước khi chạm đáy tầng tối, anh chợt nhận ra màu đỏ cột nước cứu hỏa giống hệt những quả hồng tươi rói anh nhận được sáng nay.

Anh thức dậy trong căn phòng rộng. Đèn trên tường hắt xuống thứ ánh sáng đông cứng. Từ cái máy hát, văng ra bản nhạc chậm và nhẹ. Anh rời khỏi giường, tìm cái remote trong ngăn kéo, chọn một đĩa nhạc khác của Edith Piaf. Bước tiếp ra phía cửa sổ, Lâm vặn tay nắm cửa kính nhìn ra ngoài. Khoảng trời tối sẫm, đen mịn. Hoảng sợ chạy ra cửa, anh gắng sức kéo mạnh các song sắt, nhưng nó đã bị khóa cứng. Sau lưng anh, chếch bên cánh phải, hành lang dài hắt ra ánh đèn màu hổ phách. Tấm gương trên tường không phản chiếu điều gì rõ ràng ngoài hình ảnh một người đàn ông ngoài 30, với vết thương sau gáy băng kín.

Đột nhiên, Lâm sững sờ nhận ra anh biết rõ mọi thứ bên trong không gian xa lạ này. Từ vị trí cái đĩa Piaf, cách vặn tay nắm cửa ngược chiều kim đồng hồ, cho đến ý nghĩ mơ hồ về những quả hồng cất trong tủ lạnh. Ngồi thừ trên ghế phòng khách, anh lo âu đưa mắt nhìn quanh. Một bóng người từ bếp đi lên. Nụ cười khó khăn khiến gương mặt muộn phiền của cô biến đổi đôi chút: "Em không nghĩ là anh có thể ngồi dậy sớm như vậy!". "Đầu tôi còn hơi đau một chút. Nhưng tôi không sao!" - anh ngạc nhiên với giọng nói của chính mình. "Anh có đói không?". "Tôi muốn ăn một quả hồng".

"Anh còn nhớ những quả hồng?". "Cô nghĩ tôi quên ư?" - Lâm cúi kính - "Những quả hồng vợ cũ của tôi gửi từ Đà Lạt. Trồng trong vườn nhà cũ...". "Vâng!" - cô gái đáp, thì thầm. "Tôi nằm đây bao lâu rồi, cô có biết không?". "Gần một tháng. Sau khi anh ra viện, em ở lại nhà anh" - cô gái nhìn thẳng vào Lâm. Những tia sáng nâu trong đôi mắt sẫm gợi nhớ điều gì đó, nhưng anh không thể.

Đây là nhà của anh. Gần một tháng đã trôi qua. Anh nhạt nhẽo các mẫu thông tin trong câu nói của cô gái, thu nạp và chấp nhận chúng vội vã. Cú va đập mạnh bên vòi nước cứu hỏa khiến anh quên mất hoặc làm méo mó vài thứ quen thuộc. Một linh cảm khôn ngoan nói với anh rằng ký ức bị cất giấu sẽ nặng hơn bất kỳ thứ tưởng tượng nào, dù khiếp đảm nhất, vậy nên đừng đào bới nó. Cô gái mang lên cho anh một quả hồng. Vẫn là quả hồng trong trí nhớ, nhưng lớp vỏ nhẵn lại, mềm và lạnh cóng. Anh chậm rãi bóc vỏ, ăn từng miếng chậm rãi. Cô gái vẫn không rời mắt khỏi Lâm. Anh thoáng khó chịu: "Đừng nhìn tôi như vậy!". "Anh không muốn biết gì về em trong một tháng qua hay sao?". "Cũng được. Nhưng cô là ai?". "Anh đang đùa, đúng không?" - Cô gái cười phá lên. "Không!" - anh mệt mỏi - "Hãy cho tôi biết, cô là ai?".

Nụ cười đông cứng trên gương mặt Hân, rơi tuột xuống như chiếc mặt nạ. Sau khi thay quần áo, cô xách chiếc túi lớn đi về phía hành lang. Lúc khép cửa, cô chỉ đặt lên anh cái nhìn nghiêm trang và bình thản.

o O o

Hơi chuệnh choạng và khó nhọc, anh quay trở lại với công việc quen thuộc tại văn phòng. Các dự án lại tiếp tục, như chưa có gì trục trặc xảy ra. Vài lỗ thủng trong trí nhớ, về công việc, dần dần được anh trám đầy lại, không quá khó khăn. Cuộc sống hiện ra mới mẻ trước mắt, yên tĩnh và nhẹ nhàng, ngỡ như không có gì anh phải than phiền. Chỉ có vài buổi sáng, khi thức giấc, anh chợt nghĩ về những điều mình đã lãng quên, những ký ức anh đã đánh mất trong đời. Vài mẫu sáng lướt qua về chúng khiến tim anh

đập mạnh, như thể bao nhiêu ý nghĩa cuộc sống dồn hết sức nặng vào đấy. Hơn một lần, anh nhắm đếm những quả hồng được bẻ khỏi vườn và gửi cho anh theo đường hàng không. Ký ức về người vợ đã chia tay lờ mờ hiện ra giữa những nhánh cây rồi trở nên trong suốt. Cả Hân nữa, cô cũng không trở lại. Hết thấy những gì không được yêu thương sẽ biến mất khỏi mặt đất này. Cả anh nữa, quá trình tan biến đang dần dần diễn ra, không thể chống cự..

CÁNH TRÁI

Phan Hồn Nhiên

www.dtv-ebook.com

Bưu Thiếp Từ Stuttgart

1. Tháng chín. Thời tiết chuyển sang khó chịu. Những vệt gió từ thung lũng trườn lên dải đường hẹp, đem theo các hạt nước nhỏ li ti bám vào từng phân tử không khí. Trong đêm, mưa rào rất lớn. Âm vang của mưa dội vào cả giấc ngủ sâu. Sự ẩm ướt tràn đến khiến mọi dự định trước chuyến đi đột ngột mất kiểm soát.

Buổi sáng, nắng mặt trời khó nhọc xuyên qua các vệt mây mỏng dần khắp nền trời màu xám sắt. Bảy giờ rồi mà vẫn như tỉnh mơ. Vĩnh rời khỏi chăn, nhìn ra khung kính mờ hơi nước. Gió đã lặng. Anh với tay cầm gói thuốc. Cái bật lửa vỏ chạm nổi không thấy đâu. Mất một lúc, anh mới sực nhớ đêm qua cúp điện, Hoan đã chạy xuống tìm chủ nhà trọ xin nến. Có lẽ châm nến xong, cô vứt bỏ cái bật lửa của anh, thói khinh suất chỉ riêng thấy ở Hoan. Vĩnh mở ngăn kéo, tìm được hộp diêm duy nhất. Những đầu diêm ẩm ướt bờ vụn. Mãi mới có một cây diêm lóe sáng. Mùi lưu huỳnh nổi rõ trong căn phòng. Cánh cửa ra ngoài hành lang khép hờ, không khóa. Chẳng rõ Hoan đi đâu. Thường cô thức dậy rất muộn, khi anh đã ngồi vào bàn, mở laptop làm việc được vài tiếng. Dự định ghé thị trấn nhỏ hai ngày, nhưng rồi anh đã ở đây gần một tuần lễ. Thoạt tiên, Hoan cảm ghét cái thị trấn trên núi. Sự yên tĩnh của nó làm cô cáu kỉnh bồn chồn đến phát điên. Cô vật nài anh mau chóng bay đến thành phố biển, như anh đã hứa với cô trước chuyến đi. Tuy nhiên, sang ngày thứ ba thì cô lại tỏ ra hài lòng khi được ở lại đây. Dù biết Hoan gần nửa năm, Vĩnh không sao nắm bắt các ý nghĩ bất thường trong đầu cô gái nhỏ. Hệt như một hạt mầm lạ tình cờ ném xuống, niềm say mê hướng về Hoan lớn lên trong anh, như một cái cây kỳ quái, ngày càng vươn dài các cành nhánh rậm rì, quấn chặt anh vào cô ta...

Vĩnh mở một ô kính cửa sổ, hút thuốc. Những đốm sáng loang lổ nhảy qua các ngọn thông, chảy dần về phía dưới thung lũng thẫm đen. Vài chiếc xe thô chở mấy người đàn bà ngái ngủ trùm khăn len kín mít âm âm chạy về phía chợ. Rồi con ngựa cao lớn màu xanh lơ xuất hiện ở đoạn rẽ, bộ móng mòn vẹt gỗ lộp cộp, với sợi dây dài kéo lê trước cổ. Những tiếng động tức khắc bị nuốt trọn vào bầu không khí căng mọng hơi nước. Bất thần, thấp thoáng sau vệt cây rậm bên kia đường, một đốm rực rỡ hiện ra. Nó lao thẳng về phía nhà trọ như cơn lốc. Hoan đội cái bê rê to sụ lèo lẹt, trùm xuống tận tai, nhưng chỉ mặc trên người cái váy bông mỏng.

- Anh, nhìn em này! - Cô đứng dưới hàng rào, quay vù vù mảnh khăn choàng tắm, hét lên lanh lảnh, hướng về Vĩnh đôi mắt to màu xám tro.

- Về phòng ngay, muốn ồm hả? - Vĩnh cau mày, nhưng không kìm nổi nụ cười.

- Em mới đi tắm nước suối nóng về. Thích kinh khủng! - Cánh tay mảnh khảnh huơ nhẹ, như tung lên trời những quả bóng vô hình, bơm căng niềm sướng vui.

- Lên đây với anh! - Vĩnh dụ giọng.

- Anh bế em, được không. Lạnh điên lên! - Một tia sáng tinh quái lướt qua đáy mắt Hoan, nhưng rõ ràng đôi chân và cánh tay để trần đang run khê.

Vĩnh thoáng lo sợ. Anh lao thẳng xuống nhà. Quầy tiếp tân vắng vẻ. Anh siết chặt Hoan trong tay, từ ngoài vườn chạy xuyên lối đi, lên cầu thang tối om sực mùi ẩm mốc, dùng chân đẩy cửa căn phòng nhỏ. Cô gái dụi chớp mũi lạnh vào cổ anh, giọng cười râm rì quen thuộc. Hai chiếc giày dính đầy bùn hất tung, nện mạnh vào tường rồi rụng xuống sàn gỗ. Vĩnh đặt cô đứng trên nệm. Mùi da thịt tươi tắn trộn lẫn mùi nước suối. Cánh mũi mỏng phập phồng tìm kiếm trong không khí một làn hương bí mật. Khoảng ngực bé

nhỏ như vừa mọc lên, trắng mờ trong làn ánh sáng nhợt nhạt, chạm vào lạnh cóng mà vẫn thật nhạy cảm. Đồ đạc trong phòng đột nhiên biến hình khi cánh tay Hoan hồi hả quần quanh cổ anh, níu anh xuống.

Vĩnh nằm yên bất động, hạnh phúc chệnh choáng. Sức lực rút khỏi anh tựa thủy triều, bỏ lại dưới đáy mắt anh vệt màu thẫm xanh và chút run nhẹ nơi ngón tay. Chỉ thiếp đi một lúc, Hoan bật ngay dậy. Cô trèo qua giường, chân đất, chạy đến bàn nhật miếng bánh ngọt vỏ đã khô đanh. Chống khuỷu tay trên khung cửa sổ, áp trán vào kính, cô gặm cùi bánh với vẻ ngon miệng thơ dại. Anh im lặng ngắm nhìn đường lượn gầy gò đáng yêu từ cổ xuống vai và lưng Hoan, mỉm cười, nhắc:

- Đừng bất cẩn thế. Có thể ai đó ngược lên cửa sổ và trông thấy!

- Mặc kệ em. Kìa, một người đang đi tới!

- Ai vậy?

- Gã đến nhà tắm nước nóng ban nãy. Anh ta đội chiếc mũ bê rê thật hay, loại của dân chơi rock. Và em đã đánh cắp nó, ha ha...

- Em điên ư, Hoan?

Cô gái ngoảnh nhìn anh, vẻ giận dữ lướt qua rất nhanh rồi biến mất, trả lại ánh sáng ngây thơ dịu ngọt. Hoan rời khung cửa, đứng bên mí giường, uể oải xỏ chân vào cái váy bông. Cô hếch cằm nhọn về túi camera trong góc phòng:

- Sáng nay anh có đi quay phim không?

- Có. Em đi cùng anh chứ?

- Không, em buồn ngủ.

- Anh sẽ cố gắng về sớm.

- Anh nhận được tin tức từ vợ anh rồi hả? - Đột nhiên, Hoan nói to - Sáng nay anh đã mở e-mail chưa?

- Đừng quan tâm! - Vĩnh quay mặt đi.

Anh dậy, mặc quần áo đi làm, khoác lên vai túi máy thật chóng vánh, khoan khoái như gã thợ săn nghĩ về khu rừng quen thuộc, bỏ lại sau lưng mọi phiền toái khốn kiếp. Sắp ra khỏi căn phòng, anh kịp thấy Hoan ngồi im mí giường, mở to mắt nhìn anh. Những sợi lông mi thẳng viền quanh đôi mắt rộng hắt bóng xuống gò má lấm tấm tàn nhang, tô đậm ánh căm thù của con thú nhỏ chiếu vào gã thợ săn.

2. Cô gái nhỏ chiếm gần hết thời gian và sức lực Vĩnh. Họ quen nhau khi anh làm việc chung nhóm làm phim đến từ một đài truyền hình Nhật Bản, thực hiện phóng sự về môi trường. Hoan được thuê dịch cho những phóng viên Nhật nói chuyện với dân địa phương. Cô dịch không giỏi lắm. Cách Hoan tiến hành mọi việc giống hệt tính cô, hời hợt, lộn xộn, nhưng có lúc thật nồng nhiệt. Dù sao công việc cũng ổn thỏa. Cô xâm lấn Vĩnh dần dần. Đôi lần, anh tự nhủ thế là đủ, đã đến lúc chia tay, anh cần phải quay về với Minh và mái nhà yên ổn. Nhưng chỉ cần nghe bên kia điện thoại hơi thở gấp gáp, giọng nói líu ríu của Hoan, mọi ý định trong anh lại vỡ vụn. Hẳn sự hời hợt và kém hiểu biết chính là điểm mạnh khác thường nơi Hoan. Một mặt, cô nể sợ những việc anh làm. Nhưng góc khác, rõ ràng cô xem chúng là trò vớ vẩn, dễ dàng ném đi bất kể lúc nào. Vĩnh cố gắng duy trì nhịp sống quen thuộc: Viết các dự án hợp tác. Đi chọn cảnh quay thử. Về nhà trước 8 giờ tối. Chia sẻ với Minh tin tức thường nhật... Tuy vậy, trong sâu thẳm, anh nhận ra dù khôn ngoan che chắn đến đâu, thì lớp vỏ bao quanh đang bị chính chuỗi dẫn vật bên trong bào mòn, một lúc nào đó sẽ để lộ anh hoàn toàn. Phơi bày không chỉ mỗi tình kỳ dị giữa anh với Hoan, mà cả sự bất tín, cảm giác lạc lối, thái độ nhạt nhẽo thầm kín của anh với thế giới chung quanh. Viễn ảnh ấy không dễ chịu chút nào.

Thảng hoặc, Vĩnh tự hỏi vợ anh biết gì không? Minh giống như một người mắc chứng nghiện làm việc. Mọi quan tâm của cô đặt vào các bản thiết kế và những kế hoạch dày đặc cần theo đuổi. Nhưng, hơn ai hết, anh cũng biết cô thông minh. Đến mức không ai, ngoài anh, hiểu rõ bên dưới lớp vỏ khoan hòa, lạnh lùng, bất khả xâm phạm của Minh, là con mắt sáng rõ, nhìn thấu tâm can kẻ khác. Anh yêu quý sự cân bằng trong cô, nhưng đồng thời, nó cũng khiến anh không nguôi sợ hãi. Bằng thứ linh cảm khôn ngoan, Minh không bao giờ đặt câu hỏi làm anh khó chịu. Ngay cả khoảnh khắc gần gũi nhất giữa hai người, hồ như Minh vẫn giữ lại một cánh cửa đóng kín, chờ đợi gì đó. Cô yêu anh theo cách của riêng cô, Vĩnh hy vọng là vậy.

Cách đây ba tuần, Minh đột ngột thông báo cô sẽ bay sang Stuttgart, làm việc tại một văn phòng tư vấn kiến trúc. Cô đang theo dự án thiết kế cao ốc. Vĩnh xem qua bản vẽ đầu tiên. Một khối trụ ellipse trắng ngà phẳng phiêu cao 80 mét, sừng sững giữa nền trời đô thị lô nhô các mảng nhà thấp. Vẻ đơn giản tĩnh lặng bên ngoài che giấu sự choáng ngợp gây căng thẳng nội tâm. Chút gì đó gợi nhớ tầng băng ma quái nhô lên giữa đại dương, lúc ẩn lúc hiện, không gây nguy hiểm cho ai. Nhưng một cách bí mật, nó làm mặt nước chung quanh tái mét đi trong hơi thở lạnh giá. Minh thông báo chuyển công tác đúng vào lúc anh nghĩ đến việc cắt lìa mọi dính líu tới Hoan.

- Bản thiết kế của em gần như hoàn hảo. Có cần bay sang Stuttgart thật không? - Vĩnh hỏi, thầm mong Minh trì hoãn chuyển đi.

- Ngay cả khi nó hoàn hảo, em vẫn muốn tìm biết thêm.

- Tìm gì? Ở đâu?

- Em không rõ lắm. Nhưng chắc chắn phải tìm một thứ gì đó. Nó đang ở đâu đó.

- Việc không hài lòng đẩy đến tình trạng bất ổn! - Anh khó chịu.

- Không có gì để tìm kiếm sẽ bất ổn hơn! - Minh nói nhỏ, lơ đãng.
- Tùy em.
- Đành vậy.
- Khi nào em quay về?
- Em không rõ. Có thể em sẽ e-mail.
- Ừ!
- Anh đừng căng thẳng.
- Anh không căng thẳng!

Câu trả lời phủ nhận gay gắt để lại dư vị sợ hãi trong khoang miệng Vĩnh. Hôm Minh ra sân bay, anh bận họp cùng nhóm làm phim, không đi tiễn. Tối về nhà, bước đi giữa các căn phòng im ắng trống trải, đột nhiên anh như kẻ bị bỏ rơi trên tầng băng, lạnh cóng và hoang mang. Điện thoại Hoan ập đến. Cô đánh mất ví tiền, đói bụng. Hoan muốn anh đến đón và đưa đi loanh quanh. Hình như cô bịa chuyện. Nhưng có hề gì. Một ai đó đang cần anh. Và anh bầu chặt lấy cô ta. Vĩnh lái xe đến thẳng nơi Hoan làm việc. Cô nàng phấn chấn như người da đỏ quá chén. Cô ăn nhiều, nói nhiều, cười nhiều. Thậm chí, cô còn bắt anh dừng xe trước boutique mang tên nhà thiết kế hàng đầu. Anh mua cho Hoan cái áo lụa ngấn màu đỏ chói chang, thêu hoa xanh tươi, được sáng tạo trong cơn hoài cổ mất trí của nữ thiết kế lừng danh.

3. Thăng hoặc Vĩnh nghĩ đến việc duy trì sự ổn định của gia đình bằng việc có một đứa trẻ trong nhà. Minh mỉm cười mơ hồ. Vài người bạn của họ trì hoãn việc sinh nở. Yêu nhau tha thiết, nhưng họ biết rõ tình cảm bấp bênh. Một khi không yêu nhau nữa mà vẫn muốn duy trì thói quen chung sống, lúc ấy sinh con cũng không muộn. Khám phá này khiến Vĩnh buồn

rầu. Tuy nhiên, Minh ở ngoài các tính toán. Cô chỉ nói với anh bằng giọng trầm mướt: "Chờ thêm một thời gian nữa, được không. Em cần tin chắc là mình muốn sinh ra một đứa bé...". Vĩnh để cô tự do quyết định. Khi Hoan xuất hiện, anh nhìn thấy nơi cô gái xa lạ này vẻ thơ dại và điên rồ của một đứa trẻ. Thế giới quanh anh đột nhiên biến hình.

Gần trưa nóng dần lên. Hơi nước đọng giọt trên tay áo. Người chạy xe thồ chở Vĩnh đến chân ngọn núi, góc cánh rừng già còn chưa bị tàn phá. Anh muốn ghi hình những gốc thông vô số. Công việc mất nhiều thời gian. Xe thồ không thể chờ đợi vì có khách quen đang muốn thuê cái xe chạy khỏe. "Một tay chơi nhạc rock trả giá rất hời. Tôi đã hứa với hắn ta rồi. Anh đi bộ về cũng được. Toàn là xuống dốc. Đi xuống bao giờ cũng rất nhanh" - người xe thồ liền thoáng, hài lòng vì được tỏ ra sâu sắc. Tuy vậy, ở khía cạnh thực tế, ông ta nói đúng. Đường về gần hơn anh hình dung. Một cảm giác khó chịu cồn lên, không rõ nguyên nhân. Những thân cây thẳng cao vút khiến khoảng trời xanh thăm trở nên phi lý. Tiếng côn trùng ngắt quãng nghe cũng âm ứốt. Bất giác, anh nhớ Minh. Bữa cơm cuối cùng của hai người trước chuyến bay đến Stuttgart, chẳng có gì để nói ngoài việc căn nhà rộng cần được hút bụi hằng tuần.

- Em cho rằng anh cũng như em, sẽ không ở nhà ư? - Vĩnh khó chịu.

- Em biết anh sẽ đi đâu đó. Ai có thể ở mãi một nơi?

Khi nói, đôi mắt Minh đặt vào điểm nhìn vô hình trên đầu Vĩnh, lơ đãng. Đó là chi tiết nhỏ nhặt, nhưng khiến anh nhói đau. Anh lo sợ cô biết sự thật về Hoan. Nhưng phải chăng, ở nơi sâu thẳm, anh cũng muốn Minh đau đớn...

Vĩnh về đến thị trấn khá sớm, khoảng 5 giờ chiều. Chân mỏi rã rời. Muốn về nhà trọ với Hoan ngay, nhưng rồi anh ghé vào một dịch vụ internet kiểm tra e-mail. Anh mong tin Minh khủng khiếp. Đường truyền chậm không sao tin nổi. Vĩnh gọi một cốc cà phê to, uống nhanh. Cuối

cùng thì hộp thư cũng mở ra. Ngoài đồng bulk vô nghĩa, chẳng có tin tức gì. Việc anh vắng khỏi thành phố nhiều ngày thật ra không ảnh hưởng đến ai. Thiếu anh, mọi thứ vẫn chuyển động theo lộ trình có sẵn. Minh hẳn đã chìm đắm vào công việc... Vĩnh ngồi thờ trên ghế gỗ, lơ đãng nhìn qua ô cửa mắt bò. Từ đằng xa, vẳng đến tiếng máy nổ quen thuộc của cái xe thồ ban sáng. Chiếc xe âm âm lướt qua đoạn đường lưng chừng dốc. Trên xe, mái tóc của tay chơi nhạc rock bay phần phật ngược chiều gió. Phía sau là Hoan. Đội trên đầu chiếc bê rê lòe loẹt một cách khó coi, cô gái ôm chặt chủ nhân cái mũ, gác cằm lên vai hẳn ta, vẻ mặt háo hức của đứa trẻ nhảy vào cuộc phiêu lưu bất chợt. Vĩnh lao ra cửa, hoảng sợ trông theo. Chiếc xe vọt lên dốc cao với tốc độ điên rồ. Hoan nhỏ dần. Gió ném lại phía sau âm vang tiếng cười phấn khích. Và tay áo lụa đỏ rực biến thành đốm máu nhức nhối, khiến cả triền núi âm đảm bỗng đượm vẻ man dại đau buồn.

4. Bữa tối một mình dưới phòng ăn nhà trọ có vài con cá trứng nướng giấy bạc. Cốc rượu phảng phất mùi ngô. Chừng như đoán ra tình thế kỳ quặc mà vị khách sang trọng rơi vào, chủ nhà trọ để Vĩnh được yên. Thậm chí, mấy bản nhạc Enigma thường vẫn phát vào giờ này cũng im tiếng. Chỉ có hai vợ chồng du khách trung niên đang chơi bài bàn bên cạnh. Họ đều đặn đặt những quân bài xuống bàn, gương mặt vô cảm. Chục năm nữa, anh và Minh cũng như thế, nếu còn sống cùng nhau. Ý nghĩ làm anh rùng mình. Cậu phục vụ mang ra thêm mấy quả đào hái trong vườn, hỏi Vĩnh xem có cần chuẩn bị bữa tối cho vợ anh không. "Vợ ư? - Anh bối rối, sức nhớ Hoan, đành gật đầu - Ừ, cô ấy có thể về bất cứ lúc nào...". Người phục vụ tò mò: "Nếu cô ấy không về tối nay thì sao?". "Đó không phải việc của cậu!" - Con giận vô cớ làm Vĩnh tối tăm mặt mũi. Anh quát lên. Hai vị khách trọ ngoảnh nhìn anh, lạnh nhạt.

Vĩnh bỏ lên phòng. Cửa sổ bật mở. Vệt gió mát dịu phớt nhẹ trên vầng trán nóng bức. Anh đã bình tĩnh lại mà sao các múi cơ mảnh dưới lồng ngực vẫn rung bần bật. Không phải cảm giác hờn ghen vợ vẫn. Một điều gì đó lớn hơn, trĩu nặng hơn. Cảm giác của một kẻ chạy thoát khỏi cơn động

đất. Nhưng bất chợt nhìn thấy trước mặt vực thẳm sừng sờ. Anh dụi điều thuốc, bắt đầu thu dọn đồ đạc. Những bộ quần áo gấp thẳng nếp. Máy cuộn phim đã quay cất vào hộp chống ẩm. Sáng mai anh đi thẳng ra trạm, thuê một cái xe về thành phố. Anh phải biến mất, càng nhanh càng tốt.

Khi Vĩnh ngủ say thì Hoan về. Cô vạng sáng ngọn đèn ngủ, ngồi trên mé giường, tháo giày và tắt. Vĩnh nhìn cô gái qua mắt khép hờ. Cô đứng lên, cởi cái áo lụa đỏ nhàu nát, vươn vai. Khung xương gầy gò in bóng lên khoảng tường hẹp. Đường viền bờ ngực lượn một nét cong mơ hồ, hiện ra rất nhanh rồi lẫn hút vào khoảng tối. Hoan ngồi thừ trên mé giường, hàm răng trắng nhỏ gặm nhấm môi dưới tái nhợt, đôi lông mày mờ nhạt cau lại, vẻ như suy nghĩ điều gì rất mông lung. Bất thần, cô cúi nhặt một chiếc giày, ném mạnh vào bức tường đối diện. Nửa phút sau, có tiếng gõ cửa nhẹ. Cô gái quẩn quanh người tắm vải phủ giường. Giọng ông khách trung niên phòng bên cạnh van xin Hoan đừng làm ồn. "Tại sao tôi không thể làm ồn?" - cô bướng bỉnh. "Vợ tôi không ngủ được. Bà ấy sắp chết rồi. Chuyển đi chơi này là lần cuối cùng của bà ấy!". Cửa khép. Tiếng dép mềm mất hút. Hoan ngồi chỗ cũ. Cái bóng trên tường thẳng đơ bất động, thỉnh linh gầy gập xuống. Cô khóc nức nở, đôi vai run lên dữ dội. Vĩnh bước xuống sàn, rót cốc nước nóng, uống và hỏi:

- Em đi đâu về khuya vậy?

- Lên đỉnh núi bằng xe máy. Với cái gã em gặp ở nhà tắm nước nóng. Em đã lấy cái bật lửa quý giá của anh cho gã ta, đổi lấy chuyến đi. Anh không cáu chứ?

- Không sao! - Giá như Hoan nói dối, anh dễ hiểu và dễ chịu hơn. Vĩnh bồng mệ ghê gớm - Thôi, em ngủ đi.

- Anh không yêu em nữa, đúng không? - Mắt Hoan lại ánh tia căm thù. Nhưng lúc này là của thợ săn, hướng vào một con mồi to lớn đã bị dồn vào đường cùng.

- Đừng có chơi cái trò đổ chữ vớ vẩn vào lúc nửa đêm như thế này. Em làm ơn khôn ngoan một chút được không? - Vĩnh điên tiết. Rồi anh dụ xuống rất nhanh.

Cô gái rúc vào giường, nức nở thêm một hồi nữa rồi thiếp đi. Vĩnh gấp nốt mấy bộ quần áo và tài liệu, xếp tất cả vào vali. Bằng bất kỳ giá nào, anh cũng phải rời khỏi nơi đây. Tảng sáng, khi anh xách tất cả hành lý ra cửa, Hoan ngồi bật dậy, trông như một thủy quái trời lên từ đám bọt nước trắng xóa. Cô ào ào, đầy đe dọa:

- Anh bỏ trốn em. Anh dám bỏ trốn em!

- Thôi đi. Thực ra em biết em muốn gì. Cứ sống như cách em muốn. Đừng cố ý tạo ra bi kịch. Đừng có đẩy anh vào tình huống ngu xuẩn.

- Em phải bầu vú vào cái gì? Mọi thứ cứ tuột qua kẽ tay. Em sợ lắm...

Đột nhiên, Hoan ngã vật ra, trắng bệch. Vĩnh hoảng sợ lao đến giường. Nghiến chặt răng, cô gái nhắm nghiền mắt lại. Cô vòng cánh tay lạnh toát lên cổ anh, thì thào: "Em chỉ có anh thôi. Không biết em có yêu anh không. Nhưng em biết rõ em cần anh...". Anh ôm chặt Hoan, gắng sức để không khóc.

5. Sau chuyến ghi hình thực địa, Vĩnh ngỡ ngợ hiểu con tàu cuộc đời anh đang rẽ vào đường ray hoàn toàn khác. Một cuộc sống có Hoan, bất ổn, đầy rẫy nguy cơ hoang mang, nhưng hình như đáng giá hơn. Hình bóng của Minh mờ nhạt dần. Suy cho cùng, chẳng có gì bền vững, anh tự nhủ, ngay cả các ý niệm tình yêu, sự gắn bó gia đình phải chăng cũng là một thứ ảo giác mà một khi bóc nó đi, thời gian sống của anh có thể hiện ra với một diện mạo mới mẻ, đầy sinh khí và tạo được mê say. Sự ngờ vực lẫn khuất, im lặng hít thở. Nhưng một kẻ như anh có thể làm gì khác hơn?

Một trưa chủ nhật, anh chợt nhìn thấy có vật thể mờ trắng nằm trong thùng thư. Bưu thiếp của Minh, gửi đi từ Stuttgart. Chất giấy tốt in hình ảnh

quán cà phê ngoài trời dọc đại lộ Scholossplatz. Những móm đôi xa thăm che khuất đường chân trời. Vĩnh nhìn rất lâu bưu thiệp, kiếm tìm Minh trong đám đông tấp nập rảo bước trên khu phố trung tâm. Rồi anh sực hiểu mình đang làm một việc vô nghĩa. Điều này thoi mạnh vào ngực anh, như một nắm đấm vô tình nhưng đủ tàn nhẫn. Vĩnh lật nhẹ, chậm rãi đọc dòng chữ phía sau. Minh viết: "Công việc hiện thời của em ổn thỏa. Chẳng có gì phàn nàn. Anh cứ sống như anh đã chọn. Em sẽ không gặp anh nữa. Thật tốt khi cuối cùng, anh và em đã thay đổi. Đó là dấu hiệu của sự can đảm. Chúc may mắn!".

Người đàn ông trẻ đứng, lặng re. Bao nhiêu thời gian đã trôi qua, anh không rõ. Anh ngược lên, nhìn xuyên qua vòm lá nóng bức. Những vệt mây trắng, chẳng khác gì các vệt mây in trên bưu thiệp, đang trôi nhè nhẹ. Chúng chuyển động im lìm đến nỗi ngỡ như mọi thứ trên thế gian này không hề suy chuyển gì nhiều.

CÁNH TRÁI

Phan Hồn Nhiên

www.dtv-ebook.com

Người Ăn Táo

1. Tĩnh không một vệt gió. Ngoài xa, mặt biển tựa tấm kính khổng lồ bị bẻ cong, hắt sắc xanh bất biến lên nền trời trợn nhẵn. Ánh nắng chói chang bọc kín các thanh vịn cầu thang hồ bơi, nung nóng chúng thản nhiên, đến mức sắc trắng kim loại gần như chuyển sang trong suốt, rồi tan chảy vào làn không khí oi ả.

Một phần hồ bơi hình cánh cung cũng rực lên dưới thứ ánh nắng ma quái, nhưng nửa mặt nước còn lại chỉ thuần một màu xám xanh im lìm. Anh bật điện thoại. Nó không làm việc đã năm ngày. Pin còn đầy. Nhiệt độ bên ngoài 34 độ Celcius.

Với tay nhặt chiếc kính râm lẫn trong mấy tờ tạp chí, đeo lên mắt, anh đổi một tư thế thoải mái hơn trên ghế phơi nắng. Gần bên, những chiếc ghế rải rác quanh hồ bơi, mấy đôi khách Bắc Âu tóc vàng nhạt vẫn nằm bất động, mí mắt khép hờ, cơ thể râm nắng của họ mỗi lúc một sẫm đen, tựa các vật thể còn sót lại, treo lơ lửng trong cái khung cảnh đang phai hết màu sắc.

Một bóng đen xuyên qua nắng, đi về phía anh, đặt xuống chiếc bàn nhỏ một cốc nước trắng có mấy lát chanh. Tiếng nói vẳng đến: "Ông có cần đặt trước taxi?". Anh nhìn lướt màn hình điện thoại, gật đầu: "Cám ơn. Hai tiếng nữa tôi phải có mặt ở sân bay!".

Người phục vụ của resort vừa quay bước, anh tức khắc nối tiếp dòng suy nghĩ bị đứt đoạn. Hình ảnh Vinh ngồi một mình trong căn phòng mờ tối, bên mặt bàn rộng không để đồ vật, im lặng gọt một quả táo, cắt thành khoanh cẩn thận và ăn chậm rãi lại choán đầy tâm trí anh. Ngay cả giữa các

giấc ngủ ngắn, gương mặt nhìn nghiêng của Vinh, đường nét hoàn hảo dù hơi gầy, vẫn cứ hiện ra, rõ ràng, với sự buồn rầu bí hiểm không sao giải thích. Cách đây hai tuần, anh gọi điện thoại cho Vinh.

Như thường lệ, họ nói chuyện lâu. Mẫu chuyện phiếm về một đời máy ảnh mới, vài loại chứng khoán cần mua, và thông báo cho nhau biết mấy dự định công việc sắp tới. Tất cả được họ nói bằng giọng giễu cợt nhẹ nhàng. Trước khi gác máy, Vinh chợt bảo có lẽ anh ta đóng cửa văn phòng một thời gian, vì đến lúc cần nghỉ ngơi.

Điều này đôi khi họ cũng từng đề cập. Mọi thứ chẳng có gì khác thường. Không hiểu sao, ý định tạm ngưng công việc cũng nảy ra trong anh thành linh. Sau khi tìm kiếm trên net vài địa chỉ resort, anh gửi đơn xin nghỉ phép và bay thẳng ra đảo. Một bungalow riêng biệt, mọi cánh cửa hướng ra biển. Trong túi du lịch có vài quyển sách. Anh không đem theo laptop. Không dẫn đồ, anh tắt luôn di động. Một kỳ nghỉ hoàn hảo, đứt lìa hoàn toàn với thế giới anh vừa rời bỏ.

Tuy nhiên, suốt năm ngày qua, ý nghĩ về Vinh không ngừng lảng vảng, như thể từng phân tử không khí bao quanh anh đều dính chặt một hình ảnh nào đó, bị thu nhỏ, của người bạn thân.

Chuông điện thoại đột ngột đổ chuông. Hoan, cô gái sống cùng anh gần hai năm. Họ vừa đính hôn tháng trước. Có lẽ cô đã kinh hoàng với sự biến mất của anh. Khoảng cách giữa các hồi chuông ngắn hơn, như phát điên. Suốt mấy ngày qua, anh chẳng hề nhớ đến sự tồn tại của cô. Không thể nói gì lúc này, anh bấm nút từ chối trả lời.

Hơi nhóm dậy đặt điện thoại lên bàn, hình ảnh hồ bơi với hai nửa phân định kỳ dị lại đập vào mắt, khiến anh rùng mình. Tựa một ảo giác đe dọa. Ánh phản quang từ các tay vịn kim loại rất giống lưỡi dao lóe lên trên tay Vinh, khi anh ta chậm rãi gọt vỏ táo trong căn hộ thiếu sáng.

. Đoạn đường từ resort ra sân bay của đảo gần 10km. Nhiệt độ bên ngoài là 36 độ. Con đường trải nhựa có thể chạy sáu làn xe, sâu hút, không một bóng cây. Ở các khúc quanh, biển hiện ra đôi khi. Người lái xe thì thoảng liếc nhìn hành khách qua kính chiếu hậu. Máy điều hòa phả từng luồng hơi lạnh vào ngực nên anh chỉnh lại khuy áo. Tài xế hơi nghiêng người, vươn tay điều chỉnh máy lạnh. Một cái xe đạp thành linh hiện ra phía trước, băng ngang. Taxi thắng gấp. Hai bánh xe đạp cao lênh khênh đổ vật xuống mặt đường xám trắng, không tiếng động. Anh chúi mạnh vào lưng dựa ghế trước nhưng chống tay kịp. Người tài xế mở cửa bước ra ngoài, đỡ dậy đứa trẻ và chiếc xe. Mọi việc giải quyết chóng vánh.

Xe chạy tiếp. Người tài xế hỏi anh có bị sao không. Anh lắc đầu. "Nếu bắt buộc mọi người trên xe phải đeo dây an toàn thì tốt hơn!" - Tài xế phàn nàn. "Đúng vậy!" - Anh gật đầu, thử nhìn qua kính phía sau. Đứa bé không cưỡi xe đạp nữa mà ngồi trên đụn cát ven đường, lưng còng xuống. Nó nhỏ dần thành cái chấm rồi biến mất. Tài xế nói: "Không sao đâu. Nó chỉ sợ đôi chút!". "Ừ!" - Một lần nữa anh đồng ý.

Một số người luôn thắt dây an toàn. Nhưng số đông còn lại không thể, hoặc không bao giờ biết đến sự hiện diện của loại dây đó, anh nghĩ. Chiếc taxi như cái hộp kín lao xuyên qua bầu không khí nóng bức. Bên trong, hai con người không có gì để nói, nên im lìm.

Đưa anh đến sát cửa vào ga đi, người lái xe đưa cho anh danh thiếp: "Gọi cho tôi, nếu cần!". Anh gật đầu. Nhưng anh tin sẽ không lần nào nữa quay trở lại đảo. Sau khi check in, anh ngồi ở băng ghế gỗ, đợi nửa giờ sau lên máy bay.

Cách đây 15 năm, hoặc có thể nhiều hơn, anh thường ngồi ở băng ghế công viên gần nhà. Một thằng bé trạc tuổi đến ngồi bên cạnh. Chúi mũi vào một quyển sách dày, nó đọc say mê đến mức anh tin rằng trong các mặt giấy kia, có gì đó mê hoặc thật sự, hơn hẳn quang cảnh máy bay thử nghiệm đang nhào lộn trên không trung, để lại hai làn khói trắng cắt đôi

bầu trời. Khi anh hỏi tên quyển sách, thằng bé thản nhiên đưa ngay nó cho anh. Lướt qua vài dòng, anh cũng bị hút luôn vào bên trong câu chuyện. Kể từ đó, hai thằng bé kết thân.

Vinh sống cách nhà anh hai dãy phố. Họ cùng đi bơi, xem phim cuối tuần, mua chung nhiều đĩa nhạc và có sở thích giống hệt nhau về các quyển sách. Ở người bạn này, có một điều gì đó khiến anh, và những đứa trẻ khác phải ngưỡng mộ. Có thể là trí thông minh đặc biệt, vẻ điềm tĩnh trước tuổi, hoặc bởi thái độ công bằng của Vinh.

Ngay cả khi đã trưởng thành, các phẩm chất ấy nơi Vinh cũng không mất đi. Đơn giản là chúng biểu hiện theo cách khác, kín đáo và khắc kỷ hơn. Đôi khi gần như lạnh lùng. Sự nghiệp của cả hai khá nhanh và đi theo đường thẳng. Anh tin rằng họ chia sẻ với nhau hết thảy mọi thứ mà bọn con trai cùng quan tâm. Phải nhiều năm sau này, anh mới hiểu thực ra chỉ có tác động từ một phía. Anh đã luôn tự nguyện làm theo quyết định của Vinh. Không có chiều ngược lại.

Bí mật ấy được phát hiện vào lần họ thay nhau lái xe đến một thành phố biển. Đó là chiếc xe Vinh mua ngay năm đầu tiên mở văn phòng riêng. Vinh cầm lái, bảo anh mở đĩa Tom Martin. Bản nhạc When I'm 64 chơi trên contrabass đượm vẻ khôi hài u sầu, hòa với động cơ xe rầm rì, thờ ơ. "Tụi mình từng nghe bài này hàng chục lần ở nhà cậu, trong một cái đĩa LP" - Khi ấy anh nói vui vẻ. Vinh lắc đầu: "Nhà tớ không có LP của The Beatles. Chưa bao giờ tớ chịu nổi họ!". "Nhưng cậu đã ghi lời tiếng Anh. Và tớ còn mượn quyển sổ ấy để chép lại" - Anh ngạc nhiên. Vẫn chăm chú vào tay lái, người bạn bình thản: "Cậu nhớ nhầm rồi!". Anh đành chấp thuận: "Có thể vậy!". Trí nhớ mình thật tồi tệ, anh tự nhủ.

Xe chạy qua ngã ba, bên phải xuất hiện con đường mới trải nhựa. Anh nhắc Vinh rẽ. Đường ấy ra biển ngắn hơn một nửa thời gian. Nhưng cậu bạn vẫn cho xe đi thẳng. Vào khoảnh khắc ấy, anh nhận ra vết nứt vỡ, rất mờ, đã xuất hiện trong mối gắn kết chặt chẽ của họ...

Điện thoại lại đổ chuông. Nhưng không phải là Hoan. Một nhân viên làm việc cùng phòng ở công ty cho biết có một bưu phẩm gửi bảo đảm, đề tên anh. "Cậu ký nhận hộ tôi. Cảm ơn!" - Anh yêu cầu. Trước khi tắt máy, anh chợt hỏi thêm: "Ai gửi?". Người nhân viên mất mấy giây tìm kiếm gì đó, rồi nói: "Một người tên Vinh. Không thấy địa chỉ. Nhưng dấu bưu cục gửi đi cũng trong thành phố".

Một món quà từ Vinh. Thật kỳ lạ. Họ thân thiết đến mức chưa bao giờ có ý nghĩ phải tặng quà cho nhau, kể cả dịp sinh nhật. Anh gọi cho Vinh. Không có trả lời. Đầu máy bên kia đã bị khóa.

Tiếng loạt roạt vang lên trên loa. Thông báo cho biết máy bay về thành phố trực trực kỹ thuật. Sẽ có máy bay vào sáng hôm sau. Đành quay lại resort trong đảo. Anh sức nhớ cái danh thiếp. Chiếc taxi hiện ra gần như tức khắc. "Sao anh biết tôi sẽ gọi anh lần nữa?" - Anh hỏi khi ngồi vào xe. Người tài xế nhếch môi cười: "Tự nhiên biết vậy thôi!".

Anh phóng mắt nhìn ra bên ngoài. Một thế giới trống trải, thừa thãi ánh sáng. Lúc ngang qua mấy đụn cát, anh thoáng giật mình. Đứa trẻ cùng chiếc xe đạp không còn. Dấu hằn của người và vật cũng biến mất. Có lẽ cát khô trượt xuống xóa hết vết tích.

3. Anh nằm trên sofa, trong bungalow ban sáng anh vừa rời đi. Ánh sáng ngoài rèm cửa dịu xuống. Gió chạy trên những đỉnh cây sát mé biển. Gần 6 giờ. Nhiệt độ giảm xuống còn 28 độ. Anh đã ngủ khoảng ba tiếng. Màn hình điện thoại trống không.

Nhấc máy bàn, anh gọi phục vụ mang bữa chiều. Sau đó anh pha trà. Tìm hộp đường nhưng không thấy. Anh mở tủ lạnh. Chỉ có nước đóng hộp và vài quả cây nhiệt đới màu sắc kỳ dị. Có lẽ chúng bị bỏ quên từ rất lâu. Anh vứt chúng vào sọt rác, cầm tách trà ra ngoài hàng hiên, nhìn biển. Chuông điện thoại vang lên. Hoan gọi. Sau giấc ngủ, đầu óc anh mềm lại và tỉnh táo. Giọng Hoan run nhẹ, như vọng đến từ một thế giới khác:

- Khi nào anh về?
- Trưa mai anh có mặt ở thành phố.
- Khi đến nơi, anh gọi ngay cho em!
- Em không cần ra đón. Anh có thể tự bắt taxi về nhà.
- Không phải chuyện ấy. Một việc quan trọng khác em cần nói với anh.
- Sao em không nói luôn lúc này?
- Thôi được - Một thoáng ngần ngừ lướt qua - Vinh chết rồi. Ba hôm trước. Em đã gắng liên lạc với anh, nhưng không thể được.

Mặt biển và khoảng trời trước mặt đột nhiên đỏ sẫm, như nhúng vào thứ nước quả dầm kinh hoàng, điên rồ. Lý do cái chết anh chưa biết. Nhưng anh không thể nói gì hơn. Cổ họng bị nung khô, rát bỏng, như sắp vỡ tung thành từng mảnh nhỏ. Tiếng đập thình thịch cuồn cuộn trong lồng ngực. Chưa bao giờ anh thấy sợ hãi ghê khiếp đến thế. Các sự kiện và hình ảnh của ngày hôm nay, và cả các ngày trước đó, dường như đang rơi tự do, lẫn lộn, trước khi tách ra, bắn đi những hướng khác nhau.

Anh ngồi bệt trên sàn gạch, tựa lưng vào bức tường thô rám. Từng mẫu trí nhớ quay trở lại, lộn xộn, rập nối với nhau thành cuộc trò chuyện cuối cùng giữa họ.

Sáng hôm ấy họ ngồi café dưới chân cao ốc, nơi Vinh có một căn hộ rộng. Trời mát. Đám chuồn chuồn chao đảo trong khoảng không hút gió. Vinh uống hết cốc cà phê, neho mắt nhìn sự chuyển động hỗn độn của xe cộ và những con chuồn chuồn. Từ lúc nào đó Vinh đang gầy đi, như thể anh ta điều chỉnh, tự cất giấu mình vào khoảng không vô hình.

Họ nói chuyện về cái dự án vừa hoàn tất của Vinh. Anh gợi ý với bạn dùng số tiền vừa kiếm được cho vài cuộc đầu tư có triển vọng. Vinh chợt hỏi: "Vì sao chúng ta làm tất cả các việc này, cậu biết không?". "Nếu không làm chúng, thì không biết làm gì khác!" - Anh đáp thành thật. Vinh gật nhẹ, cười. Lần đầu tiên anh ta đồng ý với anh dễ dàng. Nhưng, đó cũng là khi anh nhận ra một tia buồn thảm thoáng qua Vinh, rất nhanh.

Chúng ta không đi đến đâu cả. Chúng ta cũng chẳng biết đang tìm kiếm điều gì. Hết như chúng ta không ngừng chạy trên đại lộ trống trải, bất tận, chẳng hề có một cột mốc nào. Dù họ không nói thêm một điều gì, nhưng anh biết, Vinh đã truyền cho anh ý nghĩ tuyệt vọng sáng rõ ấy, bằng thứ năng lực chỉ riêng anh ta nắm giữ.

Bóng tối len vào khoảng không giữa trời và mặt nước biển, căng phồng lên. Gió mạnh. Vài hạt nước lớn rơi từ mái ngói bungalow xuống tay vịn lan can. Anh loạng choạng đi vào bên trong, cài chặt các cánh cửa.

Trái với dự đoán, anh vẫn ăn hết bữa tối, bật TV xem một bộ phim trên HBO. Nỗi đau đớn và sự sợ hãi không can dự vào các thói quen tầm thường, anh ngạc nhiên nhận ra. Trước khi nhắm mắt ngủ, giữa vô số mảnh ký ức về Vinh, bỗng anh ngồi nhòm dậy. Vì lẽ gì khi thông báo cho anh cái chết của Vinh, giọng Hoan là của một người hoàn toàn kiệt sức?

4. Người tiếp viên nhắc anh cài dây an toàn. Máy bay đảo và rung. Nhưng điều này khiến ý nghĩ trong anh liên tục, rõ nét hơn. Cơ trưởng thông báo nhiệt độ bên ngoài 32 độ. Điện thoại di động đã tắt. Từ hôm qua, Hoan không gọi lại. Anh bồn chồn co chặt bàn tay. Mối quan hệ giữa cô và Vinh mờ nhạt. Lần đầu khi anh giới thiệu Hoan với bạn thân, cô không ngần ngại phơi bày thái độ dè dặt, ác cảm và giữ khoảng cách.

- Em không cần tỏ ra lạnh nhạt như thế. Vinh gần như ruột thịt, một người anh em của anh, em hiểu không? - Anh nói, khi chỉ còn họ với nhau.

- Em biết. Nhưng không thể không sợ hãi.

- Cậu ấy thông minh, không dễ gần. Nhưng cậu ấy chưa bao giờ làm ai tổn thương.

- Không. Anh ta có gì đó gợi cảm giác đặc biệt nguy hiểm - Hoan nói khẽ, phân vân - Có thể vì vẻ cô độc quá rõ của anh ta...

Sau lần ấy, bằng cách sắp xếp nào đó, họ không bao giờ gặp nhau ba người. Dường như Vinh cũng không mấy bận tâm sự hiện diện của Hoan, ngoại trừ một lần anh nói với Vinh về việc thiết lập một đời sống ổn định sau tuổi 30, có gia đình, yêu thương và có trách nhiệm với một ai đó. "Cậu có tin Hoan mang lại bình yên cho cậu suốt quãng đời còn lại không?" - Vinh nhìn thẳng vào anh.

Anh bật cười: "Có lựa chọn khác nếu không tin điều ấy sao?". Vinh cười to. Tuy nhiên, anh nhận ra bạn thân chưa bao giờ có người yêu hay tình nhân, dù là mối quan hệ ngắn hạn. Đôi khi Vinh ốm. Anh ghé qua thăm. Máy lúc như thế Hoan từ chối lên căn hộ của Vinh. Cô ngồi ở café dưới chân cao ốc, kiên nhẫn chờ anh bao lâu cũng được.

Máy bay hạ cánh. Từ đường dẫn, anh đi thẳng ra cổng. Một người ngồi ghé trên hàng rào kim loại, gương mặt nhìn nghiêng cúi xuống, rất giống đứa bé bên đụn cát.

Nhận ra anh, Hoan lão đảo đứng dậy. Hốc hác, trắng xanh, cô bước đi khó khăn, tựa xuyên qua một làn nước cứng. Anh ôm nhẹ vai cô. Tóc, da, lớp vải áo, tất cả tỏa ra hương vị khô lạnh. Cô lắc đầu khi anh hỏi cô có ốm không.

Họ lên băng sau chiếc taxi vàng. Anh hỏi ngay về Vinh. Anh ta mất vì cancer, metastasis giai đoạn cuối. Ba năm vừa qua rất đau đớn. Nhưng ngày cuối cùng anh ta hoàn toàn bình thản. Hoan trả lời nhát gừng, sử dụng vài

từ tiếng Anh, thói quen khi cô lảng tránh sự sợ hãi hoặc cảm xúc khó kiểm soát. Anh khó thở khủng khiếp.

- Anh không biết gì bệnh tật của Vinh! - Anh cất tiếng, sau quãng bất động.

- Anh ấy giấu. Không ai biết. Kể cả gia đình.

- Em biết hết những bí mật của Vinh? Từ lúc nào? - Anh hỏi, lạnh toát.

- Gần hai năm nay. Với em, Vinh không che giấu. Anh ấy và em dựa vào nhau.

- Tại sao anh không biết nó? - Rõ ràng anh đang rơi vào khoảng không tối đen.

- Tại anh không bao giờ muốn biết. Anh luôn lảng tránh hết thảy những gì khiến anh cảm thấy không an toàn... - Hoan thì thầm.

- Em thương yêu anh ta?

- Vâng.

5. Anh đến căn hộ của Vinh từ sáng sớm. Im ắng. Anh kéo rèm, mở các cửa sổ.

Chuồn chuồn bay lượn dày đặc trong khoảng trời xanh lơ. Anh tự hỏi đã bao nhiêu lần Vinh đứng đây, lặng lẽ nhìn các vệt mây trôi dạt, những con chuồn chuồn điên cuồng vì mất phương hướng, các vòm cổ thụ dưới kia như các cụm khói lay động?

Khi quan sát tất cả chuyển động bất tận ấy, Vinh đã nghĩ gì? Những câu hỏi dai dẳng, chẳng chạm vào điều gì rõ ràng nhưng lại khiến anh cay đắng hơn hết. Sau khi Vinh mất, căn hộ đóng kín. Anh mượn chìa khóa người

nhà Vinh, đến vào hai ngày cuối tuần. Chẳng ai cản trở. Hình như với tất cả, giai đoạn này không có gì quan trọng nữa.

Anh mang đến gói bưu phẩm Vinh gửi. Phía sau anh, nó nằm im, nguyên vẹn, hắt bóng trên mặt bàn gỗ. Rồi cửa sổ, anh bật sáng các ngọn đèn, đến ngồi bên bàn.

Dùng con dao gọt táo, anh cắt đứt các mối dây, tháo nắp hộp. Anh lấy ra từng món. Một quyển sách sờn gáy đầu tiên họ đọc chung ở băng ghế công viên. Những đĩa 33 vòng cũ xưa vẫn giữ được bao giấy ố vàng. Đĩa "The Beatles" nằm trên cùng. Đúng như anh nhớ, "When I'm 64" là bài thứ năm. Dưới đáy hộp còn một phong bì dán kín.

Anh rọc nhẹ nếp gấp. Những bức ảnh chụp Hoan, lơ đãng và thanh mảnh, lang thang trong căn hộ anh đang hiện diện. Ánh sáng rất mạnh. Anh chậm chậm soi chúng lên đèn, từng bức một. Ý định thâm nhập bên dưới bề mặt vật thể và sự kiện trong anh tan biến đột nhiên. Chỉ còn lại cảm giác thất lạc sâu xa. Không một ai trong chúng ta đủ giỏi hay thận trọng để có thể sống mãi, phải không? Không ngẩng lên, anh thì thầm hỏi Vinh.

Anh chạy như điên trên thang bộ, lao ra khỏi tòa cao ốc. Anh gọi điện cho Hoan khi dừng trên vỉa hè. Cô khóc lặng lẽ: "Anh đang ở đâu?". "Không sao. Gắng chờ anh!" - Anh đáp. Phía trước, một bảng điện chạy chữ cho biết không khí đang 30 độ. Gió thốc mạnh. Anh lại chạy tiếp, rất nhanh, xuyên qua đám đông ngược chiều.

CÁNH TRÁI

Phan Hồn Nhiên

www.dtv-ebook.com

Khi Tôi 64

1. Sảnh đợi vắng lặng. Các mặt ghế nhẵn thín, đồ chói, liên kết với nhau bằng thanh inox trắng lạnh. Hưng thả người xuống chiếc ghế đầu tiên. Cảm giác cứng đờ ghê tởm truyền thẳng vào da thịt khiến anh nhận ra mặt ghế cũng đúc từ kim loại chứ không phải nhựa hay gỗ.

Dù rất mỏi, anh tránh dựa vào lưng ghế lạnh toát. Hưng nhìn chăm chú mặt đồng hồ màu trắng với những chữ số La Mã to khác thường treo trên khoảng tường phía sau quầy tiếp bệnh nhân. Vài phút nữa, 12 giờ khuya. Con trai anh đã được đưa vào phòng cấp cứu đặc biệt. Việc của anh lúc này chỉ là chờ đợi.

Có tiếng chân bước hối hả. Một thứ tiếng ồn ngẫu nhiên nhưng gây náo loạn. Sau khúc quanh cuối dãy hành lang, một người lao vụt ra. Anh ta cao và gầy một cách đáng sợ, khoảng ngoài hai bảy. Bàn tay bầu chặt phía dưới cổ, như thể anh ta đang gắng sức kiềm chế hỗn hợp âm thanh sắp buột ra khỏi cuống họng. Bước chậm lại, anh ta nhìn quanh rồi ngồi vật xuống đầu kia dãy ghế, run rẩy dữ dội, đến mức sự rung động thấm vào kim loại lan truyền sang Hưng. Anh ta không ngớt lăm bằm điều gì đó, cái yết hầu nhọn hoắt chuyển động cuồng loạn như sắp xé rách lớp da cổ tái nhợt. Chừng mười phút sau, ngớt run rẩy, anh ta gục mặt vào hai bàn tay.

Một cách kín đáo, Hưng quan sát người lạ. Sự kinh hoàng sâu thẳm tựa lớp màng trắng đục khiến mọi đường nét đều nhòe nhoẹt, như nhìn trên màn hình TV bị rối nhiễu. Ngoài tường kính, vẳng lên tiếng còi hụ cùng ánh đèn chớp của một xe cấp cứu đang băng qua khoảng sân bệnh viện. Vài y tá trực túa ra sảnh, chạy không tiếng động theo lối thang bộ. Hưng vẫn ngồi im. Nhưng người lạ đã đứng bật dậy, lách qua cửa xoay rồi biến mất.

Bác sĩ đồng ý cho anh đưa con về nhà ngay trong đêm. Đứa bé mười một tháng tuổi đã được tiêm thuốc. Nhịp thở trở lại bình thường. Lúc này nó đang ngủ im bên trong chiếc nôi lớn có quai xách. Trao cho anh túi bìa giấy đựng phim, đơn thuốc cùng một danh thiếp, ông ta giải thích đều đều với Hưng về Ehlers-Danlos type bốn - một bệnh hiếm khởi nguồn từ chứng rối loạn gen. Ngừng một chút, ông ta miêu tả biểu hiện một vài biến chứng nguy hiểm. "Tôi có biết về chúng - anh cắt lời bác sĩ - Một căn bệnh dính líu đến gen di truyền. Ông sẽ nói thế, phải không?". Ông ta im lặng nhìn anh bằng đôi mắt hẹp, vẫn đỏ vì thức khuya. "Anh có thể đưa thẳng bé đến phòng khám riêng của tôi. Bất kỳ lúc nào. Địa chỉ và điện thoại có trên danh thiếp". Ông bác sĩ quay lưng bỏ đi, chẳng buồn nghe lời cảm ơn.

Một lần nữa Hưng cúi nhìn đứa con trong nôi. Sau đó anh bước ra khỏi khu vực cấp cứu, bấm thang máy xuống tầng hầm để xe. Khi anh lái xe ra đường thì đã quá nửa đêm từ lâu.

2. Đối diện cổng bệnh viện, hộp đèn trạm xe buýt phá quầng sáng vàng yếu ớt. Khoảng tối quanh đó thăm lại, dày đặc hơn. Một người đứng im, bóng đổ dài trên mặt đường nhựa. Chỉ có đèn mất trí mới chờ chuyển xe buýt không bao giờ hiện ra trong đêm, Hưng tự nhủ. Đèn pha xe hơi chiếu thẳng. Anh chợt nhận ra gã trai trẻ ban nãy trong sảnh. Anh cho xe chậm lại, trờ sát lề. Bấm nút hạ kính, Hưng lên tiếng lạnh lẽo: "Có muốn quá giang không?". Mất mấy giây, người đứng một mình mới hiểu ra. Anh ta hấp tấp chui vào xe từ cửa bên kia, khựng lại khi thấy chiếc nôi. Hưng cho biết băng sau bỏ không. Tuy nhiên người lạ rụt rè đề nghị được ngồi ghế trước, ôm đứa bé, còn cái nôi có thể xếp ra đằng sau.

Anh ta thu xếp mọi thứ nhanh gọn. Khi anh ta tìm được tư thế thoải mái, tựa hẳn vào lưng ghế, đứa bé vẫn nhắm mắt ngủ yên trên ngực anh ta.

- Anh cho xe đi thẳng năm cây số nữa. Ngã tư chậm đường cao tốc, tôi sẽ xuống.

- Được! - Hưng gật đầu - Cậu chớp mắt chút đi. Đến nơi, tôi sẽ gọi.

- Phiền anh thức tôi vậy! - Nụ cười gượng gượng khiến mặt người lạ có các hốc tối khó coi - Gọi tôi là Đông.

Đồng hồ báo xăng vẫn còn đầy. Đường nhựa trơn mượt gây cảm giác cái xe cũ đang trôi xuống dốc. Những vệt đèn pha ngược chiều hung hãn cắt xuyên bóng tối như mắt lũ thú rừng. Tiếng rì rầm của động cơ chỉ lan truyền đến khuỷu tay Hưng. Phần cơ thể còn lại nhúng ngập trong tình trạng không cảm giác. Suốt nửa năm vừa qua, anh sống sót nhờ tìm thấy trạng thái yên tĩnh này. Anh không hiểu nổi nguyên nhân tai họa. Anh không nghĩ hay làm được gì hòng ngăn tai họa diễn ra. Sau đó thì tất cả trở thành chuyện đã rồi. Chỉ có đứa con trai nhỏ của anh như tàn tích sót lại, nằm bên bờ lỗ thủng rỗng hoác của cơn ác mộng.

Hưng đưa mắt nhìn con trai. Khuôn mặt nhỏ ngoẹo về một bên, bàn tay bé xíu đặt trên vai người lạ lúc ẩn lúc hiện trong bóng tối. Một hình ảnh quen thuộc. Quen thuộc đến mức ghê khiếp. Hệt như anh lại nhìn thấy An, vào cái hôm anh đón cô và con trai mới sinh từ bệnh viện về nhà.

Họ mới ngoài ba mươi. Mọi thứ đang vận hành ổn thỏa. Ngay suốt quãng thời gian mang thai mệt mỏi, An vẫn không mất đi vẻ xinh đẹp và sáng suốt luôn khiến anh ngạc nhiên. Cuộc sống gia đình chẳng có gì phàn nàn. Trước đó không lâu, bằng tiền dành dụm, họ vừa mua chiếc xe mà giờ đây anh đang điều khiển. Ngôi nhà thứ hai của họ. Biểu tượng hạnh phúc của họ.

Anh nhớ hôm ấy, buổi sáng, trời mưa lầy rầy. Xe chạy tốc độ trung bình trên đại lộ thừa thớt. Máy lạnh trong xe điều chỉnh ở khoảng 26 độ C, thích hợp với đứa trẻ vừa chào đời ba ngày. Họ không nói gì. Sự tĩnh lặng chia sẻ.

Nhìn nghiêng, vầng trán An trắng xanh, thẳng và mịn. Dựa hẳn vào lưng ghế, tay ôm đứa trẻ, cô bỗng cười khe khẽ, rồi nhoài người lấy đĩa chọn lọc The Beatles đặt vào đầu đọc. When I'm sixty four. You'll be older too. And if you say the word I could stay with you... Giọng hát trầm mượt vang lên thong thả, đượm vẻ chế giễu dịu ngọt. Đúng khi ấy, anh chợt nhận ra không khí trong xe phảng phất một mùi gì đó gợi sự bất an. Vợ anh áp môi lên trán con trai, bình thản: "Mùi máu. Từ người em!". Anh gật đầu. Chưa bao giờ anh thấm thía nỗi buồn bã xót thương như giây phút đó...

Nhiệt độ trong xe cũng khoảng 26 độ C. Con trai anh được sưởi ấm trên ngực người lạ, ngủ ngon lành. Đường nét gương mặt nhìn nghiêng của gã quá giang khá đẹp. Hưng rùng mình nghĩ vợ anh có vài nét tương đồng với kẻ xa lạ này. Bất thành linh, Đông mở choàng mắt. Đôi mắt ráo hoảnh cho biết anh ta hoàn toàn không ngủ. Những ngón tay dài mảnh đeo mấy chiếc nhẫn cầu kỳ rề tiền gõ nhẹ trên gò má. Lúc này, anh ta đượm vẻ tự tin và làm chủ tình thế, khác hẳn hình ảnh hoảng loạn tại bệnh viện.

- Hồi này, cậu ở khu cấp cứu có chuyện gì? - Hưng phá vỡ sự im lặng.

- Người quen của tôi cần đến bệnh viện. Tôi đưa ông ta đi! - Đông ngập ngừng.

- Chỉ vậy thôi sao? - Hưng ngờ vực.

- Người đó bị chấn thương sọ não - giọng nói thì thào, rồi đột ngột vang to, the thé - Một vết thương sau gáy làm ông ấy bất tỉnh. Chỗ rách máu chảy nhiều không tin nổi...

- Ai gây ra chuyện đó? - Hưng hỏi, dù đoán được lời đáp.

- Nếu ông ấy không dọa bỏ rơi tôi, thì tôi đâu có phát khùng! - Gã quá giang úp mặt vào bàn tay, đột ngột khóc nức. Nước mắt anh ta nhiều đến mức rỉ qua các kẽ ngón, biến mất trong mấy cái nhẫn - Dù sao thì tôi cũng

đã đưa ông ấy đi cấp cứu và gọi điện báo cho người nhà ông ấy để họ tới bệnh viện...

Đứa trẻ thở khò khè và bắt đầu khóc to. Bỗng dưng, nỗi chán nản khủng khiếp xâm chiếm Hưng. Mùi máu văng vắt từ người ngồi cạnh, quen thuộc. Nhưng anh chẳng hứng thú gì với các bí mật kẻ khác. "Đừng khóc như đàn bà nữa. Dỗ nín con trai giùm tôi!" - Anh lên tiếng, chỉ muốn được yên. Nghiêng đầu chùi khô mắt vào vai áo, Đông vỗ nhẹ lưng đứa trẻ. Thăng bé dịu xuống. Mọi thứ lại im ắng. Nhưng bầu không khí trong xe chẳng còn như cũ.

Giao lộ đường cao tốc lấp loáng phía trước. Lơ lửng trên cao, các bảng điện giao thông nhấp nháy. Xe chạy chậm lại. Đông nói yếu ớt: "Về nhà một mình sợ lắm. Giá anh cho tôi trọ qua đêm nay!". Đèn vàng ngã tư chuyển màu đỏ. Chiếc xe lao vụt qua giao lộ như một kẻ tâm thần mù lòa. Bằng hành động liêu lĩnh, Hưng ngỡ như đã quyết định bẻ ngoặt cuộc sống anh sang hướng khác, mù mờ và bất ổn. Ở một khía cạnh nào đó, anh chỉ làm cho việc đánh mất khả năng kiểm soát đời mình hiện hình rõ nét hơn.

3. Người quá giang ở lại trong căn hộ ba phòng ngủ của Hưng. Một tuần rưỡi trôi qua. Anh ta chưa có dấu hiệu thu xếp rời đi. Anh ta cũng tuyên bố chẳng việc gì phải trở lại cái công ty thiết kế nơi anh ta làm designer và trả lời các câu hỏi khó chịu. Một cách tự nhiên và vô lo, Đông chiếm căn phòng nhỏ có toa-lét riêng và hai cửa sổ. Hồi mới chuyển về đây, An dự tính sẽ dành căn phòng hơi tách biệt này cho khách. Thực sự là vợ chồng anh chưa từng có vị khách nào đến ở qua đêm.

Sáng, Đông dậy khá sớm. Anh ta tắm, mở nước lớn và hát mấy bài cũ kỹ của The Beatles. Giọng hát lạc điệu, hòa với tiếng nước chảy ồn ã. Anh ta sử dụng quần áo và khăn tắm của chủ nhà, không chút bận tâm. Lần nọ, cầm phích nước pha sữa cho con, Hưng đi ngang cánh cửa khép hờ, chợt nhận thấy vị khách ngồi lười biếng trên bệ cửa sổ, với khăn tắm quấn ngang bụng, thả cái nhìn lang thang trong khoảng không vô định.

Yêu cầu vị khách chớ nên sơ suất, Hưng ngẫm ý nhắc nhở việc lần trốn. Đông gật đầu, nhưng sau đó, lại thản nhiên phạm các sai lầm tương tự hoặc tồi tệ hơn. Có đêm, phòng anh ta văng ra tiếng khóc tru như tiếng chó sủa. Hưng choàng dậy, gõ nhẹ lên cánh cửa không khóa. Anh ta nằm im, vờ như đã ngủ say.

Điều duy nhất khiến Hưng kiên nhẫn cho phép vị khách ở lại là anh ta nấu ăn khá ổn và có khả năng đặc biệt chăm sóc con trẻ. Bất cứ lúc nào thằng bé con anh khóc ngất hay nôn trớ, chỉ cần Đông chạm vào, mọi việc sẽ mau chóng ổn thỏa. Nằm gọn trong cánh tay Đông hay được anh ta bế cho gối đầu lên vai, đứa bé tỏ ra yên ổn và hài lòng. Bằng mấy bài hát lạc điệu nhưng đượm sức vỗ về kỳ dị, anh ta hát ru không mệt mỏi. Đôi khi, đứa trẻ toét miệng, nở nụ cười hiếm hoi. Đôi mắt to, trong suốt của nó hướng về bố, đượm vẻ ngạc nhiên ngây thơ. Những giây phút ấy, Hưng rơi vào trạng thái tê liệt. Ngỡ như An vẫn ở trong nhà, đang bế con, lơ đãng nhìn anh. Và gia đình nhỏ của họ vẫn nguyên vẹn, hạnh phúc ghê gớm.

Có lần, Hưng bước nhẹ đến phía sau dáng người cao lênh khênh của Đông, cầm bàn tay bé bỏng của con trai áp lên môi. Thành linh, Đông quay ngoắt lại khiến mũi Hưng sượt qua lớp áo mỏng của anh ta. Mùi đàn ông hoang dã, khêu gợi, và cũng thật phù phiếm. Khoảnh khắc ngắn ngủi, anh tỉnh ra. Không phải An. Nhưng anh đang lặp lại các động tác từng làm với An. Phải chăng đến một lúc nào đó, người ta phải chấp nhận cuộc sống là những chi tiết vụn vặt lặp đi lặp lại, không chọn lọc đối tượng? Phát hiện này khiến anh rùng mình. Nhận ra Hưng đang gần sát bên, người ở trọ hơi lùi lại, bàng hoàng nhưng mau chóng mỉm cười.

Một vài lần, Hưng thử đề cập nguy cơ bất ổn nếu Đông bị phát hiện ẩn náu trong nhà anh. Anh sắp lấy được visa. Dính líu tới một tội phạm sẽ phá hỏng tất cả. Nghe Hưng nói, kẻ ở trọ khựng lại: "Đừng có đui tôi, nhé!". Câu nói giống một mệnh lệnh hơn lời van vỉ. Trong vài giây, anh chột hiệu

kẻ lạ sẽ không dễ dàng rời đi. Tình trạng anh rơi vào thật trở trêu, kỳ dị và không sao chống cự. Cách duy nhất là chấp nhận nó.

Một cách đều đặn hơn, Hưng giao những việc nhà lật vật cho kẻ ở trọ. Anh ta hoàn tất chúng lúc được lúc không.

- Vì sao lúc nào các cửa sổ cũng mở toang? Nếu khép lại, căn hộ sạch sẽ hơn nhiều! - Đông hơi cau có, khi trong bữa ăn sáng, Hưng nhờ anh ta hút bụi sô-pha.

- Này, sao vợ anh đi vắng lâu thế? Công tác dài ngày đến giờ vẫn chưa về?

- Cô ấy không sống với tôi nữa! - Anh đáp đơn giản.

- Chạy theo gã đàn ông khác sao? Là một gã ngoại quốc giàu sụ, hả? Thế mà anh vẫn ghi nhớ sở thích của cô ta! - Đông cười rú lên, rồi nín bật, sợ sệt nhìn Hưng.

Cốc cà phê trên bàn của anh đã cạn. Đông ăn một lượng khá lớn bánh mì mút, trứng rán, và cả một thanh sô-cô-la. Chừng như đọc được ý muốn thoáng qua của người đối diện, Đông lấy thêm một cốc to và đẩy từ máy pha cà phê, đặt trước Hưng.

- Đêm qua anh mất ngủ hả?

- Ừ!

- Anh cảm thấy cô độc, khổ sở vì bị vợ phản bội, đúng không?

- Thôi đi! - Hưng nói khẽ, khó chịu - Con tôi lại sốt. Tôi thức chườm mát cho thẳng bé. Gần sáng, nó mới ngủ tí chút.

Đông phàn nàn dai dẳng vì sao anh không đánh thức. Anh ta có thể thức đêm với đứa trẻ. Dù sao, anh ta cũng đâu có phải dậy sớm đi làm... Khi

Đông nhắc anh cứ để đứa con ở nhà, anh ta sẽ chăm sóc cẩn thận, Hưng thờ ơ lắc đầu:

- Lát nữa, tôi đưa nó đến bệnh viện! - Hưng chột nhứ vị bác sĩ có đôi mắt hẹp.

- Anh không tin tôi! Anh sợ tôi sẽ bắt cóc thằng nhỏ, mang đi mất sao? - Đông cười, nhưng không che giấu sự trách móc.

- Trái lại thì đúng hơn! - Hưng thành thật - Tôi chỉ mong có người họ hàng nào đó nhận nuôi thằng bé. Nhưng chẳng ai muốn gánh một đứa trẻ bệnh tật.

Tất cả vẻ bồn chồn trên mặt Đông biến mất. Thay vào đó, một sự kinh hoàng ghê gớm, hơn cả cái hôm đầu tiên Hưng nhìn thấy anh ta ở bệnh viện. Hưng muốn giải thích thêm vài thứ, cho rõ ràng hơn. Nhưng anh không sao nói được. Một điều gì đó chen giữa họ, không thể chạm vào, nhưng họ nhìn thấy hình bóng lớn vờn của nó. Cả hai ngồi im lặng, với nỗi kinh ngạc và cam chịu.

4. Luồng sáng xanh từ cái đèn halogen hắt xuống chùm tia bất động. Mùi chlorine tẩy trùng phảng phất làm cho không khí như lạnh hơn vài độ C. Tiếng nước rầm rì trong ống máng đặt ngầm dưới vách tường đột nhiên tuôn chảy ồ ộc. Rồi cũng thành lình như thế, nó im bật. Vị bác sĩ đặt đứa trẻ kiệt quệ lên mặt giường nhỏ, bắt đầu các bước kiểm tra thông thường. Đôi lúc, ông ta liếc nhanh về phía Hưng, suy tính. Sau khi tiêm cho thằng bé một mũi thuốc, ông cho biết khoảng hai tiếng nữa, nó sẽ hết sốt, huyết áp trở lại bình thường và Hưng có thể mang con về nhà. Thanh toán xong một khoản lớn tiền khám và tiền thuốc, anh quyết định hỏi thẳng:

- Thực sự, con tôi sẽ sống được bao lâu nữa?

- Nếu nội soi qua đường thực quản, mới có câu trả lời chính xác. Tuy nhiên không thể làm thế với đứa trẻ mười một tháng tuổi! - Bác sĩ hơi nhíu

mày - Thật lạ, nhưng này, tôi có cảm giác rõ ràng anh không muốn cứu đứa bé!

- Tôi ký hợp đồng, qua Úc làm việc vài năm. Tôi không thể mang theo con!

- Một lý do dễ nghe nhất! - Đôi mắt hẹp của bác sĩ ánh lên cái nhìn tinh thông.

- Ông đoán đúng. Về sâu xa, tôi thấy thời gian của mình đang bị phí hoài bởi những trách nhiệm mệt mỏi! - Hưng nói chậm, bài hoài - Những kẻ ngu xuẩn sẽ nhìn nhận tôi là kẻ tàn nhẫn. Nhưng tôi tin ông biết vì sao tôi nghĩ thế.

- Tôi hiểu. Ai cũng muốn từ bỏ một điều gì đó.

- Đúng vậy. Tôi muốn bắt đầu một cuộc sống hoàn toàn khác! - Hưng bế đứa con ngủ thiêm thiếp, đặt vào trong nôi - Tôi cần thay đổi. Tất cả.

- Thôi được. Tôi sẽ chú ý xem ai muốn nuôi một đứa trẻ có tinh mạch quá mong manh! - Vị bác sĩ đùa nhẹ nhàng, không phải không chua chát - Tôi sẽ gọi anh sớm.

- Cám ơn bác sĩ! - Anh đứng dậy. Sự nhẹ nhõm đi cùng cảm giác trống trải kỳ dị.

Từ phòng khám tư của vị bác sĩ, Hưng đi thẳng về khu căn hộ, không ghé qua nhà trẻ gửi con.

Gã ở trọ nói đúng. Chẳng có lý do gì để anh phải lo lắng người ta lấy mất đứa bé một khi chính anh cũng muốn nó không hiện diện trong cuộc sống anh nữa.

Gần bước vào thang máy, anh chợt nhớ cần mua sữa và tã giấy nên ghé sang siêu thị dưới chân tòa nhà. Anh gửi tạm cái nôi trên mặt bàn gần quầy thu ngân. Quay trở ra, với hàng hóa linh tinh trên tay, máu dưới da như đông lại khi anh nhìn vào cái nôi trống rỗng. Một sự trùng hợp kinh hoàng.

Nữ thu ngân hiểu ngay chuyện gì xảy ra khi thấy vẻ mặt Hưng. Cô ta há miệng, như sắp hét lên báo động. Anh ngăn lại. Một thoáng lưỡng lự, khi anh nghĩ xem có nên thanh toán chỗ hàng hóa vừa chọn hay không. Cuối cùng thì anh vẫn xếp chúng vào bên trong chiếc nôi.

Ở công viên nhỏ giữa các block nhà, anh ngồi trên băng ghế, suy nghĩ tình thế của mình. Về đứa con bị mất đúng khi anh muốn nó bị mất đi. Cảm giác sợ hãi mà anh không thấu hiểu...

Chuỗi ý nghĩ sáng rõ, rành mạch. Gần đấy, một người già đang cho một con chó ăn từng mẩu bánh mì bẻ nhỏ. Tiếng chim lích rích trong bụi cây. Một đợt gió thốc đến từ phía sau, làm cho đám lá khô trên cỏ bay thốc lên, đổ dồn về phía băng ghế anh ngồi. Vài hạt nước mưa lác đác khiến mặt ghế nhờn lạnh, gợi cảm giác ghê tởm. Anh xoa nhẹ gương mặt. Da anh cũng lạnh và khô nẻ, như các miếng vỏ khô gần rụng khỏi thân cây. Cứ thế, dù muốn giấu kín, luôn có một phần con người anh vẫn bị hở ra ngoài. Anh cứ ngồi im như thế, bao lâu không rõ, trong buổi sáng cuối xuân lạnh lẽo và đơn độc tột cùng.

Đông biển khỏi căn hộ, chẳng để lại một tin nhắn. Anh gọi cho cậu ta. Chuông reo, không ai nhắc máy. Trong phòng nhỏ dành cho khách, những tạp chí và các vỏ đĩa phim bừa bộn. Gió lùa qua cửa sổ quên cài chốt. Đột nhiên trong Hưng dậy lên ước muốn được nhốt mình trong bóng tối. Anh tắt hết bóng điện, kéo mạnh tấm rèm vải dày, cắt đứt luồng sáng cuối cùng. Trong căn hộ rộng lớn, các món đồ nội thất chỉ còn hiện diện bằng những đường viền mờ tối. Anh đi xuyên qua vệt bụi lơ lửng.

Sáng sớm, Hưng ngồi im trên giường, chờ nghe tiếng con trai khóc hay một bài hát When I'm 64 lạc điệu văng ra từ phòng tắm bên kia vách tường. Nhưng không gì cả. Chẳng phải đây là điều ta mong chờ đấy ư, anh tự hỏi, vậy mà sao khi nó diễn ra, hết như mọi việc được chất lên một cái thùng xe và mặc sức lao xuống vực?

5. Các thủ tục cho chuyến đi hai năm đột nhiên nhanh chóng hơn cả mong đợi. Công ty nơi Hưng sẽ đến làm việc đã gửi qua e-mail một số hồ sơ để anh xem, chuẩn bị trước. Vị bác sĩ có đôi mắt hẹp gọi, thông báo một đôi vợ chồng lớn tuổi giàu có muốn nhận đứa bé. Họ biết rõ sự rối loạn gen trong quá trình cấu tạo chất collagen khiến tinh mạch đứa bé dễ bị vỡ, và hứa sẽ chữa trị tích cực.

"Anh gặp may, hả?" - Tiếng bác sĩ như văng đến từ hành tinh xa xăm. Hưng cho biết sẽ quyết định và trả lời sớm.

Tối thứ bảy, sau nhiều trì hoãn, anh mở tủ, thu xếp hành lý. Chiếc va li màu xanh, sau chuyến đi du lịch cuối cùng của anh và An, vẫn nằm dưới đáy tủ. Một cách chậm rãi, anh mở nắp. Bên trong, lớp vải lót vương vãi nhiều cát mịn. Những hạt cát từ quần áo tắm trong kỳ nghỉ hè cuối cùng của họ. Mùi muối. Hương vị gió biển. Tiếng cười tươi sáng của An.

Tất cả bỗng ủa ra, xâm chiếm căn phòng nhỏ. Giữa những mảnh ký ức vụn nát ấy, anh chợt nhớ câu chuyện họ nói với nhau khi nằm giữa hõm cát, về đứa con đang thành hình trong An, về tình yêu bền vững và một tương lai chung được đảm bảo... "Vậy mà em bỏ mặc anh và con. Chúng ta đã sai hết, phải không?" - Hưng lầm bầm. Nhóm phất dậy, tức giận điên cuồng, anh nhét đồ đạc đi xa vào va-li, đóng sầm nắp lại. Ngồi thờ đốc, bỗng anh tự hỏi giờ này con anh ở đâu? Đang làm gì? Có đau ốm hay không? Chộp điện thoại, anh gọi cho Đông, đầu mỗi duy nhất.

Khi anh đang xem chương trình thể thao phát lúc mười giờ, chuông cửa reo lên. Đứa con trai của anh được Đông ôm trước ngực bằng một cái địu

trẻ em bọc vải. Hưng đưa tay đón con. Thằng nhỏ hồng hào và khá hoạt bát. Trên ngực áo Đông, có một vết dãi trớ ra từ miệng đứa bé. Cảm giác ấm áp trở lại. Niềm vui sâu thẳm mà anh không thể hình dung hiện ra, khi ôm con trai vào lòng.

Vị khách mang theo hộp mì xào mua bên phố ăn đêm của người Hoa. Hai người ngồi bên bàn. Đứa trẻ vẫn nằm trên ngực Hưng, ngủ say. Thức ăn còn nguyên. Hưng chỉ uống nước ấm trong khi Đông nốc hết cốc này sang cốc khác thứ nước dầm trái cây màu đỏ phảng phất mùi rượu. Bằng vẻ tinh táo khó tả, anh ta kể với Hưng vài khó khăn khi một mình đối diện với bệnh tật của đứa trẻ, rồi niềm quyến luyến khiến anh ta khát khao giữ chặt thằng bé, không đáp các cú điện thoại của Hưng.

- Tại sao cậu cứ phải làm toàn chuyện bất thường như thế? - Anh nhìn thẳng vào mắt Đông, thật sự muốn biết.

- Tôi khiếp sợ phải sống một mình lắm! - Đông thì thào - Hồi trước, tôi thèm khát được ai đó thương yêu. Nhưng giờ, tôi hiểu, chỉ cần có ai đó để cho tôi thương yêu là đủ. Anh không hiểu đâu...

- Hôm ở bệnh viện, sợ bị bỏ rơi, nên anh đã trừng phạt cái gã bỏ rơi anh?

- Anh nghĩ tôi dám làm vậy ư? - Khách cười nhợt nhạt - Tôi xạo đó. Chúng tôi chia tay lâu rồi. Khi ông ấy bị tai nạn, tôi đến, đưa đi cấp cứu. Tôi rất khiếp sợ khi nhìn thấy máu. Lúc anh cho quá giang, tôi mừng lắm. Và tôi rất muốn anh để mắt đến tôi...

Hưng lặng im, thấm thía bản chất thực của nỗi cô độc. Những kẻ như anh, như Đông, chẳng còn gì để nương tựa, ngoài chính bản thân mình. Và điều ghê gớm nhất mà người ta phải đối diện trong quãng thời gian ấy, không phải nỗi đau đớn hay buồn rầu, mà là chống lại nguy cơ thoái hóa nhân cách, sự nhẫn tâm, ngụy trang dưới lớp vỏ tuyệt vọng. Anh áp tay lên

đầu con, lắng nghe hơi thở ấm dịu lan tỏa trên lồng ngực. Cảm giác bình yên khiến giá lạnh trong anh tan mờ dần.

Họ nằm im cạnh nhau. Hơi thở chậm rãi, mệt mỏi. Đông lên tiếng: "Vợ anh có nói khi nào quay về không?". Hưng đáp, sau hồi lâu im lặng: "Cô ấy mất rồi. Đúng nửa năm trước. Vợ tôi không thể thoát khỏi quy luật tàn bạo của những chuỗi gen. Cho đến bây giờ, tôi vẫn không hiểu tại sao như thế. Chúng tôi có rất nhiều thứ. Thế mà đột nhiên với cái chết của cô ấy, tất cả mất sạch. Cuộc sống này, có gì là an toàn đâu. Cậu hiểu không, tôi đã phát điên lên".

Nước mắt ứa ra, anh khóc, không còn tự chủ. Bàn tay mềm và lạnh của Đông lần tìm tay anh, siết chặt: "Chúng ta sẽ không sao. Rồi sẽ ổn. Dù sao thì cũng phải sống đến già, can đảm...".

Họ thức suốt đêm. Ngoài cửa sổ, bóng những con cú bay vụt qua các đám mây lừ đừ trôi.

o O o

Hưng trì hoãn chuyển bay, thương lượng lại bản hợp đồng với công ty nhận anh làm việc. Cuối cùng, họ cũng thỏa thuận việc một chuyên viên cấp cao của dự án mang theo đứa con chưa đầy một tuổi.

Anh và con ra sân bay bằng tắc-xi. Không ai đưa tiễn. Đứa bé được anh địu trước ngực, đôi mắt tròn ngây thơ, ngạc nhiên nhìn đám đông chuyển động không ngừng.

Hoàn tất thủ tục và gửi hành lý, anh bước sang khu vực cách ly. Những mặt ghế kim loại đỏ chói. Anh ngồi xuống, hôn nhẹ lên trán con. Từ chiếc loa vô hình, mấy bản nhạc không lời của The Beatles văng xuống.

Anh chột ngoảnh nhìn đầu ghế bên kia, chờ đợi một bóng người hoảng loạn sẽ hiện ra, ngồi xuống gần bên. Những con người đủ màu sắc in bóng

lờ mờ lên bức tường kính, chộn rộn, tất bật tỏa vào nhiều hướng.

Anh cứ nhìn mãi đám đông vô định ấy cho đến khi tiếng loa âm oang gọi hành khách vào cổng, chuẩn bị lên máy bay.